CATHERINE CLARK

Moștenitorul fermei

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION GEICU



ALCRIS

Capitolul 1

Așadar, sosise. Cel puțin, puternica mașină albă parcată pe alee nu era acolo când plecase. Cu inima bătând mai repede, Lindsey Kinsale dădu pinteni calului său roșcat și galopă până la micul povârniș din spatele casei. Dacă era mașina lui Wolfe Manston, înseamnă că venise mai devreme decât se așteptase.

Tânăra depăși vechea mlaștină fără să încetinească. Jake, omul de încredere al unchiului ei, va fi furios dacă-l aducea pe Fire Bird plin de spumă, dar astăzi dezaprobarea lui Jake Heshka era ultima ei preocupare. Oricum, el nu era niciodată mulțumit.

Îndată ce mașina nu se mai văzu, fu uimită să constate cât de neschimbat părea totul: casa cu acoperișul din lemn, grajdurile, adăpătoarele, arborii seculari, totul prezenta un aspect foarte familiar. Și totuși... unchiul său, Ben Manston, murise în urmă cu două luni și dacă Lindsey nu se înșela, în câteva minute propria ei viață va fi complet bulversată.

– E aici! îi aruncă Adeline îndată ce intră în bucătărie.

Adeline Littlebear era menajera casei, dar pentru Lidsey era mai curând o prietenă dragă.

– A sosit la vreo zece minute după plecarea ta. L-am condus în birou.

Pe figura ei cu tenul mat, ochii negri ai Adelinei străluceau provocator; cu toate acestea vorbea cu o voce mai scăzută ca de obicei, ca și cum credea că noul venit ar putea s-o audă din celălalt capăt al casei.

– Cum arată? întrebă Linsdey.

În același timp, își privi vechiul bluzon și blugii uzați pe care-i purta. Nu trebuia oare să se schimbe? Nu, nu mai avea timp, hotărî ea îndreptându-se spre chiuvetă să-și spele mâinile. De altfel, erau puține șanse ca lui Wolfe Manston să-i pese de ținuta ei. Venise să vadă Milk River... și să i-o ia.

– Cum arată? Ei bine... este destul de înalt și mai ales are o privire! Privirea unui bărbat sigur că este ascultat fără discuție.

Lindsey n-o mai asculta. În ciuda strămoșilor ei indieni, Adeline nu se dovedea mai perspicace ca alții când era vorba să aprecieze un caracter. Și ce o frământa pe Linsdey erau intențiile lui Wolfe Manston privitor la ea. Nu că ar fi avut vreo importanță, la drept vorbind. Era hotărâtă să plece. După moartea părinților săi, în urmă cu vreo optsprezece ani, ferma fusese singurul ei cămin. Totuși, fără Ben Manston, nu se mai simțea aici cu adevărat acasă. Nu-și fixase încă data plecării, dar dacă dorea, Wolfe Manston avea dreptul s-o oblige să plece chiar în această seară.

– M-a întrebat deja dacă vreau să rămân în serviciul lui, continuă Adeline. Trebuie să spun că s-a arătat fermecător, un adevărat gentleman.

Adeline părea mai puţin şocată că un străin ca Wolfe Manston putea sosi de la celălalt capăt al lumii pentru a intra în posesia domeniului.

– Şi nu e căsătorit! adăugă ea cu un aer complice.

– Ştiu! i-o întoarse tăios Lindsey.

Regretă imediat că-i vorbise pe acest ton, dar Adeline era într-adevăr agasantă. Acest bărbat era în casă de mai puţin de o oră şi ea îl considera deja un virtual soţ pentru Lindsey!

Dacă cel puţin ferma n-ar fi fost chiar atât de ruptă de lume! Dacă cel puţin lumea din regiune n-ar fi privit-o ca pe un animal ciudat pentru că era încă celibatară la douăzeci şi cinci de ani! Şi dacă măcar Derek ar accepta să facă publică idila lor… Din păcate, el refuzase întotdeauna cu încăpăţânare…

Oricum, Wolfe Manston era cu siguranţă destul de în vârstă să-i fie tată! La moartea lui Ben, el era plecat într-o călătorie şi au fost necesare două luni pentru a fi găsit în fundul Australiei. Lindsey nu cunoştea prea bine legătura lui de rudenie cu Ben, dar ceea ce avea importanţă era că Wolfe era bărbat. Şi la Milk River numai un bărbat putea moşteni ferma.

– Unde-i acum? se interesă ea.

Adeline îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Ţi-am spus, este în birou! Voia să vadă registrele de socoteli.

– Bine, cred că ar fi mai bine să mă duc acolo şi să termin.

Lindsey îşi scoase bluzonul, îşi puse în ordine cămaşa albastră şi-şi aranjă părul blond, strâns în coc. În clipa aceea, o licărire provocatoare străluci în ochii ei mari de un albastru violet.

– Ai dreptate să te aranjezi, aprobă Adeline, incorigibilă. Este preferabil să faci o bună impresie. Apropo, mă gândesc să vă aduc o cafea peste vreo zece minute. Ce zici?

Era inutil s-o facă să-și schimbe părerea, era o luptă pierdută dinainte. Lindsey încuviință cu un semn din cap, apoi ieși din bucătărie pentru a se îndrepta spre holul care făcea în egală măsură oficiul de living. De acolo, un mic culoar conducea la birou. Ajunsă în fața ușii, tânăra ezită, întrebându-se dacă trebuia să bată.

I se părea că trecuse o eternitate de când împărțea acest birou cu unchiul ei! Totuși, boala lui Ben nu se declarase decât acum trei luni...

Își ridică mândră capul, reținându-și lacrimile. Nu, nu va bate la această ușă, pentru că era încă la ea acasă, la Milk River. Totuși, trebui să-și adune tot curajul pentru a apăsa clanța și a împinge ușa.

– Da? Cine este? aruncă o voce în care se simțea iritarea.

Așezat la cel ce fusese biroul lui Ben, bărbatul era cu spatele la ea.

– Scuzați-mă...

De ce simțea nevoia să se scuze? Avea tot dreptul să intre în această cameră!

– Voiați să mă vedeți, reluă ea.

– Adevărat?

– Da, spuse tânăra fixându-i ceafa cu privirea. Sunt Lindsey Kinsale.

Noul venit îi aruncă în sfârșit o privire peste umăr. Lindsey tresări.

Era imposibil, absolut imposibil! Wolfe Manston pe care-l aștepta trebuia să aibă cincizeci sau șaizeci de ani, ori acest bărbat nu avea mai mult de patruzeci de ani!

Era tipul spaniol; pe vremuri, ar fi fost luat cu ușurință drept un pirat. Era mai degrabă înalt și în costumul bine croit, tot corpul lui degaja o impresie de forță și hotărâre.

Judecând după micile riduri expresive din colțul ochilor cenușii, zâmbea fără îndoială sau râdea destul de des. Dar în clipa aceea avea fizionomia unui bărbat dur, unui bărbat obișnuit să-și impună voința înaintea sentimentelor.

Lindsey observă mașinal că nasul lui era ușor coroiat, gura bine desenată și că părul des și negru îi încadra fața bronzată de soare.

– Spui că ești Lindsey Kinsale? o interogă el privind-o cu un aer sceptic.

– Da. Eu sunt.

Ea văzu surpriza umbrindu-i ochii cenușii. O disprețuia oare și el? Lindsey era mai degrabă un prenume de băiat și poate Wolfe Manston nu se așteptase să întâlnească o tânără, înaltă și zveltă, cu o siluetă fără cusur.

– În cazul acesta ai face mai bine să stai jos, îi aruncă el.

Wolfe Manston se născuse la Quebec, la câteva mii de kilometrii depărtare de Milk River, îi precizase avocatul, or, în vocea acestui bărbat se simțea o urmă de accent francez. Da, Lindsey nu mai avea nici o îndoială, în fața ei se afla moștenitorul domeniului.

El îi trase un scaun și-și reluă locul la birou.

– Se pare că avem de înfruntat o situație delicată, observă el.

Nu exista oare o oarecare ostilitate în privirea lui? La drept vorbind, nu era nimic surprinzător. În definitiv, ea trebuia să reprezinte o complicație pentru el. Desigur, acum se găsea la conducerea fermei și iată că trebuia să se preocupe de soarta unei rude îndepărtate a cărei existență nici măcar n-o bănuise. Și dacă nu știuse că Lindsey era de sex feminin, în schimb știuse cu siguranță că trăia de ani de zile la fermă.

– Înainte de toate, țin să-ți prezint condoleanțele mele. Nu l-am cunoscut pe unchiul tău, cu toate astea se vorbește de el ca despre un om remarcabil.

Simpatia pe care i-o arăta era cu totul neașteptată.

Văzându-i succesorul, un bărbat necunoscut, așezat la biroul lui, Lindsey realiză subit cât de mult îi lipsea Ben. Nu, niciodată nu se va obișnui cu absența lui...

Emoția ei nu-i scăpase lui Wolfe Manston.

– Poate preferi să stăm de vorbă în altă cameră?

– Nu, răspunse tânăra cu gâtul uscat. Unde ne-am putea duce? Ben este prezent pretutindeni în această casă.

Ea încercă să braveze zâmbind.

– Numai că uneori... uneori aproape mă aștept să-l văd intrând în acest birou unde a petrecut atâta timp.

– Înțeleg ce simți.

Înțelegea cu adevărat? Știa cât de greu îi era să accepte faptul că niciodată n-o să mai revadă fața brăzdată de riduri a unchiului său? Da, poate că știa. Brusc, simți că-l privește cu alți ochi.

– Îmi imaginez că trebuie să fi simțit un șoc descoperind că un străin va moșteni Milk River? Numai dacă n-ai știut de mai mult timp?

– Da, am știut dintotdeauna.

Milk River fusese întotdeauna transmisă din tată în fiu. Fetele din familie se căsătoreau – cum făcuse și mama lui Lindsey – apoi plecau să trăiască în altă parte. Numai primul născut putea moșteni și asta se întâmplase de când primul Wolfe Manston se stabilise în zonă înainte de a prospera aici. Patru generații s-au succedat de atunci și nimeni n-a prevăzut că într-o zi s-ar putea să nu existe un moștenitor direct de sex masculin. De altfel, chiar dacă primul Wolfe Manston ar fi putut să prevadă o astfel de situație, asta n-ar fi schimbat nimic. Avusese șase fii care și ei avuseseră băieți, bineînțeles, existând totdeauna un bărbat pe undeva care să perpetueze numele și tradiția familiei Manston, chiar dacă acel bărbat trebuia să vină din celălalt capăt al lumii. Nu era loc pentru femei la Milk River.

Și respectabilul bătrân avusese dreptate. Azi, unul din descendenții săi, un alt Wolfe Manston, se pregătea să preia conducerea fermei.

– În ceea ce mă privește, reluă Lindsey încă nu m-am decis ce să fac.

Apoi, împinsă de orgoliu, ca bună Manston ce era, adăugă:

– Dar pot găsi foarte bine de lucru în altă parte. Nu se putuse stăpâni să spună acest lucru, gândindu-se totuși că Derek va fi furios. Avea drepturi asupra fermei, Derek era convins. Îi era de neconceput să nu aibă nimic din moștenire și cel mai bun mod de a-și pretinde drepturile, după el, era să rămână la fermă în speranța obținerii unor compensații. Cu toate acestea, Lindsey simțea că Wolfe Manston, mai mult decât predecesorii săi, nu era omul care să cedeze în fața forței sau amenințărilor.

– Nu ne grăbește nimic, afirmă el zâmbind. Eu n-am nicidecum intenția să te dau afară seara asta.

Când zâmbea astfel, părea mai tânăr. Deodată, Lindsey avu strania impresie că-l mai văzuse undeva...

Nu, era imposibil! Desigur, se născuse în Canada, iar tatăl lui fusese inginer și Wolfe își petrecuse toată copilăria umblând prin toată lumea. Păstrase gustul călătoriilor și din cauza asta fusese atât de greu de găsit, îi explicase avocatul.

– Ai timp cât îți va trebui să te gândești, continuă el. Firește, poți păstra tot ce-ți aparține. Apropo, cred că ai un ponei?

– Un cal.

Faptul că putuse să-l califice drept ponei pe aprigul Fire Bird, o amuză pe Lindsey. Roși ușor în timp ce ochii ei de culoarea levănțicăi se luminară. Atunci, fața ei aproape copilăroasă lăsă să vadă femeia care era în realitate și Wolfe Manston încruntă sprâncenele, gânditor.

– Un singur lucru mi se pare urgent, continuă acesta din urmă, să punem ordine în gestiunea fermei.

Fără îndoială, terminase cu chestiunea viitorului ei; acum bătea cu nerăbdare cu degetele lungi și subțiri hârtiile de pe birou. Astfel trebuie că fusese primul Wolfe Manston, dur și autoritar, gândindu-se la un singur lucru: supraviețuirea domeniului.

– Mâine am întâlnire cu avocatul, adăugă el, și am aruncat o privire pe aceste hârtii. Cine conduce ferma în acest moment? Contabilitatea este într-o dezordine incredibilă! Registrele sunt perfect ținute până acum o lună, dar după aceea.... Nu mai sunt decât facturi,

majoritatea neplătite. Nu ştiu dacă cel însărcinat cu contabilitatea este într-adevăr necinstit, dar este sigur că va trebui concediat.

Cum putuse oare, doar cu puţin înainte să se liniştească până într-atât încât să-l găsească simpatic? se întrebă ea în sinea ei. Un val de furie o cuprinse. Cum îi stătea unui Manston să facă planuri pentru a schimba totul la fermă, fără măcar să se intereseze de motivele dezordinei actuale? Şi de asemenea, cum putea pretinde că numai un bărbat putea să conducă o fermă de importanţa lui Milk River?

– Eu... începu ea.

Dar interlocutorul ei o întrerupse imediat.

– Am intenţia să fac din această fermă o afacere rentabilă. N-am moştenit o întreprindere de caritate. Milk River este în pragul falimentului şi asta datorită unei incompetenţe evidente!

El făcu o pauză să-şi recapete respiraţia. Lindsey profită de ocazie.

– Dacă te interesează, eu m-am ocupat de fermă pe când trăia unchiul meu!

Reacţia lui fu mai violentă decât prevăzuse.

– Tu! exclamă el stupefiat.

– De ce nu? Femeile n-au poate dreptul de a moşteni o fermă, dar în zilele noastre, ele sunt pe deplin capabile de a administra o întreprindere la fel de bine ca un bărbat!

Tânăra alesese această muncă pentru că nu vrusese niciodată să părăsească domeniul. Unchiul ei insistase totuşi: ea era prea inocentă, prea naivă şi când va termina colegiul, va

trebui să călătorească puțin, să descopere lumea. Ca să-i facă pe plac, Lindsey se înscrisese la universitate pentru a face studii de agronomie.

Când se întorsese la fermă cu diploma ei, Ben se înclinase bucuros și acceptase să lucreze pentru el.

– Așadar, tu conduci Milk River? întrebă Wolfe studiind-o cu atenție.

Lindsey se înfurie.

– Am nici mai mult nici mai puțin decât o diplomă în agronomie, dacă nu te superi.

El păru amuzat.

– Adevărat? Din păcate, după ce am văzut, diploma ta nu dovedește că ești calificată pentru această activitate, decretă el privind hârtiile de pe birou.

– Și eu presupun că nu vrei să afli motivele situației actuale! aruncă Lindsey, rănită în amorul propriu.

Nu se mai recunoștea.

– Ei, bine, lasă-mă să-ți spun, reluă ea. De la moartea unchiului meu… de când s-a îmbolnăvit, a trebuit să mă ocup singură de toate treburile. Mai mult, din ziua în care ți-am descoperit existența, am pierdut orice drept să semnez cecuri pe numele fermei. Iată de ce facturile n-au fost plătite, iată de ce contabilitatea pare ținută atât de rău! Dar dacă ai avea timp să examinezi lucrurile mai de aproape, ai vedea imediat că în fond situația nu este atât de proastă. Nu trebuie decât câteva ore de muncă pentru a pune totul în ordine.

– Adevărat? întrebă ruda sa cu ironie, privind fața roșie de furie a tinerei. Situația fermei nu este atât de proastă? În cazul acesta, poate poți să-mi explici asta… și asta!

Îi arătă o hârtie, apoi alta... și Lindsey petrecu restul zilei furnizându-i explicațiile necesare. Era limpede, acest bărbat avea mintea ascuțită. Deși nu cercetase decât puțin timp registrele contabile, își făcuse o idee destul de corectă asupra situației. Adeline le aduse cafeaua care se răci, fără ca ei să se atingă de ele, apoi o cină rece pe care o mâncară fără să întrerupă lucrul. Stimulată de întrebările lui Wolfe Manston, ea se simți cu adevărat vie pentru prima dată după moartea lui Ben.

Se făcuse târziu când moștenitorul lui Milk River se ridică în sfârșit.

– Cred că ajunge pentru astăzi. Mă întorc la Saskatoon astă seară, pentru că mâine am să-mi petrec ziua cu avocatul. Pentru moment, dat fiind că pari competentă, spuse el cu un surâs ironic, aș vrea să continui să conduci ferma. Gândește-te la propunerea mea și dă-mi răspunsul când mă întorc.

Își luă rămas bun de la Adeline. După felul cum mașina lui coborî aleea, Lindsey ghici că va parcurge cei trei sute de kilometri până la Saskatoon gonind nebunește.

Se înfioră la răcoarea nopții și intră în casă, pradă unei ciudate decepții. Simți că Adeline era dezamăgită de faptul că Wolfe nu rămăsese peste noapte; în ceea ce o privea, propriile ei sentimente erau prea confuze pentru a putea trage concluzii.

Ieri, credea că va trebui să părăsească ferma și iată că Wolfe îi oferise o șansă să rămână. Pe de altă parte, personalitatea acestui bărbat o făcea să fie reținută...

Desigur, Lindsey degeaba nega, el îi inspira un neîndoios respect. Planurile lui privitoare la Milk River erau judicioase și

avea dreptate să creadă că un domeniu atât de mare trebuia să aducă mai multe beneficii, ceea ce nu fusese cazul în timpul vieții lui Ben Manston.

De fapt, înainte de sosirea lui Wolfe, Lindsey nu-și dăduse seama cât de mult lăsase unchiul ei să se degradeze starea fermei. Nu era nici o îndoială că ferma avea totul de câștigat punându-se în aplicare programul lui Wolfe.

Dar caracterul lui o făcea să ezite, la asta se întorcea mereu. Tânăra revăzu în gând fața lui cu trăsături dure pe care străluceau ochii de o insolență uneori insuportabilă. Își aminti descrierea pe care i-o făcuse Adeline: „Privirea unui bărbat sigur că este ascultat... fără discuție". O ciudată senzație de neliniște o cuprinse la amintirea contactului mâinii lui pe a ei.

Fără îndoială, vremea explica nervozitatea ei. Intrând în casă își dădu seama că o furtună era gata să izbucnească, primul viscol al iernii...

În sfârșit, pentru că Wolfe îi propusese să rămână, nu era nevoie să ia o hotărâre în seara aceea.

Or, a doua zi, fie că plouă, ninge sau bate vântul, îl va vedea pe Derek și Derek o să-i spună ce avea de făcut.

Capitolul 2

– Iată o propunere care ne rezolvă problema!

Fața plină și frumoasă a lui Derek Foster strălucea de satisfacție.

– Dar credeam că exact asta nu-ți doreai! obiectă Lindsey.

– Știi, Lin, i-o tăie el cu nerăbdare, pentru o fată inteligentă, uneori ești foarte mărginită! Bineînțeles că propunerea lui ne convine!

– Mi-e teamă că nu te înțeleg.

Lindsey se întoarse să privească pe fereastra casei în care locuia Derek. Furtuna de care se temuse se îndepărtase și îndată ce se trezise, se grăbise să se ducă la el.

Erau amândoi în bucătărie. În ciuda sobei de fier aprinsă, atmosfera era departe de a fi agreabilă.

Teama lui Lindsey la ideea de a rămâne la fermă ca să lucreze pentru Wolfe nu făcuse decât să crească în timpul nopții. Era imposibil, hotărâse ea în cele din urmă. Nu numai personalitatea lui Wolfe o oprea. Se va obișnui cu el. În

schimb, nu se va obișnui niciodată să-l vadă în locul lui Ben, în fotoliul lui, sau străbătând călare drumuri care, pentru ea, vor fi întotdeauna asociate cu alt bărbat, mai bătrân, dar mai plin de căldură, mai uman.

Iată de ce Lindsey se simțea incapabilă să continue să trăiască la Milk River.

Încercase să-i explice lui Derek motivele ei, dar din păcate, el refuza să înțeleagă.

– O să căutăm un mijloc să ai partea ta din moștenire și o să-l găsim! spuse el cu voce triumfătoare. Cerându-ți să rămâi, Manston demonstrează că-i este greu să conducă ferma fără tine. Și dacă vom acționa în justiție cu un asemenea argument, vom câștiga!

Lindsey ar fi dorit ca el să înceteze să vorbească astfel. La începutul idilei lor, Derek spunea mereu că un scriitor debutant ca el n-avea nici o nevoie de bani. Banii erau moartea talentului, declarase el cui voia să-l asculte. De aceea, când tânăra îi explicase că nu va moșteni ferma, el păruse încântat. Astfel încât, sublinia el, vor fi liberi să plece unde vor dori. Singurul lucru care conta, era să fie împreună, afirma el atunci.

Cu toate acestea, la citirea testamentului reacționase violent. Lindsey știuse dintotdeauna ce se va întâmpla, dar Derek refuzase să accepte; deoarece Wolfe, în afara fermei, moștenea totodată titluri, acțiuni și bani lichizi. Lindsey nu putea conta decât pe economiile din generosul salariu pe care i-l dădea Ben și pe mașina ce i-o dăruise acum opt ani când, spre surpriza generală, reușise să-și ia permisul de conducere din prima încercare.

Pentru Derek, un singur lucru avea importanţă: testamentul fusese redactat înainte ca ea să vină să stea cu el.

– Este atât de nedrept! continuă el. Dacă ştiuse ce va urma, Ben ar fi schimbat testamentul. Tu trebuie să te lupţi pentru drepturile tale! Dacă n-o faci pentru tine, fă-o pentru Ben.

Apoi, înţelegând că mersese prea departe, se apropie de ea şi o luă în braţe.

– Nu mă interesează banii, murmură el, tu ştii. Vreau numai ca femeia pe care o iubesc să obţină ce i se cuvine.

Lindsey se destinse. Bineînţeles, el nu se gândea decât la binele ei. Acesta era Derek pe care-l cunoştea şi pe care-l iubea, romantic, cu temperamentul de artist, Derek care-i schimbase viaţa.

Tânăra îl cunoscuse în urmă cu patru luni, puţin înainte ca Ben să se îmbolnăvească. Ea se găsea în unicul magazin alimentar din sat când el intrase căutând o casă de închiriat. Timp de câteva săptămâni, cunoscuseră o fericire exotică şi ea descoperi în sfârşit ce înseamnă să fii îndrăgostită.

Lui Lindsey în venea încă greu să creadă că un bărbat atât de frumos şi talentat ca Derek se putea interesa de ea. Îşi spunea că este o fată oarecare. Singura sa deosebire era că fusese orfană şi trăia sub acoperişul puternicului Ben Manston, care ştiuse s-o înconjoare cu atâta afecţiune...

– Trebuie să rămâi! reluă Derek. Primeşte să lucrezi pentru Manston, nu va fi decât pentru un timp... timpul necesar să dovedeşti că eşti de neînlocuit. Apoi, vom merge în justiţie, şi vom reclama jumătate din moştenire.

– Eşti sigur... începu Lindsey aruncându-i o privire şovăielnică.

– Firește, sunt sigur! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te duc de aici, numai că ar fi nedrept... pentru tine. Vreau să ai tot ce-i mai bun, ori eu nu pot să ți le asigur.

– Dar într-o zi vei putea! obiectă Lindsey.

– Cum?

Timp de o clipă, Derek avu un aer uluit, apoi își reveni rapid.

– Ah, da... vorbeai despre cartea mea. Evident, când va fi pe lista cărților de succes o să fiu în măsură să-ți cumpăr tot ce-ți vei dori... Din păcate, sunt incapabil să scriu în acest moment, în timp ce tu ai atâtea probleme.

– Știu, încuviință ea.

Era vina ei dacă Derek nu se putea concentra asupra muncii lui. Desigur, era decepționată că nu-i propusese să oficializeze logodna lor și să se căsătorească apoi cât mai repede, dar în situația actuală îi era greu să-i reproșeze.

– Atunci, ești de acord? insistă el. O să rămâi să lucrezi pentru Manston?

Văzând că încă ezită, el făcu o mină bosumflată care-i dădea un aer de copil răsfățat. Lindsey, care nu suporta această expresie, era în stare de orice pentru a-l vedea zâmbind din nou.

– Foarte bine, răspunse ea foarte repede, am să rămân.

Când Derek o ridică în brațe, satisfacția pe care o citi pe fața lui fu pentru ea o recompensă suficientă. O ținu strânsă la piept o secundă, înainte s-o lase jos.

– Dacă măcar ai ști cât de insuportabilă sunt toate astea pentru mine, zise el cu o voce răgușită. Și când mă gândesc că îți vei petrece tot timpul cu el, când aș vrea să fii aici, cu mine!

Strânsoarea brațelor lui deveni mai insistentă în timp ce își îngropă fața în părul ei.

– Nu, te rog! murmură aceasta încordată.

– Da, ai dreptate, comentă Derek îndepărtând-o cu privirea arzând de dorinţă. Nu ştii cât mă costă asta, totuşi, ai dreptate... vom aştepta.

Cinci minute mai târziu, galopând peste câmp, Lindsey auzea încă vocea plină de pasiune a lui Derek, simţea încă presiunea buzelor lui pe ale sale.

Derek respectase întotdeauna limitele pe care ea le impusese relaţiei lor şi niciodată nu încercase să abuzeze de iubirea pe care i-o purta ca s-o seducă, cum ar fi făcut alt bărbat.

Fireşte, Derek era atât de deosebit! Cine altul decât el s-ar fi interesat de ea în ziua întâlnirii lor? În plus, n-a constrâns-o niciodată, decât într-o privinţă: să se preocupe mai mult de înfăţişarea ei.

– Mă pui în încurcătură, spusese el râzând. Pari de cincisprezece ani, lumea o să mă ia drept corupător de minore!

De aceea, într-o bună zi, se duseseră împreună la Saskatoon. Acolo, potrivit instrucţiunilor lui Derek, un coafor tăiase pletele lungi ale lui Lindsey. După aceea, Derek îi alese majoritatea hainelor care compuneau de acum înainte garderoba ei.

Şi pentru prima dată, chiar Ben fusese mulţumit de buna influenţă pe care tânărul bărbat o avusese asupra ei.

– Semeni tot mai mult cu mama ta, spusese el puţin înainte de a muri. Eşti la fel de fermecătoare.

Derek! Ce mult îl iubea! Şi ce mult o iubea şi el! Trebuia să-i fi fost foarte greu s-o vadă plecând spre Milk River, unde va trăi sub acoperişul altui bărbat.

Nu, Derek nu putea înțelege repulsia ei de a trăi în preajma lui Wolfe, în casa care fusese a lui Ben. Cum ar fi putut? El nu avusese niciodată un adevărat cămin. Părinții lui erau bogați, dar divorțaseră când Derek era încă un copil, pentru a-și duce fiecare viața lui fără să se preocupe de el. Derek își petrecuse toată tinerețea într-o succesiune de instituții costisitoare înainte de a merge la universitate să facă studii de decorațiuni interioare. Apoi, eliberat de orice grijă materială grație unei sume trimisă cu regularitate de părinții săi, optase pentru o existență solitară la țară, foarte hotărât să scrie aici prima sa carte.

Ea avusese șansa că alesese tocmai ținutul Milk River și avusese și mai mult noroc s-o aleagă pe ea, mica și insignifianta Lindsey Kinsale, dintre toate femeile.

Ajunse la movila care domina micul râu ce dăduse numele său fermei și orășelului din apropiere. De aici, se putea vedea toată valea.

Primul Wolfe Manston locuise mai întâi într-o biată cocioabă abandonată repede pentru o căsuță acoperită de paie curată, din care Adeline făcuse un coteț de păsări. Când bătrânul și fiii săi au început să se îmbogățească, ei au construit o casă de piatră, mai mare, mai impozantă decât cele ale vecinilor.

Aceasta era casa pe care tânăra o contempla în acel moment, o locuință în stil colonial care părea în mod ciudat deplasată în această întindere pustie.

Dar figura unui alt Wolfe îi reveni brusc în minte, o figură cu pielea mată, cu o expresie autoritară. Lindsey porni în galop cu Fire Bird. Wolfe se va întoarce în câteva ore și ea mai

avea multe de făcut. Chiar dacă se temea că va trebui să petreacă luni de zile sub același acoperiș cu acest bărbat, intenționa cu tărie să-i demonstreze competența ei în conducerea fermei.

***

– Am face mai bine să urcăm să ne culcăm, observă Adeline sfârșind de aranjat vasele.

– Da, și eu cred la fel.

Lindsey nu se simțise niciodată atât de prost.

Muncise toată ziua cu înverșunare, până când ochii îi ardeau de oboseală. Apoi, terminând tot ce avea de făcut, împinsă de un ciudat impuls, se repezise la etaj să facă un duș și să se schimbe, cu un ochi la pendulă. Se întreba încă de ce își schimbase blugii și cămașa cu cea mai elegantă rochie a ei.

Adeline se ostenise și ea să pregătească o masă savuroasă. Din nefericire, Wolfe nu venise acasă...

Lindsey înțelese brusc că, dintr-un motiv oarecare, moștenitorul domeniului era pe punctul să ocupe un loc enorm în gândurile ei. Și când se duse în sfârșit la culcare, se surprinse pândind zgomotul mașinii lui. Totuși, era aproape adormită când i se păru că aude un zgomot de motor.

***

A doua zi dimineață, de cum se trezi, tânăra se repezi la fereastră: mașina lui Wolfe era parcată în fața casei, acoperită de noroi.

Lindsey își privi ceasul. Era abia ora șapte. Dacă Wolfe se întorsese spre dimineață, trebuia încă să doarmă. Trecu prin fața camerei lui, fosta cameră a lui Ben. Totul era tăcut, probabil dormea. Liniștită, coborî în bucătărie.

De data asta, când îl va vedea, nu va fi surprinsă. Venind să-și ia micul dejun, o va găsi acolo, așteptându-l. La urma urmei, nu era decât un bărbat obișnuit și nu un tiran sau un căpcăun. Și dacă avea despre ea o impresie cu totul nedreaptă, nu se datora decât hazardului unei moșteniri. Dar atunci, de ce era atât de nervoasă la gândul să-l întâlnească din nou?

Ușa bucătăriei era întredeschisă. Adeline se agita deja, surâzătoare... Ori, Adeline nu surâdea niciodată. Câteodată, ochii ei negri străluceau de malițiozitate, dar nu zâmbea niciodată! În clipa aceea, Lindsey înțelese că Wolfe era în cameră.

Zâmbea și el și, văzând strălucirea din ochii lui cenușii, Lindsey se încordă.

Își schimbase costumul din prima zi cu un pantalon de velur crem și un pulover de culoare bej-deschis care scotea în evidență tenul său bronzat. Brusc, avu din nou ciudata impresie că-l mai văzuse înainte... Nu, fără îndoială, se datora unei vagi asemănări cu unchiul Ben. Totuși... Ben Manston n-avusese niciodată o figură atât de voluntară ca succesorul lui.

În orice caz, oricare ar fi fost motivele, bărbatul din fața ei o speria.

– Bună ziua, zise el fără a înceta să zâmbească.

– Bună ziua.

Lindsey rămase nemișcată ca o statuie, privindu-l. Ce trebuia oare să spună acum? Că nu se gândise să-l vadă în picioare atât de devreme, că se așteptase să descopere că era

altfel? Dacă asta sperase, ei bine, se înșelase! Gura fermă și bărbia lui dădeau aceeași impresie de hotărâre, privirea ochilor lui cenușii era la fel de impenetrabilă și o măsura la fel, ca și cum putea să-i citească în fundul sufletului. Și Derek voia să rămână, să se măsoare cu acest bărbat!

Derek... bineînțeles, îl avea pe Derek! La acest gând, tânăra se destinse puțin.

– Nu credeam că vei fi atât de matinal, aruncă ea cu dezinvoltură.

– De ce nu? Doar nu era să las ca o mică pană de cauciuc să-mi dea programul peste cap.

Așadar, iată de ce nu se întorsese ieri. O simplă pană de cauciuc, undeva pe drumul de la Saskatoon! Era singura explicație la care nu se gândise...

– Vrei să iei micul dejun? întrebă Adeline.

– Nu mulțumesc, doar cafea.

– Ai face bine să mănânci, interveni Wolfe.

– De ce?

– O să ai nevoie. Vreau să-mi arăți ferma.

– Ferma?

– Da. Dacă n-ai altceva mai interesant de făcut.

Râdea de ea și Adeline îi ținea isonul!

– Nu vrei să continuăm să verificăm registrele de socoteli?

Lindsey își aminti de orele lungi pe care le petrecuse ieri ca să pună în ordine contabilitatea.

– Nu, vreau să văd ferma! răspunse el pe un ton amenințător. După câte mi-a spus avocatul, cred că este timpul să văd mai îndeaproape ce se întâmplă aici!

Iritată, Lindsey ridică bărbia cu un aer provocator.

– Mă acuzi de necinste sau numai de incompetență?

– Nici de una, nici de alta. De ce, ar trebui?

Chiar și Adeline păru șocată. Fără să scoată un cuvânt, puse o farfurie cu omletă cu șuncă în fața lui Lindsey.

– Am să-i cer lui Jack să facă plinul la camionetă, declară ea în sfârșit pentru a rupe tăcerea. Mă duc, zise ea ridicându-se.

– Rămâi aici! Vreau să-ți vorbesc.

Ea se așeză, înăbușindu-și furia. Nimeni nu-i vorbise vreodată pe acest ton. Pentru oamenii din regiune, era nepoata lui Ben Manston și asta îi dădea o anume considerație. Cât despre prieteni... ei bine, nu avusese, nu avusese decât relații. Cel puțin așa fusese cazul până când Derek intrase în viața ei...

Derek! Se agăța de acest nume pentru a suporta privirea de gheață fixată asupra ei.

– Ți-am făcut o propunere înaintea plecării mele! Ai luat o hotărâre?

– Da, încuviință Lindsey plecându-și ochii în farfurie.

– Atunci? insistă el.

Tânăra respiră adânc. Nu putea rămâne, era evident. O să plece chiar în ziua aceea, imediat după ce-și va face valizele. Trebuia să-i explice lui Derek motivele plecării, dar el va înțelege.

– Am să rămân, se auzi totuși murmurând.

– Bine.

Aparenta satisfacție a lui Wolfe era de asemenea neașteptată ca și răspunsul pe care-l dăduse. Ce o făcuse să accepte propunerea lui? Vru să retracteze, dar interlocutorul ei continuă:

– În cazul acesta, vom discuta mai târziu despre salariul și responsabilitățile tale. Firește, vei continua să locuiești aici, adăugă el ca și cum era absolut necesar. Ce părere ai de un contract pe o durată de șase luni?

Lindsey era înmărmurită. Iată că era gata să-l asculte pe Wolfe fixându-i liniștit condițiile, ca și cum îl rugase s-o păstreze!

– Nu cred că...

– Ascultă-mă bine, i-o tăie el. Nu te angajez împins de vreun sentiment de vinovăție, ci pentru că nimic nu-mi spune că nu ești capabilă să conduci această fermă...

– Mulțumesc!

Și pentru că, dat fiind că voi fi adeseori plecat, am nevoie de cineva care să supravegheze permanent totul.

Lindsey înregistră informația. Dacă el trebuia să lipsească des, poate că viața la Milk River ar putea fi suportabilă...

– Dacă lucrurile sunt foarte clare, nu-ți fac o favoare angajându-te. De altfel, vei avea statutul oricărui angajat... de aceea, te iau numai de probă.

– În timpul vieții unchiului meu, nu mă consideram drept o angajată.

– Aș vrea să te cred, replică rece Wolfe. Dar este preferabil să uiți trecutul.

El aruncă o privire pe fereasctră.

– Camioneta e gata. Îți sugerez să te duci să te schimbi.

Tremurând de furie, Lindsey urcă în camera ei unde își puse un pantalon și un pulover. Oh da, o să rămână... până va obține ce i se cuvenea. Numai atunci va pleca!

Auzea vocile lui Wolfe și a lui Jake, care discutau în curte. Ultimul părea încântat de noul stăpân. Și nu era nici o îndoială că locatarii celor patru ferme ce depindeau de Milk River vor fi și ei cuceriți de farmecele noului proprietar. Era atât de seducător! Da, Wolfe era seducător, trebuia totuși să recunoască. Avea în el un echilibru, o forță care-i lipsea lui Derek.

Doamne, Dumnezeule! se gândi ea, iată că se arăta deja neloială față de Derek, care nu era mai puțin atrăgător decât Wolfe. Erau diferiți, atâta tot.

Când Lindsey ieși în curte, cei doi bărbați o priviră apropiindu-se în tăcere: în pantalonii albaștri și vestă de aceeași culoare, tânăra avea obrajii roșii de furie, care-i scoteau în evidență strălucirea violetă a ochilor ei mari.

– Rezervorul e plin, stăpâne, zise Jake. Aveți benzină pentru toată ziua.

„Stăpâne“. Pentru Jake, Ben Manston deja nu mai exista. Timp de o secundă, Lindsey se simți teribil de singură, exclusă din ceea ce fusese universul ei.

Abia observă când Wolfe o luă de cot și o ajută să urce în mașină.

Ce avea în el care-l făcea instantaneu simpatic tuturor celor pe care-i întâlnea? Mai întâi Adeline, și acum Jake! Până astăzi, nu-l văzuse niciodată pe acesta din urmă atât de volubil, atât de zâmbitor. Chiar și Toller, bătrânul labrador negru al lui Ben, ieșise din șură și sărea pe lângă Wolfe, cucerit.

Acesta luă loc la volan, în timp ce ea se așeză cât mai departe de el, foarte hotărâtă să lase deoparte sentimentele contradictorii pe care i le inspira.

Pentru ea, nu trebuia să fie decât o zi de lucru ca oricare alta.

– Vom începe cu ferma familiei Pinder. Apoi ale familiilor Heshka, Hunt și în sfârșit Jarulsowski. Organizase bine ziua, recunoscu Lindsey în sinea ei. Tot ce avea de făcut era să-i indice scurtăturile și să stea tăcută în bucătăriiea mai mult sau mai puțin identice, în timp ce Wolfe stătea de vorbă cu fermierii.

– Ți-e foame? se interesă el când părăsiră familia Jarulsowski.

– Nu, nu prea.

Nu mințea. Băuse prea multă cafea în timpul vizitelor succesive și mai curând se simțea profund rănită. Rănită pentru că în fiecare fermă unde se duseseră avusese impresia că era o străină, o intrusă. În schimb, se putea spune că Wolfe trăise toată viața la Milk River, atât de mult se simțise ca acasă.

– Ei bine, eu sunt flămând! zise el.

Privindu-i profilul bine conturat, Lindsey simți o ciudată emoție pe care se strădui s-o alunge. Un singur scop o reținea la Milk River, dar nu trebuia să-l uite: să dovedească, chiar dacă nu era decât o femeie într-o lume de bărbațI, că avea drepturi asupra acestei ferme.

– Unde sugerezi să prânzim?

– Nu putem merge nicăieri, răspunse ea pe un ton tăios.

În clipa aceea, tânăra nu dorea decât un singur lucru: să se întoarcă la fermă, să scape de apropierea acestui bărbat care o tulbura.

– Adevărat? zise el, aruncându-i o privire sceptică.

– Am zărit totuși un orășel, adineauri. Nu există un hotel?

– Da, dar...

Se întrerupse. Nu putea totuși să-i spună că nu simțea nici o dorință să prânzească singură cu el. Ar putea sta de vorbă, să se destindă...

Totuși, nu risca să fie cucerită la rândul ei de farmecul lui Wolfe? Or, Lindsay refuza să aibă o simpatie pentru el, refuza să fie sensibilă la atracția lui incontestabilă.

Voia doar să-și facă treaba timp de șase luni de acum înainte și apoi să plece... cu Derek.

– Dar ce? insistă însoțitorul ei.

– Nimic, lăsă ea să-i scape, întorcându-se. Dacă vrei neapărat să mănânci la hotel, ia-o la dreapta. Este la câțiva kilometri de aici.

Mai mulți clienți o măsurară cu privirea pe Lindsey când intrară în hotel. Aici era cunoscută... fusese la același colegiu cu unele persoane care se aflau acolo. TotușI, nu erau obișnuiți s-o vadă în compania unui bărbat... Într-o jumătate de oră, tot orășelul va ști că a luat prânzul cu Wolfe.

– Restaurantul este acolo.

Încordată, îl precedă în sală sub privirile curioase ale obișnuiților barului.

– Bună ziua, Lindsey!

Chelnerița care veni în întâmpinarea lor fusese o frumusețe acum vreo zece ani, dar acum era greu de crezut, atât de trecută arăta. Iată ce putea să facă dintr-o femeie un soț leneș și trei copii mici, se gândi Lindsey cu amărăciune.

– Nu te-am văzut prea des pe aici!

– Nu, într-adevăr, admise tânăra, laconic.

– Luați prânzul?

Charlene, chelnerița, își îndreptă ochii spre Wolfe și o licărire din frumusețea de odinioară îi lumină o clipă figura obosită.

– Da, te rog.

Lindsey era conștientă că se purta nepotrivit. Ar fi trebuit să facă prezentările... dar la ce bun? Toată lumea va afla destul de curând identitatea celui care o însoțea, chiar dacă hotelul era una din puținele clădiri din regiune care nu făcea parte din moștenirea lui Wolfe.

– Există un telefon aici? întrebă acesta dezbrăcându-și haina.

– Bineînțeles, răspunse Charlene cu amabilitate. Pe aici, am să vă arăt.

– Nu-i nevoie, mulțumesc, am să-l găsesc singur.

Se comporta într-adevăr ca un străin! Chiar și vocea lui era diferită de cea a celor din zonă, mai joasă, ușor voalată. Acest simplu detaliu ar fi trebuit să stârnească neîncredere acestei mici comunități închisă în ea însăși, dar în loc de asta, toată luma îl întâmpina ca și când ar fi fost Dumnezeu Tatăl!

De la bar, răzbăteau râsetele clienților vizibil băuți: Wolfe se întoarse spre Lindsey.

– Pot să te las singură o clipă?

– Bineînțeles! replică ea prompt, plecându-și ochii asupra meniului.

– În cazul acesta... aruncă el cu o voce ironică.

Acestea fiind zise, se îndepărtă, lăsând-o furioasă pe ea însăşi.

Se purta ca o liceană, ca un copil răsfăţat. Se purta ca şi când ar fi fost geloasă!

Ar trebui să iei un biftec.

– Poftim?

Charlene era tot acolo, împărţită între dorinţa de a-l revedea pe Wolfe şi treaba care o aştepta.

– Este singurul lucru ce se poate mânca aici!

– Ei bine, de acord cu un biftec

Când chelneriţa se îndepărtă, Lindsey căzu pe gânduri... Cui telefona oare Wolfe? Nu cunoştea pe nimeni în zonă, în afară de avocatul unchiului ei, la Saskatoon... da, trebuia să fie vorba de avocat.

Pierdută în gândurile ei, nu remarcă sosirea a doi tineri străini de regiune, cu siguranţă beţi.

Împleticindu-se, veniră să se aşeze la masa ei. Fără îndoială, erau mineri în drum spre nord. Pentru ei, numele de Manston nu însemna nimic, nu ştia cine este.

– Sunt sigur că ai nevoie de companie, zise unul dintre cei doi pe un ton seducător.

Tânăra privi în jurul ei. Nu numai că restaurantul era gol, dar cei doi bărbaţi se aşezaseră între ea şi uşă. Fără să ştie de ce, Lindsey se simţi cuprinsă de panică. Era totuşi ridicol, era în plină zi şi Charlene se va întoarce curând, fără să mai vorbească de Wolfe... De fapt, ultimul reapărea deja.

El se apropie liniştit, ca şi cum totul era normal şi luă loc pe singurul scaun liber.

Imediat cei doi bărbați își pierdură cumpătul. Ei se ridicară, făcând eforturi disperate să poată vorbi. Unul dintre ei încercă chiar să se scuze.

– Îmi pare rău, n-am știut că domnișoara este însoțită.

– Adevărat? întrebă Wolfe cu o voce atât de glacială încât și Lindsey se înfioră. În cazul acesta, să considerăm incidentul ca o neînțelegere, de acord?

– Bineînțeles! zise bărbatul retrăgându-se. N-am vrut să vă ofensăm, domnișoară. O zi bună!

Continua să se scuze în timp ce prietenul lui îl conducea afară.

Wolfe luă meniul, cu un aer impasibil.

– Am comandat deja, se bâlbâi Lindsey.

– Foarte bine.

O studia cu ochii lui cenușii care nu mai erau nici reci, nici amenințători.

– Se pare că produci o anumită impresie bărbaților, observă el.

– Numai când nu mă cunosc, răspunse Lindsey, stânjenită.

– Crezi?

Ea simți că în clipa aceea Wolfe ghicea până și cele mai intime gânduri ale ei.

– Poate nu te prețuiești la adevărata valoare, încheie el.

Capitolul 3

Trecuse o întreagă după-amiază fără să se gândească o singură dată la Derek!

Lindsey își dădu seama când, la vreo doi kilometri de fermă, Wolfe opri brusc camioneta și privi în direcția fermei închiriate de prietenul ei.

– Ce-i acolo? întrebă el, vizibil intrigat.

Tânăra fată se blestemă în sinea ei. Trecuseră ore întregi vizitând ferma în lung și lat, ore obositoare în timpul cărora răspunsese la o mulțime de întrebări. Nimic nu-i scăpase lui Wolfe și Lindsey nu fusese surprinsă să constate că părea să recunoască perfect drumul. Dar ar fi trebuit să fie atentă, ar fi trebuit să se asigure că se vor întoarce prin nord, departe de ferma lui Derek. Căci, mai cu seamă nu trebuia ca Wolfe să ajungă să-i ghicească secretul...

– Este o fermă.

Era evident și ea simți nerăbdarea însoțitorului ei.

– Ea nu... ea nu-ți aparține, spuse ea în silă. Pe vremuri, făcea parte din domeniul familiei Kersey, apoi primul Wolfe Manston, vecinul lor a răscumpărat-o.

Ar fi fost mai direct să spună că-i forțase să i-o vândă.

– Am închiriat-o, reluă Lindsey. Numai casa, terenul continuăm să-l exploatăm.

– Oh! Și cui ați închiriat-o?

– Unui scriitor.

Nu voia pentru nimic în lume să pronunțe numele lui Derek!

– Adevărat? Ce a scris?

– Ei bine... până acum n-a publicat încă nimic.

La aceste cuvinte, expresia lui Wolfe se schimbă, ca și cum și-ar fi pierdut orice interes pentru această problemă.

– Dar se va pune pe treabă, îl asigură tânăra cu convingere. Îndată ce va avea timp. E aici doar de câteva luni și așteaptă doar momentul potrivit să înceapă.

Se întrebă de ce se credea obligată să-l apere astfel pe Derek. El n-avea nevoie de nimeni pentru asta, deoarece știa că avea talent.

Wolfe îi aruncă o privire scrutătoare.

– Se pare că-l cunoști bine, observă el.

– Da, destul de bine.

Brusc, lui Lindsey căldura i se păru insuportabilă și simți cum roșește.

– Vrei să-l cunoști?

– Nu, nu astăzi, zise el, punând din nou contactul. Ar putea totuși să-și arunce gunoaiele în altă parte decât în grădină... În sfârșit, din moment ce-și plătește chiria, nu văd nici un inconvenient să-i las ferma.

Chiria! Lindsey rămase cu privirea fixată cu încăpățânare pe parbriz. După ce Ben se îmbolnăvise, încetase să se ocupe de chiria lui Derek. Unchiul ei n-avusese niciodată un sentiment de simpatie pentru el și Lindsey știa că întârzierile chiriei n-ar fi ajuns niciodată la o sumă atât de mare dacă Ben ar fi fost sănătos. De fapt, la moartea lui, tânărul le datora deja chiria pe patru săptămâni, dar ea nu îndrăznise să-i atragă atenția.

Din fericire, datoria lui Derek nu atrăsese atenția lui Wolfe în timpul verificării conturilor. Lindsey mulțumea cerului pentru asta. Nu i-ar fi plăcut să dea explicații asupra acestui subiect...

Aproape ajunseseră acasă când Wolfe opri din nou. Milk River se întindea la picioarele lor, scăldată de lumina soarelui ce apunea.

– Impresionant, nu? zise el cu o voce răgușită. Când te gândești că generații au trebuit să trăiscă și să muncească, să iubească și să moară pe acest pământ pentru ca să-mi revină astăzi! Nu de mult, nici măcar nu știam de existența acestei ferme și azi îmi revine să veghez la buna ei funcționare. Eu sunt, într-un fel, depozitarul lui Milk River. Eu sunt cel care trebuie s-o păstrez pentru generațiile ce vor veni.

El se întoarse subit spre Lindsey, ca și cum uitase o clipă de prezența ei.

– Tu trebuie să simți același lucru? o întrebă el.

– Da.

Și era adevărat, se gândi tânăra. Era sensul tradiției care-i permisese să accepte că Milk River trebuia, de acum înainte, să aparțină altcuiva.

Ce se întâmpla? Lindsey se încordă. Dacă va continua pe această cale, va începe să-l găsească pe Wolfe simpatic!

– Un cămin, murmură el.

Și ea avu impresia că-l aude adăugând: „În sfârșit!“.

– Presupun că nu este primul tău cămin, observă ea pe un ton repezit.

– Într-adevăr, am locuit în diverse case în toate cele patru colțuri ale pământului. Un scriitor ca mine călătorește mult, adăugă el pe un ton ironic.

Dar Lindsey nu dădu atenție ironiei. O imagine îi reveni în minte, o imagine neclară, în negru și alb a unui bărbat vorbind de opera sa la televizor. Marc Le Brun... nu, Marc Le Bret, un scriitor canadian celebru în lumea întreagă.

Ea îi aruncă pe furiș o privire. Niciodată nu întâlnise un bărbat înzestrat cu un asemenea magnetism. Și-l imagină foarte bine pornit să descopere o lume, punând asupra tuturor lucrurilor această privire extraordinară care făcea din cărțile sale nu numai opere foarte deosebite, dar, de asemenea, best-seller-uri.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

Ce incredibilă coincidență! Doi scriitori, Wolfe și Derek, trăind la mai puțin de doi kilometri unul de celălalt, în această regiune ruptă de lume!

– Despre viața mea secretă?

Lui Lindsey i se păru că insistase asupra cuvântului „mea“, dar poate nu fusese decât rezultatul imaginației sale... Da, fără nici o îndoială. Cum putea să Bănuiască idila ei cu Derek?

– De ce ar fi trebuit să-ți spun? reluă el, în ochii lui cenușii strălucind de o licărire ciudată. Era plăcut să știu că nimeni nu

bănuiește identitatea mea, măcar o dată!! De fapt, poate voi ajunge să-mi placă să nu mai fiu decât un oarecare Wolfe Manston.

Oarecare? Nu! Complex, deosebit, insesizabil, da. Dar oarecare, nu va fi niciodată.

– John este la curent? se interesă Lindsey.

– John?

– Avocatul unchiului meu.

– Ah, da, este la curent.

Și John care o lăsase să creadă că această rudă îndepărtată era un prospector oarecare descoperit într-un colț îndepărtat al Australiei, se gândi ea cu ciudă. Abia acum înțelegea de ce, în mai multe rânduri, avusese impresia că-l cunoștea pe Wolfe. Pe drept sau pe nedrept, se simți contrariată... și puțin stupidă.

– Mă mir că ai vrut să-ți păstrezi anonimatul. La urma urmei, trebuie să fie mai degrabă excitant!

– Ce? Să fiu scriitor? întrebă Wolfe râzând. Cine a putut să-ți dea o astfel de idee?

Fusese Derek, dar nu spuse nimic deoarece abia acum înțelegea, cu o strângere de inimă, că Wolfe avea dreptate. Până în prezent, Derek nu scrisese nimic. Aștepta inspirația, nu înceta să-i spună, pentru a scrie romanul care-i va aduce gloria.

Un roman! Lidsey tresări. Iată ce explica de ce Wolfe și Derek erau atât de diferiți. Primul făcea aluzie la zilele dure de muncă solitară, în timp ce al doilea nu se gândea decât la drepturile de autor și la lista cărților de succes. Da, dar Wolfe

nu se ocupa decât de descrierea călătoriilor sale, pe când Derek preconiza să publice o operă care va cere, înainte de toate, talent și imaginație.

Toate astea îi aminteau lungile ore de studiu la care a trebuit să se supună pentru a-și obține diploma... Derek găsea că a studia era ridicol de ușor. Da, totușI, el încă nu obținuse niciodată o diplomă.

– Problema, îi declarase el într-o zi pe un ton disprețuitor, este că profesorii sunt pur și simplu dezarmați în fața unei minți prea strălucitoare.

Tânăra se destinse. Iată ce explica totul. În ciuda succesului său internațional, Wolfe nu era o minte strălucitoare ca Derek!

Însoțitorul ei repuse contactul și Lindsey își întoarse privirea spre el. La vederea profilului regulat care se detașa pe cerul deja întunecat, nu-și putu stăpâni un fior. Și, timp de o secundă, fu incapabilă să-și amintească figura lui Derek.

Jake ieși în curte îndată ce auzi camioneta. Toller era pe urmele lui.

– V-am spălat mașina, îi aruncă el lui Wolfe, și am adăugat, de asemenea, ulei!

– Mulțumesc Jake, zise Wolfe zâmbind.

El aruncă o privire pantalonilor săi, plini de praful de pe drum.

– Mă duc să mă schimb. Aș vrea să plec înainte de a se înnopta complet.

– Dar eu... noi, se corectă Lindsey, văzând-o pe Adeline, credeam că o să rămâi!

Se corectase la timp! Vrusese să spună „noi sperăm“. Ori, Adeline și Jake doreau ca Wolfe să rămână. Pentru ea, n-avea importanță.

– Am afaceri de rezolvat la Toronto, explică el pe un ton neutru. Mi-am rezervat un loc la avionul care pleacă din Saskatoon în seara asta. De ce, te temi că nu vei putea conduce singură ferma câteva săptămâni?

– Bineînțeles că nu!

Totuși, în ceea ce o privea, Lindsey trebuia să admită că era puțin decepționată. În fine, nu pleca decât pentru câteva săptămâni și, de altfel, cu cât îl vedea mai puțin în următoarele șase luni, cu atât mai bine!

– Că o să fii aici sau nu, nu-i nici o diferență, adăugă ea.

– În cazul acesta, replică Wolfe cu o privire ostilă, n-ai nici un motiv să te neliniștești.

***

Lindsey era la fereastra camerei sale când el plecă. O atrăsese un zgomot de voci. Cea a lui Jake, din ce în ce mai stridentă. Ca și cea a lui Wolfe, ironică și ușor iritată.

Îmbrăcase din nou costumul; cămașa albă îi făcea fața să pară și mai bronzată. Încordată, tânăra îl privi urcând în mașină.

Ea nici măcar nu-și luase rămas bun, lăsând această grijă în seama lui Jake și Adelinei. În loc de asta, urcase să facă un duș.

Mașina se angajă pe alee ca să disparā puțin după aceea vederii lui Lindsey. Câteva ore de drum și va lua avionul spre o lume în care Milk River n-avea nici o importanță.

Desigur, precizase că va lipsi numai câteva săptămâni, dar de ce să revină, de fapt?

Ea trase perdelele, decisă să alunge din minte imaginea acestui bărbat.

– La telefon!

Când coborî scara, Adeline o chema din bucătărie. Era inutil să precizeze identitatea celui care o chema. După expresia ei, Lidsey înțelese imediat că era vorba de Derek. Ca și Ben Manston, Adeline n-avea nici o simpatie pentru tânărul bărbat al cărui farmec o lăsa rece. Lindsey luă receptorul, simțind că menajera o urmărea cu răceală.

– Așadar, cum a fost?

Derek nu avea telefon la fermă, astfel că trebuia s-o sune de la o cabină telefonică, nerăbdător să afle cum și-a petrecut ziua... Nu, nu era cinstită cu ea însăși; Derek voia foarte probabil să știe dacă abordase problema testamentului cu Wolfe...

El îi confirmă imediat supozițiile printr-un val de întrebări.

– Eu nu pot vorbi de aici, spuse el în sfârșit. Deoarece Manston a plecat, aș putea trece pe la fermă...

– În seara asta?

În vremuri normale, această propunere ar fi făcut-o să sară în sus de bucurie.

– De ce nu? întrebă Derek, bănuitor. Nu dorești să mă vezi?

– Ba da, bineînțeles, numai că...

Tânăra ezită. Firește, dorea să-l vadă, dar nu la fermă, nu sub acoperișul lui Wolfe!

– Nu veni aici! reluă ea în grabă. Mă gândeam să trec să te văd la hotel peste douăzeci de minute. Nimeni n-o să ne vadă.

La început, refuzul încăpățânat a lui Derek de a se arăta în compania ei fusese un motiv neîncetat de ceartă. Apoi Ben se îmbolnăvise și Lindsey nu mai putuse să-i dea atenție. De aceea, nimeni nu știuse niciodată nimic. Nici unchiul ei, nici Adeline, nici cumetrele din vecinătate. Era un secret, unul în plus.

Nici măcar nu-și mai amintea de vremea când viața ei era simplă și transparentă. Mai întâi fusese Derek, apoi problema testamentului. În acest moment, ar fi dat orice să poată pleca. Pentru a înceta să se ascundă, să mintă, să reînceapă o nouă viață cu Derek. Da, cu Derek, bineînțeles.

Tânăra începu să-și facă planuri. Avea câteva economii. În timpul prânzului, Wolfe o asigurase că va continua să-i plătească același salariu, foarte ridicat, ținând seamă de lipsa ei de experiență, pe care-l primea în timpul vieții lui Ben... Ea depusese cea mai mare parte din bani la bancă. Milk River oferea puține ocazii de a cheltui bani și, văzând suma ridicată a ultimului cont bancar, Lindsey fusese ea însăși uimită.

Nu, în ciuda testamentului, moartea unchiului său n-o lăsase fără bani. Până când Derek își va scrie cartea, vor avea cu ce să trăiască modest.

Voia să plece, să lase în urmă tot ce însemna viața ei actuală. Va abandona totul lui Wolfe, ferma, acțiunile, banii, pentru a fugi cu Derek. De ce să piardă șase luni într-o luptă care n-o interesa?

Adeline o smulse din gândurile ei.

– Ieși?

– Da, îmi pare rău...

Lindsey aruncă o privire cinei de pe foc.

– Poate putem să mâncăm toate astea mâine, sugeră ea jenată.

– Poate, răspunse Adeline întorcându-i spatele.

Temperatura din bucătărie părea că scăzuse brusc cu zece grade...

***

Derek o aștepta în fața hotelului; trebuiră să meargă aproape până la Saskatoon pentru a găsi un mic restaurant chinezesc unde tânărul bărbat era sigur că nu vor întâlni pe nimeni cunoscut.

Era chiar Derek, același Derek cu buclele sale blonde căzând pe frunte, și cu toate astea Lindsey se surprinse privindu-l cu atenție, ca și cum îl vedea pentru prima oară. Voia să se asigure de sentimentele ei față de el. Ori, ele erau la fel, puțin estompate poate de tiradele lui Derek privitoare la injustețea testamentului, dar încă vii. Faptul că un bărbat atât de frumos putea să se intereseze de ea, continua s-o uimească.

– Firește, tu ai dreptul la o parte din această moștenire, reluă el către sfârșitul mesei. La urma urmei, erai cea mai apropiată rudă a lui Ben!

Indiferența cu care vorbea despre unchiul ei o șocă: la drept vorbind, nu încetaseră să fie în dezacord toată seara. Și asta începuse când Lindsey sosise în fața hotelului la volanul mașinii sale.

Desigur, aceasta era incontestabil veche, totuși era a ei, subliniase Lindsey. În timp ce camioneta și Cadillacul lui Ben aparțineau de acum înainte lui Wolfe.

– Dar el n-ar fi aflat niciodată ce mașină ai luat! izbucni Derek furios. Acum este la sute de kilometri de aici!

– Haide, Cadillacul nu este al meu...

Lindsey se întrerupse. La ce bun să încerce să-i explice, cu riscul să-l irite și mai mult, de vreme ce în sufletul ei simțea că n-are nici un drept asupra moștenirii lui Ben?

Încercă să schimbe subiectul, dar, în ciuda eforturilor ei, Derek refuză să se calmeze. El rămase îmbufnat tot drumul și în timpul cineicare urmase.

Poate ar fi trebuit să-l convingă să meargă până la Saskatoon? Ar fi putut mânca în acel mic restaurant franțuzesc care-i plăcea atât de mult. Era puțin mai scump, dar poate l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Bietul Derek! Suferea atâta de mult că n-avea bani! La începutul relației lor, fusese neliniștită să-l vadă plătind cu una din numeroasele sale cărți de credit; reușise în cele din urmă să-l convingă s-o lase pe ea să plătească. O să-i înapoieze banii la apariția cărții, îi explicase el, când va deveni bogat și celebru. Căci el trebuia să trăiască din mica alocație pe care o primea, în timp ce ea n-avea ce face cu salariul ei.

Derek sfârșise prin a accepta și de atunci această înțelegere funcționa de minune. Lindsey îi dădea întotdeauna bani în avans și el acceptase cu plăcere. Totuși, în seara asta, chiar dacă cina nu costase decât câțiva dolari, el se enervase și aproape făcuse o scenă în public, spre marea bucurie a celorlalți clienți. Când îl lăsă în fața casei lui, furia lui încă nu se potolise.

– Este ridicol! explodă el. Nu înţeleg de ce n-ai vrut să iei Cadillacul!

Lindsey făcu o ultimă încercare.

– M-ar fi făcut să mă simt prost, asta-i tot. Sunt sigură că Wolfe nu s-ar fi formalizat, dar...

– Wolfe! Aşadar, ai ajuns să-i spui Wolfe! i-o tăie Derek rânjind.

– Dragă, este imposibil să fii gelos pe el!

Disperată că nu reuşeşte să-l facă să asculte de raţiune, tânăra era gata să izbucnească în lacrimi. Brusc, îşi aminti un detaliu care, era sigură, îl va interesa.

– Apropo, Wolfe Manston nu e singurul lui nume, reluă ea. Ştii cine e în realitate:? Marc Le Bret!

Se aştepta să producă un oarecare efect; totuşi, spre marea ei surprindere, Derek rămase de gheaţă. Era ciudat că nu cunoştea pseudonimul lui Wolfe, fiind el însuşi scriitor...

– Marc Le Bret, cel care scrie povestiri de călătorie, insistă Lindsey. A fost deseori la televizor.

Expresia însoţitorului ei se schimbă.

– Oh, el! aruncă el pe un ton dispreţuitor. Cărţi stupise, numai bune pentru marele public!

– Derek! exclamă ea, mirată de violenţa replicii lui. Este un scriitor bun! Nu sunt singura care o spune... Toată lumea îl stimează mult. De fapt, mi-am spus că poate ar putea să te ajute.

Brusc, Derek părea stânjenit.

– Cum? întrebă el.

– Ei bine, are cu siguranţă relaţii bune în mediile literare. Mă gândeam că ţi-ar putea găsi un editor fără mare greutate.

Derek spunea mereu că era esențial să ai relații sus-puse dacă voiai să răzbați. Totuși, în momentul acela, nu era deloc mulțumit de sugestia ei.

– Să-i arăt manuscrisul ca să se grăbească să-mi fure toate ideile! strigă el cu înflăcărare. Nu te credeam atât de naivă încât să-mi propui așa ceva!

Era un asemenea dispreț în vocea lui încât Lindsey tresări. El trebuie să fi simțit că mersese prea departe, căci o luă imediat în brațe.

– Draga mea, îmi pare rău, se scuză el cu blândețe. Dar într-adevăr ești teribil de naivă, să știi! Nu-ți dai seama de ce este capabil un astfel de bărbat lipsit de scrupule. Iată de ce nu suport ideea să trăiești singură cu el. Trebuie să fiu nebun să accept să rămâi sub acoperișul lui!

Abia mai târziu, întorcându-se la fermă, Lindsey deveni pe deplin conștientă de comportarea stranie a lui Derek. Se părea chiar că uitase că la insistențele lui hotărâse să rămână la Milk River. Dar, fără îndoială, astăzi regreta, ceea ce explica reacția lui...

***

Casa era scăldată în lumina lunii când ajunse. Totul era atât de liniștit încât freamătul cenușii din șemineu îi făcea impresia unei avalanșe. Stătuse la primul Crăciun la fermă în fața aceluiași șemineu imens, care i se păruse prea mic ca Moș Crăciun să-l poată folosi. La acest gând, își aminti că izbucnise în plâns.

Fără îndoială, acela a fost momentul în care Ben avusese presimțirea unor schimbări, că prezența unui copil de opt ani o să-i schimbe viața atât de bine orânduită de celibatar înveterat.

Tânăra începu să urce scara, zâmbind cu tristețe la evocarea copilăriei sale în această casă.

Aproape ajunsese la etaj, când soneria stridentă a telefonului o făcu să tresară. Cu regret, se întoarse. Trebuia să fie Wolfe. Cine putea să sune atât de târziu? Probabil că avea instrucțiuni urgente să-i dea.

– Milk River, zise ea ridicând receptorul.

– Wolfe Manston este acolo? întrebă o frumoasă voce de femeie, clară și autoritară.

– Nu, cred că este la Toronto.

– Este imposibil! Telefonez chiar de la Toronto.

– Mi-a precizat că pleacă spre Toronto, susținu Lindsey.

– Cred că faceți o greșeală, replică interlocutoarea pe un ton tranșant. Dacă Wolfe era aici, aș fi știut. Cred că n-a considerat necesar să-și încredințeze planurile unei simple angajate. Vreți să preluați un mesaj?

Vexată că această necunoscută părea s-o considere drept o menajeră numai bună să răspundă la telefon la miezul nopții, Lindsey bâjbâi furioasă să găsească un carnet și un creion.

– Spuneți-i că l-a sunat Carla Morris și mă poate găsi la apartamentul meu. Numărul este...

Urmă o pauză. Carla frunzărea probabil carnețelul ei. Era ceva ciudat...

– Sunteți sigură că l-ați notat bine? întrebă ea după ce-i dictase numărul. Poate ar fi mai bine să mi-l repetați.

Profund contrariată, tânăra enunță cifrele cu o voce ostilă.

– Da, corect, reluă Carla Morris. Mai ales aveți grijă ca domnul Monston să primească mesajul meu la întoarcere. Sunteți o fată de ispravă!

Spunând acestea, întrerupse convorbirea, fără să mulțumească sau să-și ia rămas bun, spre marea furie a lui Lindsey.

Hotărât lucru, petrecuse o seară îngrozitoare. Mai întâi a trebuit să suporte proasta dispoziție a lui Derek și acum, această Carla care-i vorbise cu aroganță.

Încercă să fie rezonabilă. Când se despărțise de Derek, acesta devenise însoțitorul tandru și atent pe care-l cunoștea; cât despre Carla, era treaba lui Wolfe. Dacă era genul de femeie cu care-i plăcea să aibă de-a face... ei bine, asta n-o privea!

Deprimată, obosită, Lindsey se angajă cu pași apăsați pe scara care ducea la camera ei.

Capitolul 4

– Am contactat deja această persoană, spuse Wolfe aruncând mesajul lăsat de Carla la coșul de hârtii. Altceva?

Lindsey își consultă notițele.

– Nu, nu cred, răspunse ea, în pragul unui ciudate exaltări. Ralph Pinder va trece să discutați despre proiectul de drenaje, peste câteva minute. Cât despre inginer, l-am contactat și trebuie să sosească mâine.

Tânăra ridică ochii. Wolfe o privea mult mai atent decât era necesar. Ea simți că-și pierde stăpânirea de sine. Cum putea să se concentreze asupra lucrului dacă o privea în felul acesta!?

– În afară de asta, reluă ea, a fost treabă de rutină. Bineînțeles, am rezolvat tot ce a fost necesar.

În fața zâmbetului ironic al scriitorului, Lindsey nu se putu împiedica să roșească. Dar era competentă pentru a veghea bunul mers al fermei și ea o știa. Poate că nu era frumoasă și

sofisticată ca această Carla Morris, a cărei figură încerca zadarnic să și-o imagineze după apelul său telefonic, dar era capabilă să conducă treburile fermei.

Se aflau în birou și pentru prima dată Lindsey nu fusese luată pe neașteptate de sosirea lui Wolfe.

Când un bărbat îi telefonase de la Toronto cu o zi înainte ca s-o anunțe că Wolfe era pe drum, totul era deja pregătit pentru întorcerea lui. Făcuse curat în birou și pusese în ordine contabilitatea. Singura ei teamă era ca nu cumva Wolfe să-i găsească ceva de reproșat.

Unchiul ei, care avusese toată încrederea în ea, îi cerea totuși, zilnic, socoteală pentru munca ei. Wolfe, dimpotrivă, se mulțumea să-i dea instrucțiuni, apoi o lăsa să acționeze singură. Asta îi dădea tinerei un sentiment de responsabilitate cu totul nou, sentiment mai curând plăcut, de altfel.

Cu toate acestea, se temea fără încetare ca patronul și ruda ei să n-o dezaprobe.

Desigur, încercase să se convingă că nu-i păsa deloc de părerea lui. La urma urmei, dacă nu era de acord cu modul cum conducea ferma, putea oricând s-o concedieze și s-o constrângă să facă ce ar fi trebuit să facă din proprie inițiativă: să părăsească ferma Milk River.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, Lindsey nu se putuse împiedica să fie ciudat de nervoasă auzind mașina lui Wolfe apropiindu-se. La sosirea lui, era în camera ei și se repezise la fereastră. Acolo, ascunsă cu prudență în spatele perdelelor, privise puternica mașină apropiindu-se. Portiera se deschise pe partea lui Wolfe. Jake era în curte, ca și Toller. Chiar și Adeline se aranjase să fie pe aproape, dând de mâncare

găinilor. Totuși, când Wolfe coborî din mașină, Lindsey nu-l mai văzu decât pe el. Nu exista nici un motiv pentru asta, numai că brusc, acest bărbat îi păru mai plin de viață decât Jake și Adeline, sub soarele frumos de noiembrie.

Era imposibil s-o poată repera de la acea distanță. De ce totuși, exact în clipa aceea, și-a întors corpul pentru a-și îndrepta ochii cenușii drept asupra ei?

Tânăra se retrase imediat, apoi coborî în mare grabă în birou. În mod ciudat, când auzi pașii lui pe coridor, își simțise bătăile inimii accelerându-se, și-și ținuse respirația.

Nervozitatea ei se explica ușor, încercase să se asigure Lindsey. La urma urmei, era prima dată când condusese Milk River într-adevăr singură...

Vocea lui Wolfe o scoase din gândurile ei.

– Spui că Pinder va veni?

– Da.

Își revenise, în sfârșit, din șocul sosirii lui, din șocul pe care-l simțise constatând că era și mai seducător decât în amintirea ei.

– L-am avertizat că vrei să drenezi mlaștina, continuă Lindsey fără să-l privească. Dorește să discute cu tine.

Vizibil uimit, părea să aștepte explicații mai ample, dar Lindsey se mulțumi să-și consulte notițele. Urmă o tăcere pe care Wolfe o rupse primul.

– Amintește-mi să-ți dau împuternicire pentru a semna toate contractele.

– De ce? întrebă ea, căutând să pară la fel de calmă ca el.

– Pentru că plec.

– Pleci! exclamă tânăra fără voia ei.

– Da, plec la Toronto.

Își dădea oare seama de efortul produs de această știre asupra ei?... Nu, cu siguranță, nu. Cu fața pe jumătate întoarsă, el recitea o scrisoare cu sprâncenele încruntate.

– Editorul meu dorește să fac o carte cu fotografiile realizate în Australia, preciză el fără a-și ridica privirea. Ori, mi-e mai ușor să lucreaz la Toronto.

Și astfel, va fi mai aproape de Carla, se gândi ea cu amărăciune. Nu că era interesată de relațiile lui, bărbați sau femei. Pentru ea, independent de îndepărtata lor rudenie, Wolfe nu era decât un bărbat pe care destinul îl făcuse patronul ei. Dovada era că se străduia să mențină între ei o politețe distantă care-l făcea să-și piardă zâmbetul său de scriitor.

– Voi fi plecat mai multe săptămâni, reluă el.

Așadar, avea totuși intenția să revină într-o zi, se gândi Lindsey. Furioasă pe ea însăși, încercă să se convingă că ce făcea Wolfe n-o interesa câtuși de puțin.

Din păcate, bătăile precipitate ale inimii păreau să-i aducă o cruntă dezmințire.

– Iau avionul mâine.

Fără îndoială, însoțitorul ei nu-i remarcase tulburarea. Privirea lui era la fel de glacială ca vocea.

– Totuși, înainte de plecare, aș vrea să arunc o privire acestei ferme pe care am închiriat-o.

Lindsey simți că leșină.

– Care fermă?

– Nu știam că am închiriat mai multe, i-o trânti Wolfe aruncându-i o privire scrutătoare. Spune-i lui Jake să înșeueze caii în timp ce eu am să-l văd pe Pinder.

– Am înţeles.

Se strădui să-şi recapete sângele rece. Ce motiv avea să-şi piardă astfel capul? Wolfe voia să-l întâlnească pe Derek, asta era tot... adică pe un locatar care nu-şi plătise chiria de luni de zile! Şi Derek, plin de prejudecăţi faţă de acest om pe care nu-l întâlnise niciodată, nu va fi cu siguranţă în stare să-i facă faţă. Lindsey se înfioră... Ei, haide, gândindu-se bine, erau puţine şanse să abordeze subiectul chiriei neplătite, cu atât mai puţin a testamentului... Nu, îşi repetă ea , Wolfe şi Derek vor avea genul de conversaţie inevitabil dintre proprietar şi unul din locatari, apoi ea va pleca împreună cu Wolfe fără ca el să fi descoperit secretul pe care-l împărţea cu Derek.

Dacă ar putea ce-l puţin să-l avertizeze de vizita lor! Dar, dacă regreta că nu poate s-o facă, nu era oare pentru că, în adâncul sufletului, simţea că temerile ei erau fondate?

– Apropo, de ce vrea ce Pinder să mă vadă? întrebă Wolfe. Credeam că ai rezolvat asta cu el?

– Eu am... doar l-am văzut...

Numai că Milk River era o lume a bărbaţilor... Tânăra ridică ochii spre însoţitorul său. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor negri din stofă de lână, cu capul uşor înclinat, o studia cu atenţie. Nu zâmbea oare niciodată? Îi privi buzele strânse. Într-adevăr, părea incapabil să zâmbească.

– Ei bine? insită el.

Când se dusese să-l vadă pe Ralph Pinder să-i explice intenţiile noului stăpân al locului, acesta refuzase s-o ia în serios. Un proiect de această importanţă trebuia discutat de la bărbat la bărbat, după el, şi faptul că Lindsey avea o diplomă în agronomie în buzunar nu era suficient să facă din ea un

interlocutor valabil. Ralph o ascultase cu politețe, ea era totuși nepoata vechiului stăpân, dar nu considerase necesar să comenteze expunerea ei. Va discuta cu Wolfe la întoarcerea lui îi răspunsese el.

Decepționată, Lindsey urcase din nou în șa pentru a se întoarce la fermă, furioasă. Acum trebuia să-i explice toate acestea lui Wolfe!

– El n-a vrut... începu ea.

Se întrerupse auzind pași pe coridor.

– Iată-l că sosește, reluă ea. O să poată să-ți povestească el însuși întrevederea noastră.

Asta nu rezolva nimic, dar cel puțin nu va fi acolo să audă conversația lor.

Lindsey se ridică pentru a merge să deschidă ușa lui Ralph. Acesta intră în birou cu șapca din pânză groasă pe cap. Deoarece niciodată nu-l văzuse fără ea, Lindsey se întrebă câteodată dacă nu dormea cu ea.

– Domnișoară, o salută el cu mâna la cozoroc. Adeline mi-a spus că patronul este aici.

– Da, este aici încuviință tânăra îndepărtându-se ca acesta să-l poată vedea pe Wolfe. Iertați-mă, mă duc să fac cafea.

Ralph nu avu nici cea mai mică reacție. Pentru un bărbat ca el, a prepara cafeaua era bineînțeles o treabă care revenea în mod obligatoriu unei femei!

Lindsey se îndepărtă, încercând să-și uite iritarea.

Când reveni în birou cu tava, spre marea ei surpriză, Ralph se repezi s-o ajute, ceea ce nu era câtuși de puțin ceva obișnuit la el!

– Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să mă chemați! îi aruncă el puțin mai târziu, înainte de a pleca.

Un bărbat al vestului, neîncrezător și ostil intrase în acest birou și plecase ca un aliat!

– L-ai cucerit! exclamă Lindsey fără a-și ascunde admirația.

– De ce nu? Sunt un Manston!

Abia atunci ridică Wolfe spre ea o privire de gheață.

– Bine, am terminat aici, nu-i așa? Mă duc să mă schimb, apoi vom pleca la fermă.

El scoase un mic carnețel din buzunar.

– Să nu uit să-ți dau adresa și numărul meu de telefon din Toronto, în caz că va fi nevoie să iei legătura cu mine. Pune asta la loc sigur, îi ceru el întinzându-i o hârtiuță.

În timp ce ieșea, Lindsey privi hârtia, uluită. Adresa nu-i spunea nimic. În schimb, numărul de telefon era cel pe care Carla Morris i-l dictase, era sigură.

Jake nu se vedea nicăieri, când ieși în curte. De aceea, înșeuă ea însăși caii.

Turpin, armăsarul unchiului ei, îi aruncă o privire speriată când îi strânse chinga cu brutalitate neobișnuită. Cât despre Fire Bird, acesta necheză când se apropie de el.

Puțin îi păsa ei... n-o preocupa câtuși de puțin cu cine-și împărțea Wolfe apartamentul... Blestemă în sinea ei când îl înșeua pe Fire Bird, care izbi pământul cu copita. Faptul că Wolfe trăia cu Carla nu era treaba ei. Și n-avea să se supere că pretextase că are o carte de scris ca să se întoarcă mai repede la amanta lui. La urma urmei, ce importanță avea pentru ea că era nerăbdătoare s-o revadă pe Carla?

Ea îl avea pe Derek! În plus, nu rămânea la Milk River decât pentru a-și asigura partea sa de moștenire, nu trebuia să uite asta. De fapt, nu făcea decât să împlinească dorința unchiului său. Nu exista nici o îndoială că și-ar fi schimbat testamentul în favoarea ei dacă boala fulgerătoare i-ar fi lăsat timpul necesar.

Totuși, era ciudat că Wolfe n-o adusese pe Carla la fermă. Se putea presupune că voia să-i arate celei pe care o iubea casa care va fi mai târziu a ei. Desigur, un bărbat și o femeie care ar trăi împreună fără a fi căsătoriți ar fi fost prost văzuți în regiune, dar Wolfe nu era bărbatul care să se sinchisească de ce ar putea spune lumea. La Toronto, concubinajul era un lucru obișnuit, mai ales în mediul artistic pe care el și Carla îl frecventau probabil.

Scoțându-l pe Fire Bird din grajd, tânăra își simți sângele înghețându-i în vine. Poate că exista un motiv întemeiat pentru care Carla nu venise cu el... Și dacă Wolfe avea intenția să vândă Milk River?

Cu cât se gândea mai mult la această perspectivă înspăimântătoare, cu atât i se părea mai probabilă.

Chiar dacă purta numele de Manston, chiar dacă domeniul reprezenta ceva pentru Wolfe, dacă o iubea pe Carla, poate că n-avea de ales.

Judecând după vocea ei rece și sofisticată, Carla nu era cu siguranță genul de femeie care să accepte să se îngroape într-un colț îndepărtat al Canadei. Era vocea unei femei mare amatoare de teatru, de restaurante luxoase, de toate plăcerile pe care un oraș mare ca Toronto le putea oferi. Și dacă Wolfe nu voia să-și asume riscul s-o piardă, poate va fi obligat să se debaraseze de fermă.

Bineînțeles, nu va avea dreptul s-o vândă înainte ca toate problemele succesiune să fie rezolvate. Și faptul că avea planuri pentru Milk River, de exemplu drenajul terenului la ferma Pinder, se explica ușor. Acest gen de ameliorări nu va face decât să sporească valoarea de piață a proprietății...

Wolfe avusese noroc să găsească o rudă săracă destul de competentă pentru a conduce ferma, în timp ce el va sta lângă amanta lui, pregătind vânzarea fermei. Și când te gândești că fără acest număr de telefon, Lindsey n-ar fi bănuit nimic... decât când ar fi fost prea târziu!

La această idee, uită sentimentul de vinovăție care o chinuise până acum, în privința drepturilor sale asupra moștenirii lui Ben. Nu numai că va rămâne, dar în cazul în care bănuielile ei s-ar dovedi întemeiate, va folosi prima ocazie să-l vadă pe avocatul uunchiului său și să afle dacă exista un mijloc să împiedice vânzarea fermei.

Era o zi friguroasă pentru a călări, o zi pentru palton și mănuși îmblănite. Totuși, tânăra fată era stacojie când Wolfe apăru în curte, îmbrăcat în haină groasă și blugi. Se încălțase cu cizme de cowboy și purta o pălărie cu boruri largi care-i aparținuse lui Ben. În timp ce înainta spre ea trăgându-și mănușile din piele, avu o clipă impresia că-l vedea pe unchiul ei.

Dar când înălță capul, orice asemănare între el și Ben dispăru imediat. Brusc, Lindsey se simți copleșită de un sentiment foarte diferit, pe care se sili să-l ignore. Nu se va lăsa impresionată de Wolfe Manston, cu tot farmecul său și în ciuda impresiei înșelătoare pe care voia s-o dea că aparține trup și suflet fermei Milk River.

Dând pinteni lui Fire Bird, înaintă spre el cu Turpin.

– Mulțumesc, spuse el preluând frâiele.

După ce urcă în șa, Turpin încercă să se cabreze, călărețul își impuse imediat autoritatea asupra animalului.

– Unde este Jake? întrebă el.

– N-am nici o idee, mormăi Lindsey.

Wolfe ridică din sprâncene, dar ea își conducea deja calul spre portal, închisă într-o tăcere dezaprobatoare.

Vremea bună lăsase locul unui timp mohorât, care era în armonie cu disperarea tinerei. Nori cenușii se adunaseră pe cer. Cei câțiva fulgi care cădeau deja ici și colo, se vor transforma în polei. Apoi va veni viscolul, de temut în regiune.

– Cât timp îi va lua lui Pinder să înceapă drenajul? întrebă Wolfe în spatele ei.

– Nu prea mult. Poate va termina înainte de primăvară. Inginerul îți va spune mâine chiar el.

Capul lui Turpin apăru în stânga ei, apoi grumazul. O mână înmănușată în piele ținea frâiele. Lindsey refuză să privească mai departe de această mână, depășiseră mlaștina fără să scoată un cuvânt.

– Inginerul va putea de asemenea să arunce o privire asupra casei, cu această ocazie, spuse Wolfe după câteva minute.

– De ce? întrebă însoțitoarea lui observându-l pe furiș.

El părea că se simțea în largul lui călare, ceea ce făcu să sporească neîncrederea lui Lindsey. Începea oare deja să ia măsuri pentru a vinde?

– Vei vedea singură! îi aruncă el oprindu-l pe Turpin.

Din locul unde erau, se distingea perfect ferma.

– Privește acoperișul, amenință să cedeze. Spune-i inginerului să evalueze stricăciunile. În timpul cât va fi aici să inspecteze toată casa... Și înainte să mă întrebi din nou de ce, gândește-te puțin: când s-au făcut reparații ultima dată?

Lindsey roși. De ce bărbatul acesta îi ghicea întotdeauna gândurile? Și de ce ea nu observase starea proastă a acoperișului? Trebuia să știe că Wolfe își va da aseama.

– Cred că e foarte mult de atunci, răspunse ea.

– Atunci, încearcă să te ocupi. Nu vreau ca cineva să-și aducă aminte de mine ca de un Manston care a lăsat ferma să cadă în ruină!

Nu... mai curând ca de cel care o va vinde! se gândi ea furioasă.

El dădu pinteni lui Turpin care trecu imediat la galop. Lindsey îl urmă, pierdută în gânduri. Wolfe avea tot interesul să întreprindă unele lucrări de întreținere. Acestea reprezentau fără îndoială o investiție importantă dar rentabilă, dacă avea cu adevărat intenția să vândă.

– Pe unde mergem?

– Cum? zise Lindsey, smulsă din gândurile ei.

– Care-i drumul spre fermă? reluă el aruncându-i o privire scrutătoare.

Derek! Uitase!

– Pe aici.

Ea indică din cap un horn din care ieșea fum.

– Foarte bine.

Wolfe îl făcu pe Turpin să întoarcă la dreapta, și Fire Bird îl urmă. Tânăra nu încercă să-l rețină. Dincolo de fermă, sub cerul cenușiu, se întindea o vastă pășune pustie și tristă ca viitorul care se deschidea în fața ei.

Căzu într-o stare ciudată în care se amesteca furia și mila pentru propria ei soartă. Ca și când descoperirea planurile lui Wolfe privind Milk River nu era de-ajuns pentru o singură dimineață, trebuia acum să asiste la prima lui întrevedere cu Derek!

Deși calul ei înainta în galop, Lindsey continua să-l îndemne cu pintenii, fără a ține seama de vântul rece ca gheața care-i smulsese pălăria și-i făcea părul să-i zboare în jurul capului. Wolfe îi strigă ceva ce nu înțelese și de care nu ținu seama.Totul se întâmpla din vina ei. Nu avea nici un drept să-l învinuiască pe Derek că o convinsese să rămână. El nu putea să știe că o obliga astfel să ia parte la punerea în vânzare a propretății. Și nu era vina lui Derek nici faptul că se temea atât de mult de întâlnirea lui cu Wolfe. Copleșită de un teribil sentiment de cuplabilitate, Lindsey se întrebă cum ajunsese să-l compare pe Derek, bărbatul pe care-l iubea, cu Wolfe pe care-l detesta...

Ca majorittea clădirilor din regiune, cea a lui Derek era construită într-o vâlcea care o proteja de vânt. Când Fire Bird coborî fu cât pe ce să alunece pe pământul înghețat. Călăreața încercă să-l oprească, dar animalul păru cuprins de o panică neașteptată.

– O să ajungi să te omori într-o zi! strigă Wolfe ajungând lângă ea.

Apoi puse stăpânire cu îndemnare pe frâiele lui Fire Bird, obligându-l să se oprească

– Mulțumesc, replică Lindsey, gâfâind. Și presupun că dacă mă omoram, asta ți-ar fi pus serioase probleme! Ar fi trebuit să găsești pe altcineva care să se ocupe de fermă!

– Crezi într-adevăr că nu reprezinți decât asta pentru mine?

Ar fi putut să se arate furios sau ironic, dar nu se întâmplă nimic. Expresia lui era inexplicabil de gravă.

Tânăra se simți cuprinsă de o îngrijorare aparte. Brusc, caii lor se mișcară și ajunseră foarte aproape unul de celălalt. Ea simți răsuflarea lui Wolfe pe obraji șI, dintr-odată, simți o irezistibă dorință de a fi sărutată de acest bărbat tulburător.

Își înclină capul spre el cu buzele întredeschise fixându-i ochii cenușii în care se citea o dorință cel puțin egală cu a ei. Într-o secundă, gura lui Wolfe o va acoperi pe a ei și va afla în sfârșit ce individ se ascundea în spatele acestei măști impenetrabile...

Un scrâșnet de pneuri pe pietriș puse capăt acestei vrăji. Speriat de acest zgomot neașteptat, Fire Bird se cabră. Când Lindsey reuși să-l stăpânească, văzu dispărând o mașină mare, neagră, în direcția șoselei naționale.

– Iată pe cineva care este foarte grăbit! observă Wolfe.

El se întoarse spre ea, iar fața lui, atât de pasionată adineauri, nu mai exprima acum decât o totală detașare.

Nu cumva visase aceste ultime minute? Simțise într-adevăr că Wolfe intenționase s-o sărute sau fusese doar dorința ei arzătoare?

– Prietenul tău scriitorul? întrebă el.

Surâsul lui ironic îi aduse răspunsul pe care-l căuta. Wolfe n-avusese nici o clipă intenția s-o sărute, se purtase ca o proastă!

– Nu, nu cred, răspunse ea pe un ton fals indiferent.

Mai bine să dea impresia că nu s-a întâmplat nimic. Totuși, mai mult decât tulburată, tânăra era intrigată. Bărbatul pe care-l zărise în mașină n-avea deloc aerul unuia din artiștii din Toronto cu care Derek se lăuda că ar fi prieten. De fapt, necunoscutul semăna mai mult cu un boxer decât cu un actor sau scriitor.

– Bine, să mergem să vedem dacă Foster este acasă.

Evident, Wolfe își pierduse orice curiozitate privind identitatea șoferului misterioasei mașini. Dar... Foster spusese? Lindsey încruntă sprâncenele. Ea nu rostise niciodată numele lui Derek în fața lui Wolfe. Dimpotrivă, evitase cu grijă acest subiect periculos... În fine, avea puțină importanță.

– Dacă este aici, a fost cu siguranță trezit de zgomotul făcut de această mașină!

Wolfe puse astfel capăt acestei pauze. Ajunseră la fermă într-o tăcere tensionată, care nu întârzie totuși să fie întreruptă.

– După cum văd, prietenul tău nu se interesează deloc de grădinărit!

Descălecă și bătu la ușor cu palma grumazul calului său, cercetând cu atenție grădina părăsită unde nu creșteau decât bălării. Cutii goale de conserve și hârtii zăceau pe lângă casă.

– Trebuie să-l leg pe Turpin?

– Nu, nu-i nevoie, răspunse Lindsey coborând de pe cal la rândul ei. Nici el, nici Fire Bird nu se vor mișca. Pe de altă parte, îți amintesc că Derek este scriitor și nu grădinar!

– Un scriitor căruia îi rămâne încă să scrie o carte, sublinie Wolfe cu un zâmbet ironic.

– Ești nedrept!

Stingherită de vehemența lui, Lindsey se întoarse. Era nerăbdătoare să se termine odată acestă vizită și să se întoarcă la fermă.

De fapt, Wolfe nu se înșela. Ferma oferea un spectacol sinistru. De când primul Wolfe Manston o cumpărase, nimeni nu se ocupase cu adevărat vreodată de ea, iar Derek era ultima persoană care să se preocupe de cadrul în care trăia, cum dovedea starea locului. Desigur, putea să pară ciudat că, venind dintr-o familie bogată, Derek nu mai punea nici un preț pe ambianța înconjurătoare, dar trebuia să fi crescut în mijlocul unei armate de servitori, însărcinați cu treburile cele mai dezagreabile. De altfel, artiștii nu erau prin definiție boemi?

Lindsey bătu la ușă. Avea sentimentul că toată casa era goală; cu toate acestea, ascultă, întorcând spatele lui Wolfe.

Acesta din urmă trebuie că era excepția care confirmă regula.

Deși scriitor, n-avea nimic dintr-un boem. Chiar și în acest moment, după plimbarea călare prin ger, ținuta lui era la fel de impecabilă și prestanța la fel de nobilă.

Aruncându-și părul pe spate, tânăra își promise să-și recupereze pălăria pe care o pierduse pe drum. În timp ce bătea din nou la ușă, însoțitorul ei interveni.

– Nu te mai obosi. Este clar că Foster lipsește. Să trimiți pe cineva să curețe grădina de toate aceste gunoaie. Pot atrage dihorii. Acum să ne întoarcem, nu mai este mult și va începe să ningă.

Lindsey încuviință, în sinea ei ușurată. Cu atât mai bine dacă întrevederea celor doi bărbați se amâna pe mai târziu. Știa că nu s-ar fi putut împiedica să-i compare și, în mod ciudat, nu dorea așa ceva.

Încălecară din nou și se îndepărtară sub un cer mai cenușiu ca niciodată. Într-o săptămână sau două, tot ce-i înconjura va fi acoperit de zăpadă. Lindsey va începe atunci prima iarnă fără unchiul ei.

Aruncă pe furiș o privire spre Wolfe. Sub borurile largi ale pălăriei sale, fața lui era de nepătruns. Dar nici ea nu lăsa să se vadă mai mult din ce putea gândi. Moștenitorul fermei cu siguranță nu bănuia că dacă plănuia să vândă Milk River, în ceea ce o privea, era foarte hotărâtă să se spună din toate puterile...

Capitolul 5

Jake îl opri pe Wolfe în curte, la întoarcerea lor. Adeline nu se vedea. Lindsey se trezi singură în living. Singură și obsedată de aceeași idee fixă: nu-l va lăsa pe Wolfe să cedeze Milk River unui străin. Nu, o să se lupte să-l împiedice!

La intrarea ei, o siluetă întoarsă pe canapeaua din apropierea focului se ridică.

Lindsey își reținu respirația. Cine putea să fie? Încăperea, situată spre nord, era cufundată în penumbră. Era greu să distingă ceva, dar când forma întunecată se mișcă din nou, tânăra îl recunoscu pe Derek. Lângă el, pe măsuța joasă, avea o sticlă de whisky și un pahar pe jumătate gol. Lindsey scoase un suspin de ușurare și totodată de îngrijorae. Cu Derek aici și Wolfe care va intra dintr-o clipă în alta, întâlnirea pe care credea că o evitase nu va întârzia să aibă loc.

– Lin!

Derek se ridică împleticindu-se; ea își uită toate temerile văzându-l repezindu-se spre ea cu pași nesiguri. Palid, tras la

faţă, îşi pierduse îngâmfarea obişnuită. Ajuns lângă el, o luă de braţ şi o trase la lumina focului cu o mână tremurătoare. Lindsey simţi că era stăpânit de o teamă îngrozitoare.

– Lin, slavă Domnului că te-ai întors!

Chiar şi vocea lui era diferită, fără acea intonaţie puţin afectată, care-l caracteriza.

– Derek, ce-i cu tine?

Lindsey nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare. O izbi asemănarea cu un animal hăituit.

– Derek, ce s-a întâmplat?

El se agăţă de braţul ei.

– Trebuie să... să plec din ţară, bolborosi el. Acum... astăzi!

– Nu înţeleg. Vrei să plecăm undeva ca să ne căsătorim?

Nu putea fi mai uimită. La puţin timp după ce se cunoscuseră, Derek îi propusese să fugă cu el, pretextând că Ben va înceta prin forţa lucrurilor să se opună căsătoriei lor dacă-l puneau în faţa faptului împlinit. Lindsey ezitase şi, simţindu-i opoziţia, Derek pretinsese că glumea. Dar dacă glumise atunci, în clipa asta era foarte serios.

– Bineînţeles, ne vom căsători, dacă doreşti, răspunse el. S-ar fi spus că, ţinând-o în braţe se liniştea. Începea să-şi revină şi să-şi regăsească totodată vocea obişnuită.

– Orice, numai să plecăm împreună, singuri. Te vreau toată a mea, Lin!

Cum o strângea cu putere, nu mai fu conştientă decât de frumoşi ochi albaştri care o fixau cu o ciudată intensitate.

– Nu ştii cât de insuportabilă este pentru mine ideea că trăieşti aici, cu el!

Acestea fiind zise, îşi apropie gura de a ei.

– Dacă nu-ţi cer prea mult, Lindsey, ai putea să ne prezinţi! aruncă o voce ironică.

Amândoi îngheţară instantaneu, apoi tânăra se smulse iute din braţele însoţitorului ei.

Se întoarse spre scară, îngheţată. Wolfe intrase fără ca ei să-şi dea seama; stătea în pragul uşii, zâmbind, dar cu o privire tăioasă. Ea se simţi imediat stingherită. Totuşi, n-avea nici un motiv pentru aşa ceva. Era majoră şi nimeni, mai ales Wolfe, n-avea dreptul să-i aleagă prietenii sau să-i spună cu cine trebuia să aibă de-a face. De aceea, când el se apropie, îi făcu faţă cu hotărâre.

– Derek Foster... Wolfe Manston, murmură ea.

Cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea fără a schiţa gestul de a-şi strânge mâinile... Derek, înalt şi blond şi Wolfe, la fel de înalt, dar brunet şi totodată mai zvelt... ceea ce nu-l împiedica să pară mai puternic decât Derek, mai tare, mai impresionant.

– Ah, invizibilul domn Foster! aruncă Wolfe pe un ton sever. Eram nerăbdător să vă cunosc, totuşi nu mă gândeam că se va întâmpla sub acoperişul meu şi că vă veţi arăta atât de posesiv cu ceea ce îmi aparţine!

Arătă cu degetul sticla de whisky pusă pe masă.

La aceste cuvinte, Derek explodă.

– În caz că aţi uitat, vă reamintesc că este şi casa lui Lin!

– Liniştiţi-vă, nu uit acest lucru nici o secundă.

Calmul de gheaţă al lui Wolfe avu ca efect accentuarea nervozităţii interlocutorului său.

– Totuşi, reluă el, nu credeam nici o secundă că prietenii lui Lindsey pot veni şi pleca de aici când au chef şi mai ales să se comporte aici ca la ei acasă!

– E nedrept! exclamă tânăra strecurându-și brațul sub cel al lui Derek.

Prin acest gest impulsiv voia să arate cu claritate de partea cui era. Fața lui Wolfe se înăspri.

– Și este inexact! întări Derek devenit încrezător prin atitudinea lui Lindsey. În plus, este aberant ca un străin să poată veni aici să pună stăpânire pe tot ce ar trebui să-i aparțină lui Lin!

– Nu sunt cu nimic răspunzător de testament, dacă despre asta vorbiți, replică Wolfe. Și chiar dacă este atât de greu să credeți, pot să vă asigur că această moștenire îmi pune tot atâtea probleme ca și vouă!

– Oh, nu mă îndoiesc! persiflă Derek. Ce șoc să te trezești într-o dimineață și să afli că abia ai moștenit o proprietate care valorează milioane, fără a mai vorbi de banii lichizi!

– Așadar, asta vă supără, întrebă stăpânul locului privind fix mâinile lor înlănțuite. Banii lichizi?

– Poate, răspunse tânărul bărbat plecându-și ochii. Dacă erați un gentleman, ați înțelege că Lin merită partea sa din această moștenire.

– Adevărat? replică Wolfe fără să se tulbure. Dacă erați om de afaceri, ați ști că domeniul are nevoie de toți banii disponibili, dacă ați vrea să-l salvați. Ce cuprinde această moștenire? Milk River, patru ferme mai mici, o fermă închiriată...

Lindsey tresări și simți că Derek se încordase.

– Toate astea ar trebui să aducă bani, continuă Wolfe, dar noi suntem în pierdere. Ferma necesită cheltuieli pentru a duce la capăt transformările pe care le plănuiesc.

– Dar unchiul Ben a investit și el întotdeauna în fermă! protestă Lindsey. Chiar înainte de moartea sa, vorbea mereu despre necesitatea drenării terenului.

– Vorbea numai, dar n-a făcut nimic! sublinie Wolfe cu o sinceritate brutală. Nimic nu s-a schimbat aici de ani de zile. Milk River nu este demodată, ci aproape feudală!

Se întoarse spre Derek.

– Tună și fulgeră cât îți face plăcere, dar banii vor merge totuși la fermă. Sunt foarte decis să fac din ea o proprietate modernă și rentabilă.

– Ce încântător, ricană Derek. Și cât de practic să folosești tocmai banii care trebuia să-i revină lui Lin! Există un cuvânt în lumea de unde vin, asta se numește furt!

Urmă o tăcere totală. S-ar fi spus că chiar și focul încetase să trosnească. Cu mâna încleștată pe cea a lui Derek, Lindsey văzu o furie rece alungând orice expresie de pe fața lui Wolfe. El făcu un pas spre ei. Derek se dădu înapoi, cu degetele strânse pe brațul tinerei.

– Cred că ați face mai bine să plecați! aruncă Wolfe.

– Ați vrea...

– Derek, te rog! îl imploră Lindsey degajându-se din strânsoarea lui.

– Ești sigură că vrei să plec? întrebă el cu o privire veninoasă în direcția scriitorului. Vei rămâne singură cu el, dar n-am nici o încredere în simțul lui de onoare.

Lindsey observă că patronul ei își stăpânea cu greu furia.

– Derek, totul va fi bine. Te rog, insistă ea.

– De acord, de acord! Am să plec. Dar dacă mai înceracă să te atingă...

– Încetați să vorbiți ca un personaj de melodramă și ieșiți!

Vocea lui Wolfe era atât de amenințătoare încât indezirabilul se grăbi spre ușă.

– Am să te văd mai târziu, draga mea...

– Ieșiți! repetă Wolfe făcând un pas spre el.

Derek se supuse. În timp ce în încăpere se făcu din nou liniște, Wolfe se întorse spre Lindsey.

– E greu de spus ce-l atrage mai mult, observă el cu un râs scurt. Tu sau banii cu care ai putea să te alegi din proprietate!

– Este ridicol! exclamă ea rănită în amorul propriu.

– Ești sigură? întrebă el studiind-o cu atenție.

– Bineînțeles!

– Atunci, de ce se servește de tine?

– Dar Derek nu se servește de mine!

– Vrei să spui că dragostea lui e dezinteresată? Și dacă se întâmplă ca femeia pe care o iubește poate să-i permită să locuiască gratuit într-o fermă, trebuie fără îndoială să vedem în asta o coincidență fericită?

– Oh, făcu Lindsey consternată. Eu... eu nu știam că erai la curent...

– În cazul acesta, nu ești atât de inteligentă cum credeam. Ți-ai imaginat că puteam să-mi petrec ore întregi cu registrele de conturi fără să-mi dau seama? Fermecătorul domn Foster a încetat să-și plătească chiria exact în momentul în care unchiul tău s-a îmbolnăvit, atunci când ai preluat conducerea fermei. Încă o coincidență, probabil?

Tânăra trebui să facă apel la tot curajul ei pentru a putea susține privirea implacabilului ei interlocutor.

– Vrei să-mi explici de ce nu i-ai cerut chiria... sau trebuie să ghicesc?

– Pentru că n-are bani! lăsă ea să-i scape. Dar va avea curând, îndată ce... îndată ce-și va fi scris cartea.

– Cartea... Dragostea e oarbă, se pare... Ajunși în sfârșit aici, exagerezi totuși. Bărbatul acesta nu este bun de nimic, este incapabil să scrie ceva.

Cum îndrăznești! exclamă Lindsey gata să izbucnească în plâns. Derek este o minte sclipitoare.

Avea nevoie să-l creadă. Deoarece dacă Derek mințea în legătură cu cartea lui, poate că mințea deopotrivă în privința sentimentelor față de ea? Și fără iubirea lui, ce va deveni ea, acum când nu-l mai avea nici pe unchiul ei?

– Ești într-adevăr atât de naivă sau te prefaci?

Vocea noului moștenitor al lui Milk River era plină de ironie dar brusc, fața lui își schimbă expresia.

– O să aflăm imediat, bombăni el.

Înainte să-i poată prevedea intențiile, o prinse sălbatic în brațe.

– Nu! se revoltă ea zbătându-se.

Atunci, el puse stăpânire pe gura ei; ea știu imediat că era pierdută. La contactul buzelor lor, simți că leșină, toată ființa ei luând foc insantaneu. Trupul ei fremătător răspundea din instinct presiunii însoțitorului ei. Parcă impulsionată de o voință proprie, degetele ei se înfundară în părul lui negru. Incapabilă să mai reziste, cu tâmplele zvâcnind, Lindsey se agăță de Wolfe pradă unei asemenea surescitări încât nu mai conta nimic în afara dorinței pe care o simțea pentru el.

– Ia te uită!

Brusc nu se mai auzi nici un zgomot în afara respirațiilor lor gâfâitoare, și nici o căldură în afara celei care venea de la foc. Wolfe zâmbea și Lindsey înțelese subit ce avea în minte.

– Bine, zise el cu o ironie vădită, acum că s-a dovedit că ești o femeie normală, lasă-mă să-ți pun aceeași întrebare. Speri într-adevăr să mă faci să cred că ești atât de naivă încât să nu știi că Foster se folosește de tine?

– Nu-ți permit!

Lindsey lupta cu emoția ei, încercând cu disperare să se gândească la altceva decât la ce se întâmplase.

– Cum îndrăznești să acuzi pe cineva de minciună când tu însuți nu te gândești decât să vinzi Milk River?

Un fulger de furie lumină ochii lui Wolfe, apoi fața lui își pierdu orice expresie.

– N-am să te întreb cine a putut să-ți vâre în cap o asemenea idee, replică el. Fără îndoială, preferi să te convingi singură decât să înfrunți adevărul.

Vorbea calm și nu făcu nici o încercare să-i arate că se înșela.

– Așa stând lucrurile, este inutil să-ți precizez că „amicul“ tău nu va fi bine venit sub acoperișul meu atâta timp cât această casă îmi va aparține. Și când o să-l vezi pe prietenul tău, ceea ce cred că nu va întârzia să se întâmple, poți să-i spui că aștept ca locatarii mei să-și plătescă chiria!

Acestea fiind spuse, se întoarse și începu să urce scara ce ducea la camera sa.

Lindsey rămase nemișcată, neștiind ce ura mai mult, pe Wolfe, pe ea însăși sau pe misterioasa Carla. Cum îndrăznise acest bărbat odios s-o sărute de vreme ce o iubea pe Carla și cum putuse ea să se poarte atât de stupid și să răspundă sărutului lui?

Ea hotărî să alunge aceste întrebări din mintea ei.

Un singur lucru era important: Wolfe nu negase că avea intenția să vândă ferma. Ceea ce fusese până atunci decât o supoziție, se transformase așadar într-o certitudine.

Tânăra își trecu limba peste buze, ca și cum voia să elimine gustul celor ale lui Wolfe. Nu, nu se va lăsa indusă în eroare de o manevră destinată să-i distrugă loialitatea față de Derek. În cele din urmă, datorită acestui sărut, datorită reacției sale de femeie normală, așa cum o calificase Wolfe, știa acum că voia să se debaraseze de fermă, să vândă casa în care trăise atâta timp.

Capitolul 6

– Nu există nimic care să-l poată împiedica să vândă dacă dorește. Asta depinde în întregime de el.

Două zile mai târziu, așezată în biroul avocatului, Lindsey cunoscu amărăciunea înfrângerii. Se deranjase degeaba venind la Saskatoon. Ar fi fost mai bine să rămână la Milk River, dar în loc de asta se repezise acasă la John imediat după plecarea lui Wolfe.

În contrast cu dispoziția ei morocănoasă, un soare splendid strălucea pe cerul albastru; pe fereastră se vedea scânteind pojghița subțire de gheață care acoperea râul Saskatchewan.

Wolfe trebuia să fie undeva pe acest cer albastru, în drum spre est, în drum spre Carla…

Acest gând îi însufleți ardoarea luptei. N-avea de ce să se simtă vinovată că venise să-l vadă pe avocat, nu datora nici o loialitate moștenitorului domeniului Milk River. Acesta nu era decât un bărbat dur, rece și ostil. Trebuia să uite că putuse să se abandonase îmbrățișării lui, să uite că propriul ei corp o trădase.

– Nu știu când se va întoarce...

„Știi unde mă găsești dacă va fi nevoie“ asta era tot ce-i spusese Wolfe înainte de a urca în mașină...

Oh, da, știa! El va fi împreună cu Carla, îi va descrie domeniul pe care norocul unei moșteniri i-l pusese în brațe și poate râdea de această mică țărăncuță care era Lindsey...

– Să-mi trimiți câte un raport la fiecare sfârșit de săptămână, adăugase el punându-și mănușile. Și ai grjă ca Foster să-și plătească chiria! Cere-i să-și plătească datoriile, Lindsey, și fă-o cât mai repede!

– Aproape uitasem ce înseamnă să ai un bărbat aici! observase Adeline, cu ochii umezi de emoție, în timp ce puternica mașină ieșea din curte.

Tânăra îi întorsese spatele, furioasă. Wolfe i-ar fi părut la fel de fermecător Adelinei dacă ar fi știut că plănuia să vândă casa?

Vocea lui John o aduse brusc la realitate.

– Nu există nici o lege care să-l împiedice, repetă el.

Cu toate că John era plin de simpatie pentru ea, nu-i lăsa nici o speranță.

– Firește nu va putea s-o facă înainte de câteva luni, timp în care succesiunea să fie reglată, dar nici o clauză a testamentului nu-i interzice să vândă. Presupun că nici Manston n-a prevăzut vreodată că s-ar putea pune această problemă.

– Înțeleg.

Bineînțeles că nici un Manston nu se gândise vreodată la asta. Cine ar fi putut să prevadă că într-o zi Milk River va reveni unui om căruia să nu-i pese de asta nici cât negru sub unghie?

Lindsey era distrusă. Înainte de această vizită, păstrase o fărâmă de optimism, spunându-și că poate exista un mijloc legal de a bloca vânzarea. Acum era conștientă de gravitatea situației. Nu mai putea încerca nimic.

Ascultă cu o ureche distrată explicațiile lui John Miller. El făcea parte din noua generație de avocați, tineri și direcți. Această franchețe îl cucerise pe Ben Manston; când John își deschisese cabinetul, fusese unul din primii lui clienți.

Încrederea lui Ben făcuse mult pentru reputația lui John, astfel că ultimul a fost întotdeauna recunoscător familiei Manston că-l ajutase să se lanseze. Încetul cu încetul, el și soția lui, Janet, deveniseră adevărați prieteni. Și el o cunoștea suficient pe Lindsey pentru a simți că nu mai ascultă și mai ales că era profund decepționată.

– Haide, revino-ți! Viitorul poate nu-i chiar atât de negru cum ți se pare. N-ai nici o probă reală privind intenția lui de a vinde și când ai vorbit despre asta cu el, erați amândoi furioși. La ultima noastră întâlnire, nimic din tot ce mi-ai spus nu m-a lăsat să înțeleg că a luat o asemenea decizie. De fapt, mi-a vorbit de planurile lui de a moderniza ferma.

Avocatul se opri, ezitând ușor.

– Asta rămâne între noi, reluă el, dar cred că-ți pot spune că Wolfe va investi o bună parte din averea lui personală în fermă. Adăugând bnii pe care unchiul tău i-a lăsat moștenire, asta îi va permite să ia un start bun.

Nu exista deci nimeni care să nu cedeze farmecului lui Wolfe? Lindsey îl observă pe John în timp ce vorbea. După

expresia lui, înţelese că seducătorul din Quebec îl cucerise şi pe el. Avocatul părea convins că Wolfe va menţine tradiţia şi va face să prospere Milk River.

Timp de o clipă, tânăra simţi că ezită, atât de contagios era entuziasmul lui John. Nu trăsese oare concluzii prea pripite? Poate dacă ar fi aşteptat şi ar fi găsit un moment potrivit pentru a-l întreba pe Wolfe, ar fi obţinut un răspuns complet diferit? Dar nu, uitase principalul. Uitase de Carla!

În ajun, se aflau în bucătărie când sunase telefonul. Adeline îi întinsese telefonul lui Wolfe informându-l că-l căuta o domnişoară Morris. După această convorbire, păruse mai nerăbdător ca niciodată să plece la Toronto. Acum era pe drum pentru a-şi reîntâlni amanta. Dacă trebuia să facă o alegere, cum să n-o prefere pe femeia pe care o iubea în locul unei proprietăţi care nu însemna nimic pentru el?

Înşelându-se asupra cauzei neaşteptatei sale însufleţiri, John îi adresă un surâs larg.

– Ah, înţeleg că te simţi mai bine. Îţi înţeleg frământările, dar sunt sigur că toate astea se vor aranja cu timpul.

Soneria interfonului îl întrerupse şi vocea secretarei răsună în birou.

– John, a sosit soţia dumitale.

– Oh, Dumnezeule!

Într-o secundă, strălucitorul avocat se transformă într-un băieţel prins în greşeală.

– Eu... cred că trebuie s-o duc să prânzim, nu-i aşa?

– Exact, răspunse secretara cu o voce în care se simţea amuzamentul.

– Și trebuie să țin o conferință la Rotary Club?

– Da, la douăsprezece și jumătate.

– Oh, Dumnezeule! repetă John, copleșit. Am uitat că Janet trebuia să vină.

El lăsă butonul interfonului, privind-o cu o tristețe pe vizitatoarea lui. Deodată, fața i se lumină.

– Lindsey, ai cumva timp să iei prânzul cu Janet?

– Da, numai să...

N-avea chef de așa ceva! Dar, încă o dată, interlocutorul ei se înșelă asupra gândurilor sale.

– Oh, este foarte bine! o asigură el privindu-i pantalonii și puloverul pe gât! Puțin palidă, poate, dar ești foarte bine! Firește, eu sunt cel care te invită!

– Te-am auzit!

Ușa se deschise și Janet Miller intră în cameră cu fața ei drăguță roșie de frig.

– Eu mă dau de ceasul morții să arăt bine, alerg douăzeci de kilometri pentru a prânzi cu un bărbat care pretinde că mă iubește, numai pentru a-mi da seama că a uitat până și de existența mea! Vino, Lindsey, mergem la Bessborough, să-l facem să plătească asta!

Asta, hotărî tânăra în timp ce Janet o luă în direcția centrului orașului, asta era dragoste. Se părea că nimic, și cu atât mai puțin anularea unui prânz, nimic nu putea zdruncina temelia căsniciei familiei Miller, sau să schimbe expresia priviri lor când erau împreună.

Era genul de afecțiune liniștitoare pe care Lindsey o cunoscuse în preajma unchiului ei. Se întrebă dacă într-o zi va redeveni fericită cum fusese în acele timpuri.

– De fapt, începu Janet după ce li se servise un cocteil de avocado și creveți, muream de dorința de a vorbi cu tine de atâta timp. Cum este el?

Luă o înghițitură și așteptă răspunsul însoțitoarei sale cu o privire curioasă.

– De cine vorbești?

Conștientă de curiozitatea lui Janet, Lindsey se temuse de momentul în care îi va pune întrebarea.

– Noul moștenitor, bineînțeles! exclamă Janet cu nerăbdare. Este adevărat că este Marc le Bret?

Ochii ei albaștri străluceau de entuziasm.

– Îmi amintesc că l-am văzut la televizor acum câțiva ani. Am găsit că are atâta farmec încât am chiar o mică slăbiciune pentru el.

– În cazul acesta, știi cum este!

Lindsey își întoarse privirea și se preocupă să contemple mașinile care veneau și plecau.

– Pentru o tânără care lucrează cu unul din cei mai seducători bărbați din câți am văzut vreodată, trebuie să spun că nu pari foarte mulțumită!

Cum Janet o observa cu atenție, Lindsey se hotărî brusc. Dacă nu vorbea cu cineva, va înnebuni! John putea desigur să-i dea sfaturi, dar numai o altă femeie era capabilă să înțeleagă de ce o neliniștea Carla.

– Janet! exclamă ea cu o voce rugătoare. John te ține la curent cu afacerile lui?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse ea cu prudență. De ce, ce s-a întâmplat?

– Mă tem că Wolfe are intenția să vândă ferma.

Și-i spuse toată povestea prietenei sale, fără să precizeze că scriitorul era îndrăgostit de Carla.

– Mi-ar plăcea mult să te ajut, afirmă Janet lăsând-o pe însoțitoarea ei în fața mașinii sale.

Dezbătuseră problema în tot timpul mesei fără a putea ajunge la o concluzie satisfăcătoare.

– Dar este într-adevăr greu de ghicit ce poate avea în minte un bărbat ca Wolfe. Cu atât mai mult cu cât dragostea îi face uneori pe oameni să facă lucruri ciudate. Într-o zi, adăugă ea cu un zâmbet, o să experimentezi tu însăți. Apropo... dacă asta te neliniștește atâta, de ce n-o bați pe Carla pe propriul ei teren?

Lindsey, care se pregătea să deschidă portiera mașinii sale, se opri brusc.

– Ce vrei să spui?

– N-ai decât să te căsătorești cu Wolfe. Asta va rezolva problema. Eu nu sunt avocat, cu toate acestea trăiesc de destul de multă vreme cu John pentru a ști că nu ai dreptul să vinzi o proprietate dacă ești căsătorit după legea comunității.

– Nu vorbești serios!

– Nu, bineînțeles, conveni Janet privind obrajii stacojii ai tinerei. Nu făceam decât să glumesc.

Totuși, sugestia lui Janet o obsedă pe Lindsey tot drumul de întoarcere.

Începuse să ningă; puse ștergătoarele de parbriz în funcțiune. Încerca disperată să se concentreze să vadă drumul

și nu fața furioasă a lui Wolfe care apărea în fața ochilor ei. Trebuia să uite senzațiile care o invadaseră când buzele acestuia puseseră stăpânire pe ale ei!

Piciorul îi alunecă brusc pe accelerator. Mașina făcu o deviere bruscă. Lindsey încetini, încercând să-și revină în fire. Cum putea să-și imagineze în Wolfe un posibil soț? Ea îl iubea pe Derek... era sigură că-l iubește!

În plus, oricare ar fi planurile moștenitorului lui Milk River, ideea de a-l lua de soț, presupunând că o voia, i se părea atât de absurdă încât era comic! În ciuda responsabilităților morale pe care le simțea față de fermă și de cei care trăiau acolo, nimeni n-avea dreptul să-i ceară să se căsătorească cu el numai pentru a salva proprietatea!

Și mai cu seamă, Wolfe avea deja o femeie în viața lui...

Lindsey apăsă pe accelerator. Motorul se ambală imediat și vehiculul începu să înghită kilometrii care o separau de Milk River. Wolfe va fi la Toronto cu Carla înainte ca ea să atingă limitele domeniului.

Tânăra petrecu primul Crăciun la fermă fără Ben Manston. Trimitea în fiecare săptămână un raport detaliat lui Wolfe fără să primească niciodată un răspuns. Fie că era satisfăcut de munca ei, fie că nu-i păsa. Se făcuse un frig îngrozitor și, în ocolul vitelor, animalele erau aproape invizibile sub norii de zăpadă. Drenajul de la ferma Pinder fusese întrerupt, solul fiind înghețat până la o adâncime de câțiva metri. Lindsey contempla adesea imensa prerie fără să vadă mișcând nici țipenie de om, în afară de câte o coțofană ici și colo.

Ea n-avea mare lucru de făcut şi, de altfel, n-avea nici o dorinţă să lucreze. N-avea chef nici măcar să-l vadă pe Derek. Acum că Wolfe îi interzisese să vină la Milk River, dacă voia să-l întâlnească trebuia să se ducă la fermă. Ori, numai dacă prietenul ei o chema şi insista să vină, altfel nu simţea de obicei curajul. În felul acesta, zi după zi orele se scurgeau, goale şi interminabile.

Prima dată când Lindsey îl revăzu pe Derek după călătoria inutilă la Saskatoon, reacţia lui la anunţarea planurilor lui Wolfe o uluise.

Desigur, ştia că lui îi era greu să împărtăşească disperarea ei la gândul să vadă distrus ceea ce generaţii luptaseră pentru a face să prospere, dar sperase cel puţin să fie sensibil la suferinţa ei. În loc de asta, când îi dăduse vestea, o privise cu o expresie de intensă bucurie.

– E minunat! exclamă el. Dacă face asta, el este cel care nu va respecta testamentul! Vom merge în justiţie şi vom cere jumătate din moştenire. L-ai întrebat pe avocatul tău despre acest lucru?

– Nu.

Nerăbdarea lui Derek lăsă locul iritării.

– Bine, foarte bine, presupun că n-are importanţă, zise el întorcându-se spre fereastră. Doamne, Lin, nu-ţi imaginezi cât doresc să plec de aici!

El observă imediat mina dezamăgită a lui Lindsey.

– Şi de ce nu? reluă el pe un ton agresiv. Eu ştiu ce reprezintă pentru tine Milk River, totuşi, nu există nici o şansă ca această proprietate să-ţi aparţină într-o zi, nu-i aşa?

Nu, nu exista nici o șansă, se gândi tânăra. Era singurul lucru pe care-l aflase în călătoria la Saskatoon. Wolfe era singurul stăpân, iar ea, de partea ei, n-avea nimic decât imaginea obsedantă a Carlei în minte.

Derek încercă să îndrepte lucrurile.

– Draga mea, înțeleg că toate astea sunt importante pentru tine. Dar dacă este o luptă pierdută dinainte, atunci mai bine să încercăm să obținem ce vom putea. Apoi vom zbura către locuri cu climă mai agreabilă, Hawaii poate, sau Africa de Nord... locuri unde voi fi sigur că-mi voi găsi inspirația.

O trase spre el.

– Draga mea, la tine mă gândesc! Cu puțini bani, vom fi în măsură să plecăm! Voi putea începe să lucrez. Și mai târziu, ai să fii mândră de mine!

Pentru prima dată, nazurile lui de băiețel, nu avură efectul obișnuit. Lindsey privea lung părul lui blond, ochii de un albastru pal care o scrutau cu neliniște... și nu simți nimic.

Derek era superficial și egoist, își dădu brusc seama, uimită de calmul cu care accepta acest adevăr. Pentru prima dată de când intrase în viața ei, farmecul lui i se părea frivol, înșelător. Începea chiar să se îndoiască de voința lui de a scrie romanul care va uimi o lume întreagă.

În ciuda tuturor cuvintelor lui frumoase, nu începuse niciodată să scrie. Și stratul de praf care acoperea mașina de scris împrumutată de ea, era elocvent. N-avea hârtie pe masă, cu atât mai puțin un manuscris. Nu era decât o sticlă de whisky goală gata să se alăture celorlalte în grădină.

Exista cel puțin un punct asupra căruia Wolfe avusese deplină dreptate, trebuia să recunoască. Derek nu era și nu va fi niciodată un scriitor. Nu era probabil nimic mai mult decât un actor de mâna a doua în șomaj, altfel de ce venise să se înmormânteze aici în loc să rămână în Toronto?

Fără îndoială, sărise în sus de bucurie descoperind că alesese unul din rarele locuri din țară unde nepoata proprietarului locului era atât de inocentă și de naivă încât să fie de-ajuns să-și folosească puțin farmecul ca să-și piardă complet capul! Dar ce șoc trebuie să fi avut descoperind că nu era o moștenitoare bogată!

Mai târziu, va suferi probabil de faptul că se folosise de ea. Pentru moment, totuși, Lindsey nu simțea decât o imensă ușurare. Era aproape mulțumită că-l demascase. Se întrebă chiar cum putuse să se creadă îndrăgostită de el!

– Trebuie să plec, Derek, zise ea respingându-l.

– Dar am să te văd mâine, nu-i așa?

Pentru prima dată, el era acela care punea această întrebare. Îi scrută fața cu neliniște, fără a avea totuși nimic din expresia îmbufnată pe care o aborda de obicei când era nemulțumit.

– Nu știu, răspunse calm tânăra. Am mult de lucru.

Derek nu insistă, nu încercă s-o facă să-și schimbe părerea. În loc de aceasta, o însoți până la camionetă; când aruncă o privire în oglinda retrovizoare, el era tot nemișcat în ninsoarea care cădea. Cu blugii lui strâmți și cămașa de mătase în culori vii, avea ceva strălucitor, dar totodată patetic. Semăna cu un om abandonat pe o insulă pustie, care privește îndepărtându-se ultimul vapor.

Lindsey își aminti brusc că nu-i vorbise despre chiria neplătită. Va trebui totuși să găsească o soluție dacă nu voia să se expună din nou furiei disprețuitoare a lui Wolfe. În fine, rămâne pentru altă dată.

***

– Dar de ce?

Lindsey îl urmă pe tânărul bărbat de la șemineu la masă, apoi privi cum își lua note.

– De ce este necesar să se facă un inventar? insistă ea. Inginerul a venit acum o săptămână și părea satisfăcut.

Îi lăsase cel puțin o listă cu principalele reparații care, după el, erau necesare; listă care o trimisese imediat lui Wolfe. Și iată că acest expert își făcuse apariția la ordinul lui Wolfe, spunea el, chiar dacă nu fusese avertizată de sosirea lui. Venise ceva mai devreme, cu o scrisoare semnată din partea lui Wolfe, împreună cu o carte de vizită care dovedea că aparține unei mari companii de expertiză a bunurilor imobiliare.

La început, Lindsey rămase uluită. Apoi începuse să-l urmeze mașinal dintr-o cameră în alta, dezaprobând dezinvoltura cu care evalua obiectele pe care ea le cunoscuse și le iubise toată viața.

– De ce?

În picioare, expertul, un tânăr cu părul roșu de vreo douăzeci și cinci de ani, continua să scrie fără să ridice privirea.

– Este o operție de rutină când cineva moștenește o casă atât de veche ca aceasta. Asta nu s-a făcut de ani de zile, cine știe ce riscăm să găsim? Poate ceva antichități de mare valoare! Cu toate că...

Cercetă încăperea cu privirea.

– Sunt puține șanse să descoperim astfel de lucruri aici!

– Dar de ce? repetă Lindsey cu încăpățânare. Tot nu înțeleg!

– De ce se face o expertiză, nu știu, zise el ridicând din umeri. Totul depinde de ce are în minte proprietarul. O vânzare poate... sau un contract de asigurare, numai el știe. De altfel, el este cel care plătește factura... Hei, iată ceva care nu-i rău!

Poate o vânzare, sau un contract de asigurare... Lindsey tocmai medita la aceste cuvinte când tânărul eliberă masa din apropierea ușii. Pe această masă unchiul ei îngrămădea cărțile și hârtiile lui cât trăise și se supăra când cineva se atingea de ele.

– Este în stil colonial, mi se pare. Din pin de Noua Anglie. E o crimă s-o folosești astfel când se știe ce valoare are!

Văzând expresia tinerei, se opri.

– Îmi pare rău, sunt lipsit de tact. Într-o activitate ca a mea, există tendința de a uita că mobilele au și valoare sentimentală.

Puțin rușinat, el își întoarse ochii, apoi o privi din nou pe Lindsey, ca și cum o vedea pentru prima dată. Fața lui se lumină pe neașteptate.

– Spuneți-mi, acceptați să cinați cu mine seara asta?

Ea refuză. Interesul brusc al expertului față de ea îi spori și mai mult tristețea. Dacă era seducătoare, ce făcea acolo, asistând neputincioasă la distrugerea casei sale?

Nu, nu era casa ei, se gândi Lindsey furioasă, strângând pumnii. Era proprietatea lui Wolfe... și a Carlei! Și scriitorul avea toate drepturile să procedeze la un inventar.

Nu se simțise niciodată atât de singură ca în acel moment. Un telefon de la Janet, puțin mai târziu, nu reușise totuși să-i ridice moralul.

– Bună, Lindsey! Ce s-a întâmplat cu tine? Mă așteptam să te văd de Crăciun sau de Anul Nou...

Tânăra femeie părea în plină formă, în ceea ce o privea.

– Am fost foarte ocupată.

– Foarte bine, este un motiv în plus să accepți invitația mea. M-am gândit că este timpul să organizez o recepție în onoarea principalilor clienți ai lui John. Contez pe tine și pe... Wolfe. Crezi că va veni?

– De ce nu? Acum e la Toronto, dar poți oricând să-l întrebi. Nu închide, am să-ți dau adresa și numărul lui de telefon.

Dacă va răspunde Carla, va putea hotărî ea pentru el. Deși, gândindu-se mai bine, Lindsey simți că se înșela. Wolfe nu era bărbatul care să lase pe oricine să ia hotărâri în locul său.

– Îți mulțumesc, spuse Janet bucuroasă. Mă îndoiesc că Wolfe o să facă tot acest drum numai pentru a veni la recepția noastră, dar nu se știe niciodată...

Într-adevăr, se gândi Lindsey, Wolfe era imprevizibil...

– Așteaptă, nu ți-am spus data, exclamă interlocutoarea ei, când era gata să închidă. Am programat recepția pe douăzeci și cinci. Ianuarie este o lună plictisitoare de moarte! O recepție ar trebui să bucure pe toată lumea!

Își luară rămas bun, apoi tânăra închise telefonul. Nimic, absolut nimic nu putea să-i ridice moralul...

Capitolul 7

Lindsey conducea camioneta cu prudență, pământul fiind acum înghețat. În afară de asta, totul era neschimbat ca în prima zi.

Opri în fața casei. O mașină era garată în curte, o mașină lungă și albă care nu era acolo când părăsise ferma pentru a se duce acasă la Pinder.

Se întorsese Wolfe! Contrar așteptărilor ei, revenise pentru petrecerea lui Janet... sau poate pentru alt motiv... acum, trebuia să-l înfrunte.

Era inutil să tergiverseze. Dacă se folosise de pretextul petrecerii de la familia Miller să vină s-o anunțe că intenționa să vândă Milk River, va trebui în plus să se lupte cu înverșunare.

– E aici! exclamă Adeline, surescitată, îndată ce tânăra deschise ușa bucătăriei. Noul patron este aici!

Pentru Adeline, cel puțin, nu era decât noul patron. În ciuda farmecului lui și a influenței asupra tuturor cu excepția ei, Wolfe nu ștersese încă în totalitate amintirea lui Ben.

– Și a adus pe cineva cu el, reluă ea. O anume domnișoară Morris, care va rămâne cât va găsi de cuviință. În orice caz, el mi-a cerut să-i pregătesc una din camerele din față.

Prea speriată pentru a remarca expresia lui Lindsey, continuă fără să se oprească:

– Le-am servit cafea în living. Mi-a cerut să-și spun să te duci la ei când te întorci.

Abia atunci menajera remarcă paloarea tinerei.

– Ceva nu e în ordine? se interesă ea.

– Nu, totul e bine, răspunse Lindsey închizând ușa.

În realitate, cuvintele Adelinei nu făcuseră decât s-o înghețe mai sigur decât vântul care sufla afară! Carla Morris sosise, asta era totul. Femeia care își împărțea viața cu Wolfe.

Refuză să încerce să înțeleagă de ce această veste o afectase atât de mult, preferând să se concentreze asupra altor probleme. De ce își adusese Wolfe amanta cu el, de exemplu? Era oare numai cu scopul de a avea o parteneră pentru recepția lui Janet sau era un alt motiv?

Vocea Adelinei o smulse din gândurile ei.

– Vrea să te duci la ei imediat! repetă ea.

– Cum?... Ah, da.

Lindsey își privi cizmele murdare de noroi, blugii, mantoul din piele de oaie pe care-l părăsea rareori iarna. Dintr-o dată, dori cu disperare să urce să se schimbe... pentru a putea rivaliza cu eleganța sofisticată pe care o etala fără îndoială Carla. Era totuși ridicolă. Nu numai că nu avea timp, dar în plus n-avea nici un motiv să rivalizeze cu Carla. Își dezbrăcă mantoul, îl aruncă pe un scaun, cu mănușile și pălăria.

– Mă duc.

Zgomotul ușii nu întrerupse conversația celor două persoane așezate pe canapeaua de lângă șemineu. Ceștile de cafea erau pe masa rulantă și Lindsey observă că fusese scos serviciul de argint. Cu toate că nu se aprinseseră luminile, profilul bărbatului era ușor de recunoscut în lumina flăcărilor din cămin.

Inima lui Lindsey tresări la amintirea acestei figuri cu tenul mat sub părul negru, care fusese atât de aproape de a ei, la amintirea buzelor senzuale care puseseră stăpânire pe ale ei...

Wolfe o sărutase, și ce-i cu asta? Ea se forță să-și alunge scena din minte.

Acest sărut nu însemna nimic, nimic! Și Wolfe nu însemna nimic pentru ea! Fără hazardul acestei moșteniri și înrudirea lor îndepărtată, el n-ar fi intrat niciodată în viața ei.

Era mai greu să distingă trăsăturile femeii așezate alături de el. Lindsey nu văzu decât că fuma, pe jumătate întinsă pe divan. În timp ce tânăra o privea, lăsă să-i scape un râs răgușit și-și puse mâna pe brațul însoțitorului ei.

Vorbea despre Milk River; vocea ei era aceea pe care Lindsey o auzise la telefon, dar gradul de intimitate pe care-l presupunea un asemenea gest o făcu să tresară. Și suferința ce o simți în acea clipă n-avea nimic de-a face cu viitorul fermei, ci cu Wolfe.

Ceva, poate respirația grea a lui Lindsey, atrase atenția acestuia din urmă asupra siluetei aflate în umbra scării.

– Lindsey?

El se ridică pentru a veni spre ea cu un zâmbet care o tulbură. Această mână întinsă spre ea era aceeași care-i mângâiase spatele, care o atrăsese spre acest corp acum îmbrăcat într-un elegant costum negru.

Lindsey luptă să alunge această imagine... fără succes.

– Ai înghețat, constată Wolfe luându-i mâna.

Ea era incapabilă să gândească, incapabilă să audă ce-i spunea. Nu putea decât să simtă presiunea degetelor lui peste ale ei, și să-i urmărească mișcarea buzelor.

– Da, am fost afară, bângui ea.

Timp de o clipă, n-au fost decât ei doi în living.

– Dragule, n-o lăsa să stea în picioare! Ad-o aici, sunt nerăbdătoare s-o cunosc!

„Dragule“! Lindsey își retrase repede mâna. Dar de ce era atât de șocată? Era firesc să-i spună lui Wolfe „dragule“ și ea știa de trei luni care era natura relațiilor lor.

– Lindsey Kinsale... Carla Morris.

Tânăra se îndreptă cu pași automați spre canapea. Wolfe îi aruncă o privire ironică, i se păru ei, în timp ce i-o prezenta pe Carla.

– Încântată să vă cunosc, zise Lindsey întinzând mâna.

Carla își lăsă capul artistic coafat pe speteaza canapelei, cu ochii pe jumătate închiși în spatele fumului țigaretei sale. Ochii erau la fel de verzi ca portțigaretul de jad, iar părul era un blond platinat, foarte diferit de blondul auriu al lui Lindsey. Incontestabil, fața ei cu trăsături regulate era încântătoare.

În general, răspundea exact imaginii pe care și-o făcuse Lindsey după vocea ei. Îmbrăcată cu un taior negru, încălțată cu cizme cu toc înalt, era sofisticarea personificată... o dovedea aerul de plictiseală distinsă pe care-l aborda...

– Și eu la fel, răspunse ea fără să ia mâna tinerei.

Se aplecă pentru a-și stinge țigara. Când ridică privirea, indierența ei lăsă locul unui ușor amuzament.

O siluetă prea încordată, în niște blugi uzați și un pulover de un verde ca migdala care n-o avantaja, o față fără nici o îndoială stacojie și părul de un blond pal, strâns la spate: iată imaginea pe care o oferea, se gândi Lindsey, stânjenită ca un copil ce se murdărise jucându-se și era prezentat unui vizitator neașteptat.

Cu siguranță, dacă frumoasa Carla se temuse de o rivală, acum era liniștită.

– Așadar, ea este Lindsey, aruncă ea în cele din urmă, întorcându-se spre Wolfe. Se ce nu mi-ai spus nimic? Pare prea tânără ca să-și asume responsabilități atât de grele!

– Carla! aruncă Wolfe înaintând. Dacă încetezi să te porți ca o pacoste, draga mea, aș putea să-i explic, poate, lui Lindsey motivul prezenței noastre.

Vorbise cu calm, fără răutate, dar cu o incontestabilă autoritate. Cu toate acestea, Carla se mulțumi să zâmbească și să-și aprindă o altă țigară.

Wolfe venise în ajutorul ei, totuși Lindsey nu se simțea mai mulțumită pentru atâta lucru. Incidentul nu făcuse decât să sublinieze cât de intim era cu această femeie. În aceste condiții, ce șansă avea Milk Riiver să rămână în familie? Și ce șansă avea oare ea?

Când se întoarse brusc, mâneca ei atinse ușor haina lui Wolfe. Pielea lui n-o atinsese pe a ei, și totuși, tânăra avu impresia că a fost străbătută de o descărcare electrică.

După toate aparențele, Wolfe nu remarcase tulburarea ei.

– Janet Miller mi-a telefonat să mă invite la recepția ei. Dar cred că ești la curent?

– Da, încuviință ea, fixând cu încăpățânare cravata lui neagră.

– Aceasta mi s-a părut o bună ocazie să mă întorc, reluă el. Cartea mea despre Australia este practic terminată. Nu mai am decât să corectez șpalturile, ceea ce pot face foarte bine și aici. M-am gândit că o schimbare ne va face bine!

„Nouă!“ El și Carla!

– Vom rămâne o zi sau două, poate mai mult. Totul depinde de ce vrea Carla să facă.

El îi zâmbi acesteia din urmă, care rămânea tăcută. De data asta, Lindsey nu-și mai puse întrebări. Această remarcă spunea multe despre interesul ce-l purta Milk River-ului, dacă ea, Carla, n-avea decât să ridice un deget pentru ca el să se hotărască să plece!

Cel puțin respectau convenienţele. În timpul șederii lor, vor dormi în camere separate. Dacă voiau să petreacă noaptea împreună, trebuia ca Wolfe să traverseze toată casa în mijlocul nopții. Iată ce explica fără îndoială aerul indiferent al Carlei. Dacă ar fi fost după ea, nu exista nici o îndoială că ar lua primul zbor spre Toronto pentru a ajunge în apartamentul lor... adevăratul lor cămin.

În clipa aceea, Lindsey nu se mai îndoia că Wolfe era hotărâtă să vândă ferma.

– Înțeleg, zise ea pe un ton glacial.

Erau atât de potrivițI! Wolfe brunet și degajând o impresie de putere; Carla, blondă și părând aproape fragilă pe canapeaua aceasta capitonată. Ceea ce nu dădea o impresie de fragilitate dimpotrivă, era expresia figurii sale, dură și enigmatică în timp ce-i privea pe rând. Poate că Wolfe nu ghicea nimic, dar Carla știa exact ce se petrece în mintea tinerei.

– Scuzați-mă, spuse aceasta.

Brusc, nu mai putea suporta: înțelegerea lor tacită, secretele pe care le împărtășeau evident, complicitatea lor...

– Scuzați-mă, repetă ea, am treburi de făcut.

– Uită-le! lăsă să cadă Wolfe.

– Mi-e teamă că este imposibil.

– Și de ce nu? întrebă el, vizibil amuzat. Treburile tale pot aștepta până mâine. De ce nu urci să te schimbi? Apoi vom lua cina toți trei înainte de a ne duce la recepția aceea.

Ah nu, era prea ușor! Carla o considera poate un copil, cu toate acestea nu era atât de ușor să fie păcălită!

– Îmi pare rău, nu pot, repetă ea cu o voce pe care nu și-o recunoscu, o voce asemănătoare cu cea a Carlei. Am deja un cavaler pentru recepție.

Asta era o dublă minciună. Nu numai că Lindsey n-avea un cavaler, dar în plus n-avea nici o intenție să meargă la familia Miller. Totuși, nu voia ca ei să-și manifeste mila. Le va demonstra că n-are nevoie de nimeni! De fapt, poate vor vinde Milk River; de fapt, Derek îi dovedise deja că era interesat mai ales de banii ei. Dar nu suporta să i se arate milă!

– Da? zise Wolfe ridicând din sprâncene.

Nu-i puse totuși întrebarea care-i ardea buzele.

– Da, continuă Lindsey, fără a se gândi la consecinţele provocării pe care i-o lansa. Voi merge cu Derek Foster. Sunt sigură că-ţi aminteşti de el.

– Da, este exact.

Buzele scriitorului nu mai formau decât o linie subţire şi albă.

– Dar speram că vei avea bunul simţ să admiţi că nu este decât un şarlatan, reluă el cu o privire întunecată. Se pare că m-am înşelat.

Ironia lui o răni, dar înainte să-i fi putut răspunse, el deja se îndepărtase lăsând-o singură în compania unei Carla cu o expresie uşor maliţioasă.

Tânăra pretinsese că are treabă, o altă minciună, totuşi, brusc, singurul lucru care o interesa, era să plece. Aproape alergă spre scară, către refugiul ce i-l oferea camera ei. La jumătatea drumului, i se păru că Wolfe o chema, dar nu se opri şi auzi doar râsul argintiu al Carlei înainte de a trânti uşa camerei.

Lindsey rămase apoi nemişcată, sprijinită cu spatele de tăblia uşii. De ce minţise oare? Acum îi era imposibil să dea înapoi, după ce auzise râsul caustic al acestei femei. Trebuia să facă ce spusese, să meargă la Derek să-i ceară s-o însoţească la recepţie.

***

– Lindsey!

Tânăra se opri brusc, tresărind. Se gândise că poate pleca la Derek fără să fie văzută. Iată de ce coborâse cu paşi furişaţi scara ce ducea la bucătărie, ca o hoaţă în propria ei casă! Wolfe şi Carla erau probabil tot unde-i lăsase, râzând de ea, şi nu mai avea curajul să-i înfrunte pe Jake sau pe Adeline.

Și totuși, Wolfe era acolo, în spatele ei, în picioare în fața ușii livingului. Ascuns în penumbră, părea o statuie.

Lindsey se întoarse cu regret.

– Da, ce vrei?

– Ce vreau, este să dai dovadă de puțin bun-simț! Nu-ți dai seama că te comporți ca o proastă?

– Nu știu la ce faci aluzie!

– Adevărat?

El înaintă în lumină și Lindsey se încordă.

– În cazul acesta, lasă-mă să-ți explic. Noi aparținem aceleiași familii, suntem din acelaș sânge și n-am intenția să-ți permit să ne ridiculizezi în fața vecinilor. Foster este un imbecil, Lindsey, un imbecil dublat de un egoist.

Ea se înfioră, atât de teribilă era violența lui.

– Știi la fel de bine ca mine, continuă el, dar refuzi să recunoști. Spune-mi...

Văzând că era gata să se îndepărteze, o opri punându-i mâna pe gât.

– ... spune-mi, cum să te fac să înțelegi că Foster se folosește de tine?

Timp de un minut, Lindsey rămase nemișcată, hipnotizată de privirea lui, de vocea lui, de contactul degetelor lui pe ceafa ei. Se simțea amețită, fără nici un pic de voință, ciudat de docilă în timp ce presiunea degetelor lui Wolfe pe gâtul ei devenea tot mai insistentă... Apoi, corpurile lor se atinseră ușor. Atunci, se retrase departe de el.

Nu putu face nimic împotriva realității, ori realitatea era râsul Carlei.

– În cazul acesta, Derek și cu tine aveți multe în comun! îi aruncă Lindsey.

Măcar de data asta, îl luase prin surprindere.

– Ce înseamnă asta exact? mormăi el, cu o privire dură.

– Ei bine, nu te folosești și tu de mine? Îți sunt utilă, este singurul motiv al prezenței mele aici. Dacă n-aș fi aici, n-ai putea să mergi atât de ușor la Toronto și...

Tânăra se întrerupse, neîndrăznind să pronunțe numele Carlei.

– Și să-ți scrii cărțile... Mi-e greu să înțeleg că poți să-l disprețuiești pe Derek când faci exact același lucru ca el! Și acum, dacă vrei să mă scuzi, am un drum de făcut!

Wolfe nu încercă s-o oprească. Se mulțumi s-o privească îmbrăcându-și mantoul în tăcere. Când Lindsey părăsi camera, el era încă în același loc, nemișcat.

Nu că s-ar fi așteptat ca el să nege sau să-i dea explicații. Nici că i-ar păsa... Contractul ridicol care o lega de Milk River pentru șase luni va expira în curând. Situația devenea insuportabilă și ea va pleca în scurt timp. Îl va lăsa să găsească pe altcineva să conducă ferma și-l va lăsa să se consoleze cu Carla. Dar oricum, nu va mai fi aici să-l vadă vânzând proprietatea.

Tânăra se îndepărtă de fermă cu toată viteza. Viteza o ajuta să-și alunge din minte imaginea lui Wolfe și a Carlei. De altfel, acest drum nu ducea decât la ferma lui Derek și nimeni nu putea veni din sens invers.

Dintr-o dată, văzu mașina. Același Buick negru care părăsise ferma în ziua când venise cu Wolfe, parcă trecuse o eternitate de atunci. Vehiculul venea periculos de repede,

făcând să zboare zăpada spre marginile drumului. Cu toate acestea, Lindsey avu timp să recunoască bărbatul de la volan. Da, avea același fizic de boxer cu nasul spart. Era un necunoscut, cel puțin nu locuia în regiune. El claxonă de mai multe ori și o forță să-i cedeze trecerea.

Apoi, într-un nor de zăpadă, Buickul dispăru în direcția Saskatoon. Lindsey încetini, încă sub impresia șocului.

Ce căuta oare această mașină pe aici? Bărbatul nu putea să ajungă pe acest drum al fermei din neatenție, el n-ar fi comis de două ori aceeași greșeală! Nu, trebuia să fi venit la Derek.

Chiar dacă dragostea n-o mai orbea, Lindsey era neliniștită. Era evident, vizitatorul lui Derek era o brută fără scrupule. În felul cum conducea, ar fi putut provoca un accident grav!

Opri mașina și porni pe urmele de pași din zăpadă până la ușa casei.

Bătu la ușă. Nici un răspuns...

– Derek, strigă ea bătând din nou.

Neliniștită zgâlțâi clanța. Dar, lucru ieșit din comun, ușa era încuiată pe dinăuntru.

– Derek, știu că ești acolo! Sunt eu, Lindsey!

De data asta, auzi un zgomot de pași, foarte scurt, ca și cum Derek se ținuse foarte aproape de ușă, acolo unde nu putea fi văzut din exterior. Tânăra îl auzi împingând zăvorul și ușa se deschise.

La început, îi fu greu să-l recunoscă. În picioare, în pragul ușii, părea mai mic, mai slab ca de obicei și mai ales emana frică prin toți porii lui. O vânătaie de detașa pe obrazul livid și în locul lanțului pe care-l purta de obicei avea o urmă roșiatică pe gât, ca și cum i se smulsese cu forța medalionul.

– Derek! Ce s-a întâmplat?

– Intră.

O prinse de mână, o trase înăuntru și încuie din nou ușa după ea.

– Pentru Dumnezeu! mormăi el, am nevoie de un pahar.

Se îndreptă spre masă și, cu o mână tremurătoare, își turnă un pahar de whisky pe care-l goli dintr-o înghițitură, după care își turnă imediat altul.

– Derek! exclamă Lindsey, foarte neliniștită. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat!

– Ce să se întâmple? Nimic, totul este foarte bine, răspunse Derek, cu o voce amenințătoare, cu inflexiuni nazale necunoscute lui Lindsey.

Da, parcă mai auzise această voce... În ziua când îl găsise așteptând-o la fermă. În ziua când văzuse pentru prima dată aceeași mașină neagră. Timp de câteva secunde, accentul distins al tânărului bărbat nu mai fusese prezent, exact ca acum.

– De ce îmi pui această întrebare? întrebă el.

Cu siguranță, alcoolul începea să-și facă efectul.

Dar Lindsey avea alte motive de neliniște.

– Adineauri m-am încrucișat cu o mașină care aproape m-a răsturnat în șanț și după aceea te descopăr în starea asta. Fără să mai vorbim de asta.

Îi arătă scaunul răsturnat , hârtiile răspândite pe podea. Totul demonstra limpede că în cameră avusese loc o luptă și se vedea că Derek nu ieșise victorios.

– Ce mașină? întrebă el cu un aer fals surprins.

– Inutil să minți! Știu că acest Buick venea de la tine. În plus, l-am mai văzut...

– Oh!

El încetă să se prefacă.

– Este un prieten, unul pe care l-am cunoscut mai de mult. Îi datorez bani, o sumă mică, așa că s-a enervat puțin, asta-i tot. Dar acum, totul s-a aranjat.

Derek luă o nouă înghițuitură de whisky înainte de a-i arunca o privire vicleană.

– Ești sigur? insistă Lindsey.

Ghicea că-i ascunde ceva,

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Lin, să uităm asta!

Alcoolul dădea ochilor săi albaștri o licărire amenințătoare. În clipa aceea era chiar destul de înfricoșător.

– Apropo, ce te aduce aici? întrebă el pe un ton repezit. Ce vrei?

Tânăra renunță. La urma urmei, Derek avea dreptul să aibă secrete. În plus, venise pentru un motiv foarte precis, chiar dacă, văzându-l atât de patetic, trăgându-și tot curajul din paharul de whisky, simțea că era ultima persoană pe care o dorea drept cavaler la serata familiei Miller.

Dar trebuia să-l invite. Înfuriată de spectacolul oferit de Wolfe și Carla, uniți contra ei, acum nu mai putea să dea înapoi.

– Sunt invitată astă seară la o recepție la familia Miller. Știi, sunt Janet și John din Saskatoon, ți-am vorbit adesea de ei... Mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești?

Derek îi aruncă o privire ironică.

– Înțeleg, zise el strângându-și buzele disprețuitor. După ce m-ai evitat săptămâni întregi, te-ai hotărât subit că sunt

destul de bun să te însoțesc la prietenii tăi din înalta societate. Ce s-a întâmplat? Cenușăreasa a fost oare părăsită de Făt-Frumos?

Lindsey era rănită de sarcasmul lui, cu atât mai mult cu cât nu-i era datoare, dar nu lăsă să se vadă nimic. De altfel, reproșurile tânărului bărbat nu erau complet lipsite de temei.

– Să nu ne certăm, te rog, și tu și eu știm că totul s-a sfârșit între noi, totuși nu este un motiv să nu putem rămâne prieteni, nu-i așa?

În ochii lui Derek se aprinse o licărire de respect pe care Lindsey n-o văzuse niciodată.

– Te-ai maturizat mult în foarte puțin timp, Lindsey, remarcă el înainte de a-și termina liniștit paharul. De acord, o să te însoțesc. La ce oră este?

– Am să trec să te iau la ora șapte. Putem să mâncăm un sandviș pe drum.

Janet prevăzuse un bufet, totuși erau două ore bune de drum până la Saskatoon. Și dacă ajungeau destul de târziu, vor putea să plece discret imediat după supeu și ea nu va avea de suportat mai mult de o oră sau două spectacolul lui Wolfe în compania Carlei. Nu va trebui să simuleze prea mult timp o fericire pe care n-o simțea...

– Oh, apropo, Derek, lăsă să-i scape lui Lindsey ridicând ochii spre el, va fi Wolfe acolo.

Capitolul 8

A fost probabil seara cea mai îngrozitoare din viața lui Lindsey... Nu, mai fusese și seara în care murise Ben.

Derek era beat. Era deja puțin amețit când venise să-l ia, puțin înainte de ora șapte, apoi el insistase să se oprească pe drum... pentru a mai bea ceva.

Acasă la Janet, când se anunță că bufetul era gata, mâncarea nu mai putea face nimic pentru el. Lindsey auzea râsul lui prea zgomotos în timp ce mergea din grup în grup, ușor de remarcat după cămașa de satin descheiată până la talie, pantalonii mulați și cizmele ascuțite... O ținută perfectă pentru o serată de cow-boy!

– Trebuie să recunosc că frecventezi bărbați într-adevăr puțin obișnuiți! exclamă stăpâna casei reîntâlnind-o pe Lindsey care stătea deoparte.

Ea o privi și-i arătă bufetul.

– Nu vrei să mănânci nimic?

– Nu mulțumesc, răspunse tristă Lindsey. Îmi pare rău pentru Derek, Janet.

– N-ai nici un motiv pentru asta, răspunse calm Janet. N-ai nici o vină și în plus, unul dintre bărbații care te însoțesc mă despăgubește din plin pentru comportamentul celuilalt. O să am o reputație de gazdă foarte rafinată, dacă lucrurile vor continua astfel. Ai văzut invitații mei la sosirea lui Wolfe? Nu le venea să-și creadă ochilor. Veniseră la o mică recepție, într-un orășel de provincie și iată că întâlnesc un scriitor cunoscut în lumea întreagă! Ori, tu ești persoana care l-a adus! El nu s-ar fi arătat aici dacă n-ar fi fost pentru tine...

Inexact, se gândi Lindsey, dar reconfortant.

– Așa că nu-ți face griji, draga mea, cum ți-am spus, prezența unuia din însoțitori tăi face mai mult decât să compenseze pe a celuilalt! Lindsey își plecă ochii pe rochia ei de mătase. „Unul din însoțitorii tăi!“ Wolfe abia o privise de la începutul recepției.

– Este drăguț din partea ta, bângui ea, totuși mă simt în continuare vinovată.

– Ei bine, n-ai dreptate!

Privirea lui Janet se îndreptă spre un grup de invitați din apropierea bufetului, un grup ce înconjura un bărbat cu părul negru...

– I-ai văzut când a intrat Wolfe? insistă ea cu voioșie. Am crezut că-l vor devora din priviri. Nu-i deloc uimitor că această Carla nu-l părăsește o clipă!

Da, Lindsey remarcase apariția lui Wolfe și observase cum unghiile roșu aprins ale Carlei erau înfipte în țesătura de culoare închisă a hainei lui. Nu putea să fie mai posesivă!

Ca toată lumea, tânăra își întorsese ochii spre ușă și, cu gura uscată și inima bătând cu putere, îl privise îndelung pe Wolfe care stătea în pragul ușii cu o Carla strălucitoare la brațul său.

Timp de o clipă, nu-l mai văzuse decât pe el, apoi Wolfe o privise fix. Dezaprobarea, și încă și mai mult dispreț se citeau pe fața lui, în timp ce ochii lui treceau de la Lindsey la Derek. Asta nu durase decât câteva secunde, deoarece o îmbulzeală se formase imediat în jurul lui.

Până în clipa aceea, Lindsey nu fusese cu adevărat conștientă de celebritatea lui. Dar acolo, toți invitații se înghesuiau pentru a fi prezentați faimosului Marc Le Bret.

Dubla lui identitate nu făcea decât să-i sporească irezistibila seducție pe care o avea. În clipa aceea, două femei așezate aproape de Lindsey, vorbeau încă despre el.

Wolfe sosise la Janet pe un teren deja cucerit. O emisiune televizată despre el tocmai se transmisese la Saskatoon, ceea ce-i făcuse figura familiară chiar și celor care nu erau interesați deloc de literatură și nici de scriitori. Dar la Milk River, transmisiunile de televiziune erau foarte proaste și Lindsey renunțase de multă vreme să le privească. Iată ce însemna să trăiești într-un pustiu, se gândi ea cu amărăciune. Trebuia să fie singura persoană din această încăpere care subestimase reputația lui Wolfe, a unui Wolfe despre care știa în fiecare secundă unde se află, chiar fără să fie nevoie să stea cu ochii pe el.

– Ești sigură că nu vrei să mănânci nimic? insistă Janet.

– Da, nu mi-e foame, afirmă tânăra jenată.

Janet își dăduse atâta osteneală pentru acest bufet! De la curcă și somon până la prăjituri cu cremă, nu lipsea nimic.

– Poate am să iau ceva mai târziu, când va fi mai puţină lume, adăugă Lindsey.

În acel moment, râsul răguşit al lui Derek răsună în încăpere.

– Dacă eşti sigură că n-ai nevoie de nimic, cred că aş face mai bine să-mi reîntâlnesc invitaţii, zise Janet.

– Du-te, te rog.

Lindsey o privi croindu-şi drum prin înghesuială, oprindu-se ici şi colo pentru a schimba câte un cuvânt cu câte unul din invitaţi.

Izbucni un nou hohot de râs. De data aceasta nu era Derek, ci un bărbat ce se afla în grupul lui Wolfe. Incredibil! se gândi Lindsey. Bărbaţi sau femei, erau toţi cuceriţi de farmecul scriitorului.

Îl observă pe furiş, zâmbea cu capul uşor înclinat şi părea că acordă un mare interes conversaţiei. Apoi, la rândul lui, izbucnea în râs, un râs liniştit care ajunse la ea distinct din celălalt capăt al sălii.

Apoi, grupul se mişcă, Lindsey îl pierdu în curând din ochi pe celebrul Marc Le Bret, autorul celebru, şi cum abia descoperise, vedetă de televiziune. Era posibil să se poată mulţumi de a fi Wolfe Manston, să accepte să întoarcă spatele la tot ce însemna viaţa lui actuală, numai pentru a se consacra fermei Milk River? În orice caz, nu se va întâmpla aşa, deoarece în hotărârea lui avea un cuvânt de spus şi Carla, căreia tocmai îi zărise părul blond.

– O bandă de snobi, prietenii tăi!

O succesiune de refuzuri politicoase şi tăcute de a fi inclus în conversaţie îl adusese pe Derek alături de

Lindsey. O descoperise lângă draperiile verzi în spatele cărora se ascunsese, în speranța că va trece neobservată.

Cineva pusese muzică, se formau deja perechi pe veranda vitrată care dădea spre râul Saskatchewan, înghețat.

– Probabil pentru că nu te cunosc, îi explică ea fără convingere.

Ar fi trebuit să-l facă să înțeleagă că băuse destul și să-i ia paharul de vin pe care-l ținea în mână. TotușI,m simțea că avea chef de scandal, iar ea n-ar fi avut puterea să-l suporte.

– În schimb, l-au adoptat repede pe bogatul nostru moștenitor! aruncă Derek cu o voce din care răzbătea invidia, și cu o licărire răuvoitoare în ochi.

Lindsey observă culoarea stacojie a feței lui. Fusese într-adevăr atât de naivă – era cuvântul pe care-l folosise Wolfe – încât să se creadă îndrăgostită de acest tânăr aspru și vulgar?

– Poate ar trebui să plecăm? riscă ea pe un ton ezitant.

Derek își goli paharul cu un gest agresiv.

– Nici nu se pune problema! Vreau să ajung să stau de vorbă cu această bandă de snobi, chiar dacă asta îmi va lua toată noaptea.

El remarcă mâinile goale ale însoțitoarei sale.

– Nu bei nimic?

– Nu. Derek, nu crezi că...

– În cazul acesta, n-o să te superi dacă am să beau pentru amândoi! i-o tăie el croindu-și drum spre bar.

Ar fi trebuit să meargă cu el. Aducându-l acolo, era răspunzătoare pentru el... dar Lindsey rămase imobilă în timp ce muzica sporea în volum, iar numărul dansatorilor creștea.

Ea nu putea să-i vadă, totuşi Wolfe şi Carla dansau cu siguranţă şi ei. Cel puţin nu mai erau în apropierea bufetului. Zărindu-l pe Derek care se întorcea în direcţia ei, se ascunse fără întârziere în spatele perdelelor.

Ce mod de a petrece o seară! Să se ascundă de partenerul ei şi să-l caute din privi pe bărbatul pe care-l iubea...

Lindsey tresări. Cine-i vârâse în cap o asemenea idee? Ea nu era îndrăgostită de Wolfe!... Şi totuşi, da, îl iubea! Chiar şi corpul ei o spunea, corpul ei încordat ca un arc la amintirea zilei când o luase în braţe în timp ce gura lui se apropia încet de a ei. Oh, îşi amintea perfect, şi buzele ei îşi aminteau perfect şi ele.

Da, aceea a fost clipa când a început să-l iubească, să dorească mai mult decât era el dispus să-i ofere. Şi a fost deopotrivă momentul când s-a îndepărtat de el, acuzându-l că vrea să vândă Milk River.

Tânăra îşi frânse nervoasă mâinile. Deodată, mătasea rochiei părea că-i arde pielea. Dansatorii se învârteau nu departe de ea, dar nu mai vedea nimic.

Îl iubea deja pe Wolfe de trei luni şi refuzase să recunoască. Nu... îl iubea de mult mai multă vreme. Îl iubea din prima zi, chiar din momentul când intrase în birou şi se găsise în faţa unui bărbat puternic şi sigur pe el. Din clipa aceea, farmecul superficial al lui Derek începuse să-şi piardă strălucirea în ochii ei.

Lindsey se înfioră, lăsând să-i scape un suspin plin de regrete, înainte de a reveni la realitatea înconjurătoare. Stătea acolo, departe, ca o străină. Era într-adevăr de prisos în încăperea aceea. Dacă avusese vreodată o şansă să poată însemna ceva pentru Wolfe, această şansă îşi luase zborul.

Îl sfidase, îl combătuse. Negase un sentiment care nu făcuse decât să crească o dată cu trecerea timpului și acum era aici, privindu-l dansând... cu Carla în brațele lui.

Carla! Carla care era deja în viața lui Wolfe... în viața lui Marc Le Bret, o viață unde nu existase niciodată loc pentru Lindsey, nici pentru Milk River.

Brusc, cei doi ajunseră în fața ei. Rochia de muselină a Carlei se înfășura în jurul picioarelor lui, corpurile lor se atingeau. Și Wolfe își privea partenera cu un aer protector în timp ce ea îi vorbea cu voce scăzută. Evoluau cu grație în ritmul muzicii, două ființe care nu mai erau decât una.

În clipa aceea, scriitorul ridică brusc capul. Privirea lui o întâlni pe a tinerei și toată veselia îi dispăru instantaneu de pe față.

– Haide, Lindsey Kinsale, e timpul să încetezi să te ascunzi în spatele acestor perdele! Vino să dansezi!

O fată îmbujorată și veselă se interpuse între ea și Wolfe. Bărbatul părea s-o cunoască, dar Lindsey abia îl văzu. Ascultătoare, înaintă și se strecură în brațele lui. Ea dansă, vorbi, poate chiar zâmbi, cu ochii ei violeți umbriți de amintirea privirii lui Wolfe.

Dură, disprețuitoare, tristă, această privire parcă o străpunsese și în aceeași clipă Wolfe își puse mâna pe spatele gol al Carlei.

Atunci, Lindsey știu ce este gelozia. Toate celelalte sentimente pe care le simțise până în prezent fură măturate, nimicite de durerea insuportabilă care o străbătuse.

Brusc, dragostea ei subită pentru Derek, fusese repusă la locul ei: un simplu entuziasm de adolescentă. Da, poate trebuia să fi cunoscut gelozia, o gelozie insuportabilă, înainte de a-și spune adultă.

Muzica se oprise pentru a reîncepe aproape imediat. Partenerul lui Lindsey încercă s-o antreneze într-un nou vals.

– Nu! exclamă ea .

Își scutură cu disperare capul, căutând o scuză salvatoare.

– Îmi pare rău, mi-a plăcut mult acest dans, se bâlbâi ea, dar... am o migrenă.

Wolfe era prea aproape, numai două cupluri îi separau. Trebuia să se îndepărteze, să-l găsească pe Derek și să-l convingă să plece cu ea.

În graba ei, incomodată de tocurile înalte, Lindsey își suci glezna, se poticni și nu putu decât să se agațe de persoana cea mai apropiată.

Femeia de care se agățase părea uluită... Lindsey se încurcă în scuze. Ușa era exact în fața ei. După ce așteptase momentul propice, se avântă în mijlocul dansatorilor nu fără să se scuze că-i deranjează.

Ușa era acum foarte aproape. Doar câțiva pași și... tânăra aproape reușise când simți că este prinsă de cot și readusă cu forța în încăperea arhiplină.

– Nu-ți dai seama că te comporți ridicol?

Un braț îi înlănțui talia în timp ce doi ochi necruțători o priveau fix.

– Acesta seamănă cu un vals... Să dansăm! îi ordonă Wolfe.

Dacă nu s-ar fi gândit decât la brațele lui, puternice și solide în jurul mijlocului ei, brațele care o ghidau în mijlocul

celorlalte cupluri, poate Lindsey ar fi putut uita răceala vocii lui aspre, poate ar fi putut uita de Carla și de vânzarea fermei Milk River pentru a nu se mai preocupa decât de un lucru: să savureze apropierea de Wolfe, căldura corpului lui lipit de al ei, forța ce emana din el.

– La sfârșitul acestei bucăți, zise el ca și cum vorbea unui copil capricios, te duci să-i mulțumești lui Janet și abia atunci o să pleci... cu noi!

– Propunerea ta îmi displace din două motive.

Era mulțumită de reacția ei. Nimeni n-ar fi putut ghici că pielea ei luase foc de fiecare dată când el o atingea! Împingând îndrăzneala mai departe, își ridică ochii și-l privi cu bărbia voluntară și obrajii îmbujorați.

– În primul rând, n-am intenția să plec acum și în al doilea rând, venind cu Derek, am să plec cu el!

– Asta mi se pare dificil! îi aruncă el strângându-și degetele pe încheietura ei.

– Și de ce mă rog?

– Dacă aveai intenția să pleci cu Foster, e prea târziu! mormăi el. Este deja sus, adormit. Era pe punctul să provoace un scandal la bar când s-a prăbușit. John și Janet au acceptat să-l țină aici peste noapte.

Lindsey fu absolut consternată, la această veste.

– Oh, înțeleg, spuse ea cu tristețe în timp ce muzica se oprea.

– Atunci? întrebă Wolfe pe un ton sfidător. Trebuie să-mi iau rămas bun și să te las aici sau ne întoarcem împreună?

– Dar voi... eu... am venit cu mașina mea.

– Lasă-i cheile lui Janet, Foster o să ți-o aducă mâine... când își va fi revenit, adăugă el cu un aer disprețuitor.

– Și trebuie să plec cu tine și cu Carla? se interesă tânăra fixându-și însoțitorul cu un aer rugător.

– Da.

***

Carla! Carla! Carla! În zilele următoare, acest nume nu încetă să se audă peste tot. Nimic nu avea importanță decât ce voia Carla, ce credea Carla... și asta începuse după ce se întoarseră de la petrecere.

Ghemuită în spatele mașinii sport albe, Lindsey simțea parfumul amețitor și probabil scump al Carlei, contemplând reflexele părului ei platinat. Wolfe și cu ea nu se atinseră nici măcar o dată în timpul drumului. Nici nu era nevoie. Fiecare cuvânt, fiecare gest al tinerei femei arăta limpede că între ei exista o intimitate veche, o complicitate pe care nimeni altul n-o putea împărtăși.

La Milk River, când intrară în living, pe Lindsey o aștepta o surpriză. Adeline pregătise un platou cu sandvișuri și cafea, pe masa de lângă șemineu și mai ales lăsase toate luminile aprinse. În felul acesta, Lindsey o văzu limpede pe însoțitoarea lui Wolfe pentru prima dată.

N-o privise niciodată cu atenție sau o văzuse mereu în penumbră. Lindsey își dădu seama că această femeie era mult mai în vârstă decât crezuse.

Wolfe avea treizeci și opt de ani sau treizeci și nouă; îi spusese vreodată vârsta lui? Ea însăși va împlini în curând douăzeci și șase de ani, dar judecând după fața ei, al cărei

machiaj se estompase, Carla trebuia să aibă vreo patruzeci de ani. Părul blond și silueta fragilă erau înșelătoare... exceptând primele licăriri ale zilei.

– Vrei să bei ceva? o întrebă Wolfe, îndreptându-se spre platou.

– Nu, mulțumesc.

Carla își ascunse un căscat în spatele mâinii cu unghii roșii.

– Nu vreau decât să mă așez și să vorbim puțin, continuă ea. Să am o conversație inteligentă înainte de a merge la culcare. Doamne Dumnezeule, ce serată plictisitoare!

Acestea fiind zise, se cuibări zâmbind într-un colț al divanului. Toate gesturile ei erau grațioase, recunoscu Lindsey cu regret. Și, în ciuda aluziilor sale usturătoare la recepția lui Janet, era la fel de glacială și de liniștită ca și cum serata abia începea.

Subit, un gând o izbi pe Lindsey. Dacă Wolfe și Carla se căsătoreau, cum putea aceasta să aibă copii? Va accepta să ia în greutate? Va accepta exigențele unui sugar cu mâinile lipicioase care să se agațe de îmbrăcămintea ei și de părul ei impecabil? Lindsey era nerăbdătoare să cunoască în sfârșit satisfacția maternității, să se bucure de fericirea unei familii unite în jurul ei, dar Carla părea prea sofisticată, prea preocupată numai de ea însăși, pentru ca plăcerile și sacrificiile pe care le reprezintă creșterea unui copil să poată s-o tenteze.

Da, numai dacă ferma va fi vândută, se gândi Lindsey cu o tresărire dureroasă, Carla nu va avea nevoie să facă vreun sacrificiu! Ea nu va fi obligată să aibă copii pentru a perpetua

numele Manston, pentru a da un moştenitor pentru Milk River. Se va putea mulţumi cu ce avea deja cu Wolfe: o relaţie fără legătură oficială, fără obstacole.

– Lindsey, tu vrei ceva? întrebă Wolfe arătând platoul.

– Nu, mulţumesc. Am să mă duc direct la culcare.

Era conştientă că era în plus şi inima ei suferea cumplit. Totuşi, Carla trebuia tratată ca o invitată; de aceea, se forţă s-o întrebe, cu un surâs politicos.

– Aveţi tot ce vă trebuie?

Tânăra femeie rămase un timp pe gânduri înainte de a răspunde, privind în jurul ei cu o expresie de satisfacţie indolentă. A fost oare doar imaginaţia lui Lindsey sau ochii ei verzi puşi în valoare de muselina de culoarea smaraldului se opriră o clipă asupra lui Wolfe cu o licărire posesivă?

– Ah, da! încuviinţă ea cu o voce puţin surdă. Am tot ce-mi trebuie!

Bineînţeles! Carla îl avea deja pe Wolfe şi era suficient să-şi mişte degetul mic ca să aibă şi Milk River! Ce-şi putea dori în plus? Gâtul lui Lindsey se strânse; îi era greu să le ureze noapte bună.

Vocea lui Wolfe o opri la jumătatea scării.

– Noapte bună, Lindsey!

Tânăra se întoarse şi-l fixă. O şuviţă de păr negru îi cădea pe frunte. În clipa aceea, părea incredibil de tânăr şi de tandru.

Inima lui Lindsey începu să bată nebuneşte.

– Noapte bună, lăsă să-i scape un ton voit glacial.

Apoi, întorcând spatele, se grăbi spre camera ei.

Capitolul 9

Cum poţi să dormi când pândeşti paşii bărbatului pe care-l iubeşti şi când nu-i auzi chiar ciulind urechile?

Lindsey îşi înfundă faţa în pernă şi închise ochii, încercând cu disperare să alunge imaginea Carlei în braţele lui Wolfe, încercând cu disperare să nu se gândească la nimic, mai ales la propriul ei viitor.

Într-o zi, curând, va trebui să-şi caute o altă slujbă, o altă casă. Într-o zi, dar nu imediat... Adevărul, umilitorul adevăr, era că nu putea să plece. Nu atâta timp cât Wolfe era aici. Acum că ajunsese să recunoască faţă de ea însăşi dragostea pentru acest bărbat, prefera încă să-l vadă cu Carla decât să nu-l mai vadă deloc.

Se ridică brusc, cu inima bătând puternic. Cineva îi strigase numele... Dar era ridicol. Adeline dormea de mult şi Wolfe trebuia să fie încă împreună cu Carla.

Tânăra se întoarse într-o parte şi ochii ei căzură pe deşteptător. Acele luminoase arătau ora patru şi jumătate.

Totuşi, era sigură că nu era încă ora patru când privise deşteptătorul ultima dată, câteva minute mai devreme...

Ei bine, trebuie că se înşelase, asta-i tot...

Când Lindsey se trezi în cele din urmă dintr-un somn bântuit de coşmaruri, era ora nouă şi jumătate.

Ea se pregăti încet. Cine s-ar fi putut grăbi după o asemenea noapte? La parter, se întâlni cu Adeline, cu un platou în mâini.

– Să te ajut, zise ea ţinându-i uşa.

– Mulţumesc.

– Platoul ăsta este pentru domnul Manston?

– Nu, răspunse Adeline. Noul stăpân s-a trezit de mult. Este pentru domnişoara Morris.

Menajera nu-şi ascundea dezaprobarea. După părerea ei, nu se ia micul dejun în mijlocul dimineţii. Şi după felul cum bătu la uşa Carlei, aceasta va avea noroc să nu-şi primească sucul de portocale şi tartinele direct pe genunchi! La această idee, Lindsey nu se putu abţine să nu surâdă, cu atât mai mult cu cât... Dacă invitata lor era încă în pat, Wolfe trebuia să fie singur. Ar putea profita prin urmare de rara ocazie să fie singură cu el... Era o slabă consolare, totuşi Lindsey se simţi aproape fericită intrând în bucătărie.

Din păcate, încăperea era goală şi un singur tacâm era pus pe masă. Lindsey îşi pierdu subit tot apetitul. Bea o ceaşcă de cafea când Adeline reveni.

– Unde este domnul Manston?

– În birou, răspunse Adeline. Vrea să te vadă îndată ce eşti gata. Nu mănânci?

Dar Lindsey părăsise deja încăperea. În timp ce traversa holul, o mai auzi bombănind împotriva oamenilor care își luau micul dejun la orice oră. Cel puțin Adeline va fi o aliată contra Carlei... Da, numai că Adeline îi privea cu neîncredere pe toți cei care nu avuseseră norocul să se nască la Milk River. Orice persoană în afară de Wolfe, bineînțeles.

Ajunsă la ușa biroului, tânăra se opri. Oare ce făcea? Se grăbea să-l întâlnească pe bărbatul care își petrecuse noaptea cu o altă femeie, un bărbat care-i dăduse clar de înțeles în ajun că nu-i acorda decât puțină atenție. Se încordă și își privi cu atenție rochia de velur albastră pe care o purta în locul ținutei obișnuite de lucru.

„Cât de ciudată-i dragostea!“ se gândi ea. Sub influența ei, abandonezi orice mândrie și te comporți într-un mod de necrezut față de situațiile normale.

În consecință, te îmbraci și te machiezi astfel încât să arăți cât mai bine, chiar după o noapte agitată...

Știind că-i era imposibil să rivalizeze cu frumusețea Carlei, Lindsey se pregătise într-adevăr cu mai multă grijă decât de obicei. Și iată că se grăbea să fie singură, oricât de puțin, cu bărbatul pe care-l iubea, în timp ce el iubea pe alta!

Această situație chinuitoare era fără speranță... Totuși, când deschise ușa biroului, uită totul.

Wolfe n-o auzise. Așezat la birou, citea cu capul aplecat, complet nemișcat. Soarele care intra prin fereastră dădea părului său reflexe de abanos. Inima lui Lindsey zvâcni în piept când înțelese cât de mult îl iubea.

La ușoara mișcare pe care o făcu, el întoarse capul spre ea.

– De când ești aici? I se părea că vede o licărire de aprobare în ochii lui. Era oare efectul luminii?

– Nu de mult.

Nervoasă, Lindsey se simți roșind.

– Adeline mi-a spus că vrei să mă vezi.

– Așa este.

Orice expresie dispăru imediat de pe fața scriitorului, care adoptă același ton indiferent.

– N-am să te rețin dacă trebuie să pleci, spuse el privindu-i rochia. Este un singur lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Își plecă ochii pe hârtiile pe care le studia. Lindsey înțelese că era vorba de planuri.

– Inginerul mi-a trimis astea. Se pare că sunt multe de făcut dacă vrem ca ferma să facă față în deceniile următoare. Stai jos.

Îi împinse un scaun. Era oare efectul luminii? Era atât de aproape de el încât îi putea respira parfumul after-shave-ului și să-i simtă respirația pe obraji, în timp ce-i vorbea despre reparațiile necesare.

Poate că Wolfe va vinde Milk River, dar ameliorările pe care le va aduce casei vor constitui o amintire concretă a trecerii lui între acești pereți.

– La ce te gândești? o chestionă el.

Cum putea oare? Cum putea să restaureze casa numai în speranța de a obține un preț mai bun?

– Îmi pare rău, nu te-am auzit.

Fața lui dură nu mai era decât la câțiva centimetri de a ei; Lindsey simți că era inutil să încerce să-l schimbe pe acest bărbat hotărât, inutil de asemenea să spere că poate schimba ce simțea privindu-l.

– Îmi pare rău, bângui ea din nou.

El își strânse buzele înainte de a o întreba cu un surâs amar.

– Și la ce te gândeai? La Foster? Te întrebi fără îndoială unde este în acest moment?

– Bineînțeles că nu! exclamă Lindsey, roșind.

– Mi-ar face plăcere să te pot crede, replică Wolfe pe un ton sec. Din nefericire, este destul de greu după ce s-a întâmplat ieri seară!

– Nu puteam să știu că o să bea prea mult și că o să-și piardă cunoștința! protestă ea.

– Nu, admise el.

Din păcate, răgazul fu de scurtă durată.

– Dar știai că aș fi preferat să vii cu noi, adăugă el.

– Iar eu am preferat să mă duc acolo cu partenerul ales de mine!

– Da, exact ce ai făcut.

Tânăra nu se aștepta deloc la ceea ce urmă.

– Când va înceta asta, Lindsey?

– Am să-l văd pe Derek atât de mult cât o să-mi placă! Nu fac decât să lucrez pentru tine, nu uita. N-ai să-mi dirijezi viața!

– Eu nu vorbesc despre Foster! îi aruncă Wolfe încleștându-și mâinile pe birou. Eu vorbesc despre noi!

– Noi? repetă Lindsey, uluită.

– Da, noi. Suntem amândoi niște Manston, există o legătură între noi. Totuși, de când am sosit aici, mă combați ca și cum aș fi nu numai un străin, ci chiar un inamic!

– În timp ce tu nu ești, presupun?

Ea era gata să plângă. Când el spusese „noi", timp de o clipă crezuse că făcea aluzie la cu totul altceva decât la legătura lor de rudenie.

– Ce-ți trebuie, în plus? îi aruncă ea cu furie. Ai ferma, casa, și eu accept situația. Toate astea trebuia să-ți revină și orice vrei să faci, eu nu pot să schimb nimic. Atunci, ce-ți trebuie în plus, să-ți cad în brațe?

– Poate n-ar fi o idee rea, glumi el.

– Pentru a putea verifica dacă am... care era expresia pe care ai folosit-o?

Doamne, ce mult îl ura în clipa asta.

– Ah, da, reacțiile unei femei normale! reluă ea.

Oh da, era perfect normală în acest moment când tot corpul ei dorea ca Wolfe s-o ia în brațe și să pună stăpânire pe buzele ei.

– Lindsey, să încetăm cu jocurile astea stupide. În mod vizibil, se stăpânea cu greutate să n-o scuture de umeri.

– Să ne comportăm ca niște adulți. Rămâi așezată! ordonă el văzând-o că se mișcă. De data asta, ai să mă asculți până la capăt. Îmi pare rău că te-am sărutat... Foarte bine, râzi dacă asta îți face plăcere! Dar n-am vrut să se întâmple, nu, n-am vrut ca lucrurile să se petreacă astfel! La început, Dumnezeu știe că n-aveam nici o dorință să moștenesc această proprietate! Eram foarte fericit cum eram, fără legături, fără piedici pentru libertatea mea... Și iată că sunt anunțat că trebuie să mă ocup nu numai de o fermă, dar și de oamenii care muncesc aici și care depind de mine. Oameni ca familia Pinder sau familia Heshka... și tu! Îți dai seama că înainte să te

văd, am crezut că erai un băiat! Nici măcar n-am bănuit că putea fi altfel până în clipa în care ai intrat în acest birou și...

El se întrerupse, cu ochii fixați departe: intrigată, Lindsey se întoarse. Carla stătea în cadrul ușii.

– Dragule, ce pasiune! observă ea pe un ton ironic.

Tot farmecul momentului se risipi imediat.

– De fapt, bună ziua din nou, iubitule!

„Bună ziua din nou!“ aceste cuvinte simple îi dezvăluiau lui Lindsey tot adevărul.

Carla era superbă, în compleul ei cu pantaloni din piele de căprioară. Ochii ei străluceau ca două smaralde mari. Ochii ei care trebuie să fi fost somnoroși... mai devreme în dimineața aceea când, silindu-se să respecte conveniențele, Wolfe o părăsise pentru a se întoarce în propria lui cameră. Lindsey n-avea nevoie să-l privească pe Wolfe. Știa.

– Sper că nu deranjez? întrebă Carla înaintând cu ochii pironiți în cei ai lui Wolfe.

– Nu, bineînțeles...

Pentru prima dată de când Lindsey îl cunoștea, moștenitorul lui Milk River părea luat pe nepregătite.

– Oricum, eu trebuie să plec, aruncă ea cu promptitudine. Trebuie...

Rămase în picioare, stânjenită. Wolfe își revenise și se ridicase și el.

– Trebuie să văd pe cineva, bângui ea.

– Lindsey!

Vocea lui Wolfe era amenințătoare, dar ea se prefăcu că nu auzise și părăsi camera.

***

Trebuia să-şi recupereze maşina de la fermă. Acum, Derek se întorsese cu siguranţă. Da, îşi va recupera maşina şi va pleca de aici. Nu putea face nimic să salveze Milk River, John îi spusese cu claritate în urmă cu câteva săptămâni... Săptămâni în timpul cărora rămăsese la fermă sub pretextul că semnase un contract care-i interzicea să plece.

El bine, Wolfe n-avea decât să facă ce-i place cu acest contract, ea o să plece imediat. După ce-şi va lua maşina şi-şi va face bagajele. Poate se va duce să se instaleze la John şi Janet până una-alta...

– Doar n-o să ieşi acum? întrebă Adeline, uluită.

– De ce nu? mormăi Lindsey îmbrăcând mantoul.

– Pentru că este o vreme îngrozitoare, iată de ce! Te-ai uitat cel puţin pe fereastră?

Nu, nu văzuse nimic, în afară de Wolfe, de când se trezise. Wolfe, apoi Carla... Şi de altfel, nimic, absolut nimic, n-o va împiedica să meargă să-şi caute maşina pentru a părăsi apoi definitiv Milk River! Şi cu siguranţă, nu viscolul care-i biciui faţa de îndată ce scoase nasul afară.

Ridicându-şi gulerul mantoului, tânăra înaintă vitejeşte în frigul polar. Avea trei kilometri buni de drum, dar va tăia peste câmp şi va fi mai scurt.

Când ajunse în sfârşit la fermă era îngheţată, degetele ei erau aproape înţepenite în mănuşile cu un deget, îmblănite. Fu o veritabilă tortură să deschidă poarta. Cât despre picioarele ei goale, pentru că făcuse prostia să îmbrace o rochie, erau aproape paralizate de frig.

La început Lindsey nici măcar nu zărise ferma; se temuse că greşise drumul. A fost nevoie de o rafală de vânt ca s-o zărească în sfârşit, la dreapta sa.

După suspinul care-i scăpă, înțelese cât de mult se temuse. Se împlineau douăzeci de ani de când trăia la Milk River, dar chiar și bărbații care-și petrecuseră toată viața aici puteau să se rătăcească și să moară de frig pe o asemenea vreme. Numai Jake Heshka, cel care aparținea trup și suflet acestor locuri, se deplasa în deplină siguranță.

Era încă pradă unei spaime surde când străbătu pe orbecăite cei câțiva metri până la casă. În fine, deoarece clanța se supuse degetelor ei înțepenite, intră în bucătărie și aici, teama lăsă locul uimirii.

Casa era goală! Cum se putea oare ca Derek să nu se fi întors încă? Lindsey își privi ceasul. Era ora unsprezece și-i luase mai mult de o oră ca să ajungă până aici.

Unde putea să fie Derek? John și Janet nu trebuie să fi insistat ca să-l rețină mai mult decât era necesar, presupunând că ar fi dorit să întârzie în Saskatoon. Și marile șosele erau practicabile grație vântului care spulbera zăpada, în plus... unele semne păreau să indice că Derek revenise cu bine la fermă... și că plecase din nou cu mașina ei!

În camera lui, sertarele comodei fuseseră golite; ușa șifonierului era stricată ca și cum fusese deschisă cu violență. Mai erau și alte indicii care dovedeau că Derek se întorsese, își făcuse valizele și apoi plecase. Unele obiecte lipseau și se distingeau urme umede de pași pe podeaua plină de praf.

După ce își pusese din nou mănușile și-și ridicase gulerul mantoului, Lindsey ieși afară și făcu înconjurul casei.

Mașina ei nu se vedea nicăieri și această dispariției îi aduse lacrimi în ochi. Această pierdere o tulbura mult mai mult decât plecarea bruscă a lui Derek, de care, în mod ciudat,

nu-i păsa. La drept vorbind era chiar o ușurare. Ceea ce ar fi dus-o la disperare nu cu mult timp în urmă, acum o lăsa de piatră, de când știa ce este adevărata dragoste. Un asemenea sentiment atât de intens încât uita orice altă emoție... cu excepția cumplitei suferințe a geloziei, tortura de a-l vedea pe bărbatul iubit zâmbind altei femei...

Găsi o batistă pe jumătate înghețată în buzunar. Acum, nu trebuia să se gândească la Wolfe! Trebuia să se gândească la un singur lucru: să se întoarcă la Milk River. De data asta, totuși, va merge pe drum. Era poate puțin mai lung, dar Lindsey nu voia să riște să se rătăcească pe câmpuri.

Când ajunsese pe la jumătatea drumului spre fermă, un vehicul apăru în depărtare. Cu toate că ninsoarea îi împiedica vederea, înțelese repede că nu era vorba de mașina ei. Spre marea ei ușurare, nu era nici vechiul Buick negru cu care se întâlnise ieri venind să-l invite pe Derek la recepție.

Ieri! Trecuseră într-adevăr mai puțin de douăzeci și patru de ore de când venise să-l vadă pe tânărul bărbat?

Când Lindsey recunoscu în sfârșit camioneta fermei, era deja foarte aproape de ea. Prin geam, distinse fața lui Wolfe.

El se aplecă să-i deschidă portiera.

– Urcă!

Ezitând, era cât pe ce să dea înapoi.

– Urcă! repetă el.

Tânăra se supuse cu regret. În căldura cabinei, puțin a lipsit să nu leșine când, aplecându-se din nou să închidă portiera, Wolfe îi atinse ușor brațul. Ea se ghemui în colțul ei lăsând cât mai mult spațiu posibil între ei.

– Unde naiba ai fost? mârâi el.

Lindsey crezuse că-l văzuse furios până în clipa asta, dar se înșelase. Furia lui era atât de intensă încât atmosfera era parcă încărcată de electricitate.

– Te-am întrebat unde ai fost, insistă el cu o voce mai calmă, dar nu mai puțin înfricoșătoare.

Lindsey se îndepărtă și mai mult de el.

– N-am de ce să-ți dau socoteală, îi aruncă ea în defensivă.

Văzu cum trăsăturile însoțitorului ei se crispează.

– Ba da, trebuie, de vreme ce Adeline mi-a spus că ai părăsit casa fugind în mijlocul viscolului și că nimeni nu te-a văzut de peste două ore! De atunci, Jake cercetează atent regiunea, în timp ce eu bat drumurile cu camioneta asta! Și acum, te întreb pentru ultima dată, unde ai fost?

Întoarse spre ea o față atât de dură încât părea imposibil să poată fi vreodată să fie zâmbitor sau să exprime tandrețe.

– Am plecat să-mi recuperez mașina, răspunse Lindsey, luptându-se să-și păstreze sângele rece.

– Din necesitate sau pentru că nu suporți să fii departe de mizerabilul de care ești îndrăgostită? o ironiză Wolfe. De ce n-ai luat camioneta dacă simțeai o dorință atât de presantă să-l vezi pe Foster?

Ea uită instantaneu plăcerea pe care o simțise descoperind că-i păsa suficient de ea ca să se neliniștească și să plece în căutarea ei.

– Pentru că nu vreau să iau nimic din ce îți aparține! strigă ea cu înflăcărare.

– Așadar, nu vrei nimic de la mine? Ce păcat că prietenul tău nu-ți împărtășește scrupulele! Apropo, unde este? Și mașina ta?

– Nu știu.

Tânăra își fixă privirea pe genunchi, incapabilă să susțină privirea lui Wolfe.

– Derek a plecat și după toate aparențele mi-a luat mașina.

Nu plecarea lui Derek, era... totul, prezența lui Wolfe, mașina ei dispărută, Carla, disperarea ei, da, toate astea făceau să-i tremure vocea.

Simți că Wolfe o privea cu atenție.

– Se va întoarce, îi aruncă el cu brutalitate. Acest gen de individ revine întotdeauna. Plecând astăzi, m-a scutit cel puțin de osteneala de a merge să-i cer chiria.

Chiria! Era singurul lucru care-l interesa!

– Dacă se va întoarce într-adevăr, nu mă va mai găsi!

Lindsey știa că este o copilărie să-i anunțe astfel hotărârea sa, dar de astă dată nu-i mai păsa. Avea o singură idee în minte: cu sau fără mașină, trebuia să plece, să scape dintr-o situație din ce în ce mai insuportabilă.

Depășeau deja portalul de lemn care marca intrarea în fermă.

– Oh, adevărat? comentă Wolfe cu un ton degajat. Și de ce nu te va găsi Foster aici?

– Pentru că am să plec. Astăzi... acum.

El nu-i răspunse. Wolfe acceleră brusc și, un minut mai târziu, erau în fața casei. În loc să oprească acolo, el manevră pentru a intra în curtea din spate. Pentru prima dată, Jake nu veni în întâmpinarea lor. Erau astfel singuri, ca pe o insulă pustie, ca și pierduți în această imensitate albă. Wolfe tăie contactul, apoi se făcu liniște.

– Așadar, pleci? zise el în sfârșit, privind zăpada care aluneca pe parbriz.

– Da, încuviință Lindsey fără să-l privească.

– Credeam că ne leagă un contract?

Firește! Cum putea să spere că nu se va opune planurile ei?

– Într-adevăr, admise ea pe un ton neutru.

Acel contract blestemat pe care-l semnase, orbită de pretinsa ei dragoste pentru Derek, în speranța de a-și valorifica drepturile asupra proprietății! Ce departe păreau toate astea și ce puțin importante în clipa asta când contempla fulgii mari de zăpadă care cădeau în jurul lor, așezată alături de bărbatul pe care-l iubea...

– Credeam că acest contract mai e valabil încă trei luni? reluă el.

El nu se înșela. Trei luni în timpul cărora se va putea căsători cu Carla, putea vinde Milk River, tot ce-i va plăcea... totul în afară s-o oblige să rămână și să asiste la evenimente ca o spectatoare neputincioasă!

– Da, răspunse ea, dar nu cred că vei putea să mă forțezi să-l duc până la capăt.

– Serios?

Întorcându-se în sfârșit către pasagera lui, Wolfe o privi drept în ochi.

– Am să fac tot ce va fi necesar ca să te rețin aici, afirmă el liniștit.

– Din cauza numelui de Manston? pentru că țI-e teamă că am să ridiculizez familia alergând după Derek?

– Poate.

Brusc, tânăra era mult mai puțin sigură că va găsi puterea să plece.

– Și acum, continuă însoțitorul ei, ca și cum subiectul era închis, trebuie să intri în casă.

Când ea deschise portiera, frigul care năvăli în cabină o îngheță, dar nu la fel de mult ca vocea lui Wolfe.

– Jake este undeva în regiune în căutarea ta. Trebuie să-l anunț că ești teafără și nevătămată. Pentru că tu ai ales să te comporți atât de prostește, nu trebuie ca un om să-și riște viața pentru tine!

Lindsey coborî din mașină. Portiera se trânti în urma ei și camioneta demară imediat. Până când ajunse în pragul bucătăriei, el părăsise deja curtea. Cu inima grea, Lindsey îl urmări cu privirea până când dispăru.

Îl zări deodată pe Taller, în grajd. Până și un câine avea mai mult bun simț decât ea, se gândi tânăra. În ziua cea mai friguroasă a iernii, el nu era atât de prost să iasă afară.

Niciodată nu se simțise atât de singură în toată viața ei.

– Așadar, Wolfe te-a găsit, constată Carla.

Cele două femei se măsurară din priviri. Una zâmbitoare, perfect stăpână pe ea, cu o îngrijorare prefăcută în ochii verzi ca smaraldul, cealaltă rebegită de frig și vrednică de milă. Lindsey era o ființă a locului și totuși, în clipa asta, ea era aceea care se simțea o străină.

– Intră, trebuie să fii înghețată.

– Mulțumesc, zise ea mașinal.

– Pentru nimic, răspunse Carla închizând ușa.

Capitolul10

În zilele următoare, se stârni o oarecare vâlvă.

Vestea prezenței Carlei se răspândise în tot ținutul și circula zvonul că s-ar putea să aibă loc curând o căsătorie la Milk River, prima de la cea a mamei lui Lindsey, cu treizeci de ani în urmă.

Poate că acest zvon era întemeiat. Cine știa dacă Wolfe și Carla, aveau intenția s-o facă? se gândea Lindsey strângând pumnii.

Îi era ciudă că se afla încă acolo, că se folosise de amenințarea lui Wolfe pentru a-și întârzia plecarea, dar nu putea face nimic împotriva sentimentelor ei.

Chiar spectacolul Carlei vorbindu-i lui Wolfe cu vocea ei din gât, umplând toate scrumierele cu o succesiune de țigări pe jumătate consumate și privirile pe care i le aruncau amândoi, cu o licărire de amuzament în ochii ei verzi, n-au putut s-o descurajeze să rămână.

Chiar când era absentă, prezența femeii ocupa toate camerele. Un fular, o pereche de mănuși pe un fotoliu, exista

totdeauna un amănunt care să reaprindă suferința lui Lindsey, care s-o împiedice s-o uite pe Carla. Ce era mai rău, bineînțeles, era să și-o imagineze în fiecare noapte în brațele lui Wolfe...

Viscolul încetă brusc și fu urmat de un val de căldură neobișnuită în acest anotimp. Încetul cu încetul, zăpada se topi.

– Această Carla are poftă de mâncare, trebuie să recunosc!

Chiar și Adeline începea s-o adopte pe Carla... dar Lindsey sperase că va fi altfel? Carla era femeia pe care Wolfe o alesese și Wolfe era noul stăpân.

Lindsey privi cu un aer absent platoul cu care menajera se întorcea în bucătărie. Ea avea gâtul atât de uscat încât nu putea vorbi; lacrimile îi urcară în ochi.

Fusese suficient să-și mănânce cu poftă micul dejun, cafea, suc de fructe, sandviș cu șuncă și clătite cu sirop de arțar, pe care Adeline i le ducea în fiecare dimineață, pentru ca aceasta să înceapă s-o vadă într-o lumină cu totul diferită.

Adeline ar fi oare la fel de încântată, se întreba Lindsey, dacă ar ști că cele două persoane ocupau încă patul Carlei, puțin înainte ca ea să urce cu tava ei? Un cap blond și unul brunet, unul lângă altul pe pernele mari... Și care ar fi reacția ei și a lui Jake, dacă ar afla că viitorul lui Milk River și al casei lor era în joc?

Își șterse ochii umezi.

– Unde este domnișoara Morris?

– A ieșit, răspunse Adeline punând vasele în spălător. N-ai auzit mașina, acum zece minute? Domnul Wolfe a luat-o să ia prânzul la Saskatoon. În drum, vor trece pe la familia Jarulsowski. Mă gândeam că ești la curent.

Da, era la curent cu prânzul, dar nu cu vizita la familia Jarulsowski. Carla se plictisea mult și acest prânz la restaurant era destinat s-o convingă să rămână câteva zile în plus la fermă. Wolfe nu voia s-o lase să plece fără el, totuși, pentru un motiv nelămurit, el însuși respingea ideea de a părăsi domeniul.

De aceea, trebuia s-o distreze pe Carla; era deci necesar să-i prezinte oameni sau s-o determine să viziteze casa din pivniță până-n pod, cum fusese cazul în ajun. Familia Jarulsowski, niște urcrainieni cumsecade care abia vorbeau englezește, deși își petrecuseră aproape toată viața în Canada, era fără îndoială ultima noutate pe care Wolfe găsise să i-o ofere. Când Carla îi va întâlni, îi va cunoaște pe toți fermierii din Milk River, toate distracțiile din regiune vor fi epuizate. Nu va mai exista nimic care s-o împiedice să-l forțeze pe Wolfe să grăbească plecarea la Toronto.

– Deoarece vor fi absenți toată ziua, reluă Adeline, m-am gândit să mă duc în oraș.

Prin „oraș“, menajera înțelegea târgul din Milk River.

– O să poți să te descurci pentru prânz?

– Bineînțeles, o să-mi fac un sandviș cu unt de arahide.

Acesta fusese întotdeauna un remediu pentru toate suferințele ei, începând cu ziua îndepărtată când sosise la Milk River.

– Sunt banane în cămară, adăugă Adeline aruncându-i o privire cu subînțeles.

– Foarte bine, murmură Lindsey, ridicându-se.

Încă un minut și Adeline îi va spune că n-ar fi un lucru rău dacă Wolfe s-ar căsători cu Carla.

Tânăra se îndreptă spre birou; puțin după aceea, auzi camioneta îndepărtându-se. Adeline plecase, rămăsese singură.

Începu să deschidă teancul de scrisori pe care le luase de la poștă ceva mai înainte. Îi va fi mai ușor să se concentreze asupra muncii știind că ușa nu se va deschide dintr-un moment în altul de către Wolfe sau Carla.

Soneria sunase de mai multe ori până când o auzi în sfârșit. Foarte puțină lume o folosea și-i trebuiră câteva secunde să înțeleagă despre ce era vorba. Fără îndoială, era vreun reprezentant sau unul dintre inginerii convocați de Wolfe.

Lindsey porni să deschidă ușa; primul lucru pe care-l văzu fu mașina ei. Atunci, pentru prima dată de săptămâni de zile, se simți absolut complet fericită. Vechea ei rablă căpătase în ochii ei o importanță ce n-avea nimic de-a face cu valoarea ei reală. Dar împreună cu Fire Bird, era tot ce avea, tot ce-i rămăsese dintr-o perioadă fericită a vieții ei, înainte de moartea brutală a lui Ben și înainte de sosirea noului proprietar.

Când se dusese să declare dispariția ei, polițiștii se arătaseră relativ optimiști, cu toate acestea tânăra nu sperase niciodată realmente că va fi regăsită. Era sigură că Derek o va abandona în vreun colț pierdut unde o vor găsi într-o zi transformată într-un morman de fiare vechi.

Cel mai corpolent dintre bărbații care stăteau în fața ei o salută.

– Bună ziua, doamnă. Poliția din Saskatoon. Dacă sunteți Lindsey Kinsale, am dori să vă spunem două cuvinte.

– Da, bineînțeles. Intrați, vă rog.

– Am fost chemați la o încăierare la un hotel din Saskatoon, ieri seară…

Explicațiile care începeau, Lindsey nu ținea în mod deosebit să le asculte.

– A fost un noroc, reluă el. Noi îl căutam pe Foster de luni de zile, dar se părea că dispăruse cu totul. Aproape renunțasem când am primit acest apel. Încăierarea a început pentru că încercase să semneze un cec fără acoperire. Acum este acolo unde trebuia să fie de mult timp, la închisoare. Noi am crezut că e bine să vă aducem înapoi mașina și vrem să vă luăm o declarație.

Al doilea polițist scoase un blocnotes și un stilou și se pregătea să ia note.

– Dar nu vreau să depun plângere, protestă Lindsey.

Din moment ce-și recuperase mașina, soarta lui Derek n-o mai interesa.

– Sunteți sigură? întrebă surprins interlocutorul ei. Ei bine, asta nu-i grav, sunt suficiente acuzații reținute contra lui.

– Ce vreți să spuneți?

Cei doi bărbați schimbară o privire plină de înțeles.

– Cred că ar fi mai bine să stați jos, doamnă, începu primul.

Lindsey se supuse; după douăzeci de minute de explicații amănunțite, știa tot ce era de știut despre Derek. Știa de asemenea că o mințise în toate privințele… în afară de numele său.

– Pentru nu se știe din ce motiv straniu, continuă polițistul, își păstrează întotdeauna numele adevărat. S-ar spune că dorea să fie prins.

– Și a reușit... să fie prins?

– Da. De data asta, totuși, n-am fost primii care l-au găsit. Datora bani unui gangster din Toronto când s-a refugiat în regiune. Ucigași plătiți de acesta erau pe urmele lui și a fost mai curând ușurat să ne vadă venind și să-i oferim un adăpost într-o celulă mică și drăguță!

– Atunci, nu erau decât minciuni! Educația bună, familia bogată, faptul că părăsise Toronto ca să scrie o carte?

Polițistul izbucni în râs.

– Istoria cu cartea este o noutate, dar tot restul l-am auzit deja! Foster este un escroc, doamnă. Cecuri fără acoperire, furt de cărți de credit... dar specialitatea lui este să se lege de femei singre și să le ia tot ce aveau. În sfârșit, până acum...

Bărbatul îi aruncă o privire admirativă.

– ... până acum nu a atacat decât femei mai în vârstă. Cu toate că... văzându-vă, nu mă mir că și-a schimbat obiceiurile! Dar, pentru că v-ați recuperat mașina, nu-i prea rău.

Acum, tânăra înțelegea perfect de ce Derek pusese ochii pe ea. Era poate mai tânără decât victimele lui obișnuite, totuși în ziua când o întâlnise, ochiul său exersat trebuie să fi recunoscut imediat în ea o pradă ideală. El ghicise imediat cât de naivă era și-și folosise asupra ei farmecul lui indiscutabil în speranța să obțină vreun profit.

În mod straniu, ceea ce o chinuia mai mult pe Lindsey, nu era faptul că fusese înșelată, că-i împrumutase bani lui Derek, pe care probabil nu-i va mai vedea niciodată; nu, ci faptul că trebuia să-i mărturisească lui Wolfe că nu se înșelase asupra falsului scriitor.

***

Nu se putea hotărî s-o facă acum, nu în prezența Carlei, care privea cu mare poftă omleta și salata pe care Adeline tocmai le pusese pe masă.

– Ai avut o zi bună? o întrebă Wolfe.

– Da, destul de bună, răspunse ea ridicând paharul de vin.

Toată lumea avusese bănuieli asupra lui Derek, dar Lindsey nu ținuse seama de ele. Deveni stacojie la amintirea zilei când Wolfe îl acuzase că este un escroc, înainte s-o ia cu brutalitate în brațe.

– Ți-am văzut mașina în curte, zise el.

– Da, Derek... Derek a aranjat să-mi fie adusă înapoi, se bâlbâi ea.

– Înțeleg, îi aruncă Wolfe cu o față dură.

– Ce gentleman! observă Carla, nu fără perfidie.

– Sper că n-o să-l mai revedem, îi scăpă lui Wolfe, ignorând privirea întrebătoare a acesteia din urmă.

– Ce importanță are? i-o tăie ea pe un ton caustic. Nu l-am cunoscut cu adevărat, dar după câte am auzit spunându-se, era un imbecil! Chiar și Lindsey trebuie să-și fi dat seama.

– Da, poate că în cele din urmă și-a dat seama! încuviință Wolfe. Apropo, mâine vom avea nevoie de tine.

Tânăra tresări.

– Pentru ce?

– Pentru că aștept arhitecții. Vreau ca reparațiile din casă să fie terminate înainte... înainte de plecarea Carlei.

Asta însemna că aceasta va rămâne încă săptămâni de zile la fermă! se gândi Lindsey cu amărăciune.

– Arhitecții vor reveni în primăvară pentru lucrările importante, adăugă Wolfe.

– Primăvara! exclamă Carla înfiorându-se. Nu-mi vorbi despre asta! Când m-am trezit dimineață, eram complet înghețată! Camera mea seamănă cu o ghețărie!

Zilele următoare, Lindsey căzu pradă unei tristeți de neînvins, în timp ce casa pe care o cunoscuse dintotdeauna dispărea sub o invazie de prelate și schele, luând apoi încetul cu încetul un aspect cu totul diferit.

Se dărâmau pereți, se instala încălzire centrală și pereții altădată maro, erau acum albi, albaștri sau galbeni.

– Doamne Dumnezeule, aproape uitasem ce înseamnă să faci un duș fierbinte! spuse Carla într-o dimineață.

Purta o bluză de mătase și blugi bine croiți. Era ținuta ei de lucru! Wolfe îi sugerase să supravegheze lucrările, fără îndoială ca s-o distreze. Lucrătorii veneau deci să solicite aprobarea ei și nu pe cea a lui Lindsey.

Tot Carla hotărî să transforme o cameră nefolosită în sufragerie. După ce ceruse ca pereții să fie zugrăviți în alb și bleu, făcu să se aducă acolo o masă din lemn de pin în stil colonial, precum și cele șase scaune din aceeași epocă, pe care le găsise risipite ici și colo prin casă.

Și de ce Carla nu s-ar pricepe la decorațiuni? se întreba Lindsey cu amărăciune. Ca hobby i se potrivea perfect! Cu siguranță, această femeie era bogată și n-avea nevoie să muncească. Ea n-avea nevoie să se repeadă la familia Pinder sau la familia Heshka pe orice vreme pentru a rezolva urgent

o problemă, și nici nu trebuia să suporte tortura de a vedea bărbatul pe care-l iubea zâmbind alteia de fiecare dată când intra într-o încăpere!

Într-o dimineață din săptămâna următoare, totușI, Wolfe o văzu prima pe Lindsey când intră în bucătărie. Își scoase paltonul și-l aruncă pe scaunul cel mai apropiat.

– Am fost să iau corespondența, zise el cu o voce la fel de rece ca temperatura de afară.

– Eu... mă gândeam să mă duc mai târziu, murmură tânăra.

Îi evită cu grijă privirea, cu inima bătându-i mai tare. De data asta, era singură cu el, situație de care fugise mereu în ultima vreme.

El îi întinse o scrisoare.

– E pentru tine.

– Mulțumesc.

Primul lucru pe care Lindsey îl văzu pe plicul albastru fu numele lui Derek, urmat de adresa unde putea să-i scrie.

– Se pare că nu ești uimită.

Wolfe vorbise pe un ton acuzator, aproape amenințător și cenușiul ochilor lui căpătă o tentă ca de oțel.

– Eu nu...

– Nu credeai că va reveni? i-o tăie el.

Fără să se miște, fără măcar să respire, părea s-o țină nemișcată numai prin forța privirii lui.

– Cred că ți-am precizat deja că acest gen de om revine întotdeauna, continuă el. Deschide scrisoarea Lindsey, vezi ce vrea Foster de la tine... dar mai ales să nu se mai apropie de mine!

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele, lăsând-o descumpănită.

Sucea și răsucea scrisoare în mâini, ezitând să citească ce conținea. Ea nu-i spusese încă tot adevărul în legătură cu Derek, displăcându-i profund să-i mărturisească faptul că avusese dreptate. Dar acum că acesta apăruse din nou în viața ei, era preferabil să deschidă acest plic și să înfrunte realitatea fără să mai aștepte.

Când o deschise, un imprimat căzu pe podea. Era scrisoarea care o interesa. Era scrisă pe hârtie ieftină și în dreapta sus purta adresa închisorii precum și numărul de deținut al lui Derek.

Declara că-i pare rău. Regreta ce făcuse și ar vrea s-o vadă ca să-i explice totul. Pentru asta, alăturase scrisorii o aprobare de vizită. Spera că va veni. N-avea pe nimeni altcineva căruia să-i ceară așa ceva și o va aștepta în fiecare zi la ora de vizită.

În imprimatul alăturat se preciza că deținutul 8270, Foster D. are permisiunea de a primi vizita domnișoarei L. Kinsale într-o vizită de treizeci de minute, între orele două și patru în fiecare după-amiază, timp de cincisprezece zile de acum înainte. După această dată, autorizația își va pierde valabilitatea.

***

Cu toate că voia să-l ignore, gândul la Derek așteptând-o plin de speranță în fiecare după amiază începu s-o frământe pe Lindsey. În ciuda a tot ce se întâmplase, era patetic să și-l imagineze plictisindu-se în spatele gratiilor, chinuit de remușcări. Lindsey se surprinse recitind de mai multe ori scrisoarea lui. Nu mai avea nici o urmă din siguranța din

trecut, nici din visele grandioase de a deveni un scriitor faimos! Tonul era plin de tristețe, frazele prost scrise, ca și cum autorul nu era obișnuit să țină un stilou în mână. În ciuda cuvintelor lui frumoase despre talentul de scriitor. Derek, înțelese ea brusc, era aproape analfabet!

În timp ce februarie se apropia de sfârșit, această vizită i se părea din ce în ce mai inevitabilă! Se făcuse din nou foarte frig; dar cerul era albastru, gheața care acoperea totul părea la fel de țeapănă și de tăioasă ca Wolfe după sosirea scrisorii de la Derek. Nu de mult, era adesea rece și distant, dar acum nici măcar nu părea să-i remarce prezența.

El se comporta cu totul altfel cu Carla, se gândi Lindsey într-o dimineață când se găsea în curte, înfofolită până la urechi, luptându-se cu motorul mașinii ei, care ca totul în jurul ei, părea că se transformase într-un bloc de gheață. Wolfe poate nu-și dădea seama, dar pentru Carla avea întotdeauna timp, probabil pentru că aceasta devenea din ce în ce mai iritabilă. Se plictisea de moarte acum când decorarea casei era aproape gata. În mod vădit, chiar și lui Wolfe îi era greu s-o rețină să nu părăsească Milk River.

– Dragul meu, am treburi care mă așteaptă la Toronto și dacă nu mă reîntorc imediat la civilizație, simt că voi înnebuni!

Ei erau așezați aproape de foc, într-o seară rece.

– Mai așteaptă câteva zile și voi putea să plec cu tine, o anunță Wolfe cu o voce fermecătoare. Spune-ți că șederea aici îți face plăcere!

– Glumești! îi aruncă ea.

Totuși, își ridică paharul cu Martini în semn de încuviințare.

Wolfe părăsise odaia. Liniștea se așternuse, întreruptă numai de trosniturile buștenilor din șemineu.

Lindsey se ridică și-și puse paharul pe masă, făcând-o pe Carla să tresară.

– Doamne, m-ai speriat! exclamă ea. Aproape că uitasem că ești aici.

– Îmi pare rău!

Împinsă de un ciudat impuls, poate de autodistrugere, tânăra continuă fără să gândească:

– Poate ai vrea să părăsesc casa pentru ca tu și Wolfe să fiți singuri?

– Nu fi ridicolă! i-o întoarse Carla cu o privire iritată. Că pleci sau nu, nu are absolut nici o importanță! Wolfe și cu mine ne cunoaștem mult prea bine și de prea multă vreme ca nimeni să nu se poată interpune între noi!

Își deschise tabachera de aur. Se făcu din nouă tăcere în timp ce-și aprindea țigara și rămase să contemple inelele de fum.

În picioare, în continuare nemișcată, Lindsey se întrebă de ce se simțea atât de rănită. Carla nu-i spusese nimic ce nu știa deja, după seara când o auzise la telefon. Și de atunci, fiecare zi care trecuse nu făcuse decât să-i confirme strânsa ei intimitate cu Wolfe.

Prin urmare, fiind obișnuită cu ideea, de ce suferea încă atât de mult auzind adevărul?

Carla se aplecă spre scrumieră. Își strivi țigara și ochii ei căzură pe figura lividă a lui Lindsey.

– Oh, nu, repetă ea calm, nu tu îmi pui probleme, ci locul acesta.

– Milk River?

– Da, Milk River. Acest loc izolat de care Wolfe s-a îndrăgostit! Și-a vârât în cap că aparține acestui ținut. Ce idee stupidă!

– Se întâmplă ca aceasta să fie casa lui, obiectă Lindsey.

Cel puțin atâta timp cât n-o va vinde, adăugă ea în gând.

– Da, dacă ești de acord cu această noțiune de dinastie și de tradiție de perpetuat, ceea ce, sincer nu este cazul meu! Dar ce se întâmplă cu munca lui? Unde este Marc Le Bret în toate astea? De când îl cunosc, adică de vreo zece ani buni, Wolfe n-a vrut niciodată să se stabilească nicăieri. A fost întotdeauna ba ici, ba colo, lumea era căminul lui. Scrie cărți de călătorie, este un excelent scriitor și iată că respinge toate astea în numele unui sentimentalism desuet!

Brusc, trăsăturile tinerei femei se destinseră, în timp ce lua o altă țigară.

– În fine, nu mai am decât să aștept ca farmecul noutății să se risipească. Îl cunosc pe Wolfe, îl cunosc foarte bine!

Zâmbetul ei triumfător și clinchetul brichetei o iritară pe Lindsey.

– Nu va trece mult până când va dori să fugă din acest loc, încheie calm interlocutoarea ei.

Ultima speranță a tinerei se spulberă. Așadar, nu se înșelase, Wolfe avea intenția să vândă ferma. Carla nu iubea Milk River și privind-o fumând și contemplând cu un aer indiferent noua decorare a camerei, la care ea luase totuși parte deplină, Lindsey înțelese că va câștiga întotdeauna...

***

– Lasă-mă pe mine!

Într-o dimineață, în curte, vocea lui Wolfe o făcu să tresară pe Lindsey. Un fior o străbătu și mâinile ei, care cotrobăiau în motorul mașinii începură să-i tremure.

El se apropiase în tăcere, sau poate fusese atât de absorbită în gânduri încât nu-l auzise venind.

Stătea acolo, cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu tenul și mai mat ca de obicei în contrast cu gulerul puloverului bej din lână groasă. Și-i zâmbea... cel puțin avea o licărire veselă în ochi și un zâmbet abia schițat pe buzele bine conturate.

Dar când Lindsey se redresă, se înarmase să reziste zâmbetului și farmecului lui.

– Nu-i nevoie, pot să mă descurc singură, mulțumesc, zise ea liniștit.

– Ce faci? se interesă Wolfe, cu o voce deja mai rece.

– Schimb bujiile.

– Nu știam că ai asemenea talente ascunse! o ironiză el.

Evident, aștepta un răspuns. În mod implicit, așa cum mai făcuse o dată în trecut, o invita să înceteze să se lupte cu el.

Cu toate acestea, tânăra rămase tăcută. Când stăpânul locului reluă discuția, o făcu într-un fel detașat. Fața lui nu mai arăta decât un interes politicos. Ea lăsase să-i scape norocul...

– Unde pleci? întrebă el. Presupun că ieși, deoarece nu porți hainele de lucru.

Îi privi costumul taior-pantalon bleu pal pe care-l purta sub mantoul ei gros. Își aminti imediat, că printr-o ciudată ironie a sorții, Derek era cu ea în ziua când cumpărase acest costum. Chiar el o îndemnase.

– Da, mă duc la Regina. Trebuie să văd... trebuie să văd un prieten.

Lindsey nu avusese curajul să rostească numele lui Derek.

– Înțeleg... În cazul acesta, ia camioneta sau mașina unchiului tău, e mai sigur. Eu nu voi avea nevoie, intenționez să mă reped la Toronto cu Carla, îi explică Wolfe înainte să se întoarcă.

Apoi se îndepărtă. Câteva secunde mai târziu, auzi ușa bucătăriei trântindu-se.

O să plece de-a binelea, se întrebă Lindsey sau numai pentru o zi sau două? Milk River începuse oare să-l plictisească mai curând decât prevăzuse Carla? Reușise oare să-l convingă să se întoarcă definitiv la Toronto?

Întrebări, mereu întrebări, dar niciodată răspunsuri! Numai Wolfe ar fi putut să-i satisfacă această curiozitate, dar nu putea să alerge după el ca să-l întrebe!

Nu, nu putea decât să-i facă o vizită lui Derek și să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Capitolul 11

La întoarcere, către miezul nopții, casa era cufundată în întuneric. Lindsey se încăpățânase prostește să folosească mașina ei, pierzând astfel ore întregi pe autostradă.

Orașul Regina era situat în sud, aproape de frontiera cu Statele Unite și drumul îi luase peste douăsprezece ore. Toate acestea pentru o întrevedere de jumătate de oră cu Derek!

În plus, această jumătate de oră fusese îngrozitoare. Închisoarea îi oferise un spectacol deprimant, ca și Derek. În ciuda hainelor de deținut, în ciuda zăbrelelor, el se încăpățânase să ia o atitudine de nevinovăție jignită și să pretindă că, într-o zi, va scrie o carte.

Scrisoarea lui fusese totuși onestă, cel puțin atât de onestă cât putea fi venind de la el. Dar în fața lui Lindsey nu se putuse împiedica să joace un rol ca în trecut.

Mai deprimant încă era gândul că se lăsase ispitită odinioară de farmecul lui artificial.

Derek nu se va schimba niciodată, conchise Lindsey revenind spre Milk River, pentru că este incapabil să înfrunte realitatea. De altfel, dacă nu voia, după exemplul lui, să-și strice viața, trebuia să fie sinceră cu ea însăși și să accepte adevărul.

Desigur, îl iubea pe Wolfe și fără îndoială îl va iubi întotdeauna. Dar acesta din urmă o avea pe Carla, o altă viață, și nu-i păsa de ea. Pe de altă parte, oricare ar fi planurile lui privind ferma, ea nu se va mai putea simți nicodată la ea acasă. Casa îi aparținea lui Wolfe și, în consecință, aparținea și Carlei.

***

Un miros de țigară amestecat cu parfumul tinerei femei plutea în toate camerele, remarcă Lindsey intrând. Oh, putea alunga obscuritatea aprinzând lămpile, numai că nu va alunga la fel de ușor semnele evidente ale șederii Carlei!

Casa era goală; acest simplu fapt arăta cât de puțin conta pentru Wolfe. Plecase fără un cuvânt. Se întorsese definitiv la Toronto cu amanta lui...

Adeline era plecată și ea. O hârtie fixată pe ușa frigiderului o anunța pe Lindsey că plecase să-și petreacă noaptea la sora ei.

Nu era nici un mesaj din partea moștenitorului domeniului. Lindsey, privi mai întâi în bucătărie, apoi în birou, dar nu era nimeni. Carla nu se înșelase: farmecul noutății se risipise și Wolfe părăsise Milk River pentru totdeauna.

După ce închise ușa biroului, tânăra traversă holul tăcut ca să urce în camera ei. Să rămână aici nu va folosi decât s-o facă și mai nefericită. Trebuia să plece, să plece imediat, înainte ca Adeline să se întoarcă și să-i pună întrebări.

Hotărâtă să-și ia câteva lucruri pentru a pleca să se instaleze într-un hotel din Saskatoon, Lindsey deschise ușa camerei sale și aprinse lumina.

Un zgomot de pași o îngrozi. Abia începuse să-și facă valiza când îi auzi. Pași lenți, liniștiți, care aveau un efect aproape fantomatic în marea casă goală. Împietrită, așteptă.

– Ce faci?

Era imposibil! S-ar fi spus că era vocea gravă a lui Wolfe, ori acesta din urmă era la Toronto! Numai dacă zborul nu fusese anulat? Poate că și Carla era jos?

Foarte încet, Lindsey se întoarse în direcția vocii.

– Te-am întrebat ce făceai?

El purta același pulover bej ca dimineață, toate umbrele camerei părând să se adune în ochii lui, atât erau de întunecați.

Timp de o secundă, toată ființa ei o îndemna spre el. Ar fi vrut să-i strige: „Plec pentru că te iubesc!".

– Plec, anunță ea simplu.

– Văd.

Scriitorul înaintă în cameră cu un aer aproape indiferent. Se opri pentru a privi o carte pe care Lindsey o aruncase pe pat în graba ei de a pleca. Era o carte de-a lui, una din cele pe care ea o ceruse de la prestigioasa editură „Carl Feinster" din Toronto. El aruncă o privire asupra titlului, apoi o puse la loc.

– Jake și Adeline vor trebui să se descurce fără mine săptămânile viitoare, declară ea, preocupată să rupă tăcerea apăsătoare.

– Săptămânile viitoare? Ce vrei să spui?

Ea încercă să-și întoarcă ochii, fără succes.

– Ei bine... până ai să vinzi.

– Să vând?

Lindsey nu-l văzuse nici o dată atât de stupefiat.

– Încă mai crezi această absurditate? întrebă el.

– De ce n-aș crede? ripostă ea luând un obiect la întâmplare și aruncându-l în valiză. Nu mi-ai spus niciodată că mă înșel!

– Încetează! exclamă Wolfe luând-o de mână. N-am crezut că era nevoie să-ți deschid ochii! Bănuiam că ai înțeles ce reprezintă Milk River pentru mine!

Văzând că ea voia să-i scape, își spori strânsoarea degetelor.

– Foarte bine, nu mă asculți, dar pentru numele lui Dumnezeu, Lindsey, ascultă ce-ți spune inima! E mută, sau îți spune cât de oarbă ai fost în privința lui Foster?

– Derek n-are nimic de-a face cu asta! exclamă Lindsey eliberându-se printr-o scuturare.

De de trebuia să asculte ce-i spunea inima când o simplă presiune a degetelor acestui bărbat pe mâna ei o tulbura până în adâncul ființei?

– Adevărat?

Întrebarea lui o aduse la realitate.

– În cazul acesta, de ce ai pierdut o zi întreagă ca să te duci să-i faci o vizită? Oh, nu fi atât de surprinsă! Sunt săptămâni de când m-am interesat ce s-a întâmplat cu Foster. A fost mulțumit cel puțin că te-a văzut? Și ce ați hotărât?

El se întrerupse, arătând valiza.

– Te gândești să închiriezi un apartament lângă închisoare și să joci rolul soției devotate până la eliberarea lui?

Nimeni n-o privise vreodată cum o privea Wolfe în clipa aceea.

– Cine știe? reluă el. Dacă Foster poate accepta ideea că nu ești o moștenitoare bogată, poate vei reuși să-l schimbi! Sunt sigur că deja i-ai dat o probă a plăcerilor la care se poate aștepta de la tine!

Tânăra ridică mâna pentru a-l pălmui, dar se răzgândi. El o ataca prin cuvinte. Va face și ea la fel!

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să mă acuzi că aș avea o legătură cu Derek când amanta ta te așteaptă jos?

– Amanta mea? Dacă prin acest cuvânt te referi la Carla, atunci te înșeli. Carla este la Toronto.

– S-a plictisit într-adevăr prea mult la Milk River? întrebă Lindsey, luptând cu speranța care o cuprinsese. În cazul acesta, sunt surprinsă că te-ai întors.

– Ah, da?

Dintr-o dată, Wolfe era ciudat de calm.

– Ei bine, lasă-mă să-ți explic unele lucruri. M-am întors pentru că, după părerea mea, era timpul să avem o mică discuție și să luăm o hotărâre. Acum îmi dau seama că nu este necesar.

El era deja la ușă când tânăra găsi curajul să-l oprească.

– Wolfe, trebuie să știu. Te rog, apropo de Milk River, spune-mi dacă...

Vocea ei se frânse, nu putea să termine. Scriitorul rămase nemișcat un timp care ei îi păru o eternitate, încremenit ca o statuie, încordat la culme.

– Dacă ți-aș răspunde acum, spuse el în sfârșit pe un ton caustic, m-ai crede?

Lindsey era tot acolo unde o lăsase când ușa bucătăriei se trânti. Ea se repezi la fereastră. Wolfe traversa curtea către o mașină închiriată. Așadar, pleca! La această idee, simți că leșină. Dar el deschise portiera din partea pasagerului, luă ceva din mașină, apoi reveni în casă.

***

Jake fusese ultima persoană pe care o văzuse, o vagă siluetă pierdută în ninsoare.

Și Adeline a fost singura persoană cu care vorbise în această dimineață, devreme. Ea apăruse exact când Lindsey urca în mașină.

– Unde te duci? se neliniști menajera, uimită.

– În oraș.

Răspunsul ei era destul de vag, încât Adeline să creadă că e vorba de Milk River, cu atât mai mult cu cât n-o văzuse punând valizele în portbagajul mașinii.

– E atât de devreme!

Într-adevăr, Lindsey se hotărâse să plece înainte ca Wolfe să se trezească.

– Totul este încă închis! insistă Adeline încruntându-și sprâncenele.

Tânăra se simți stingherită. Ar fi trebuit să-și ia rămas bun de la însoțitoarea ei, să-i spună că nu se va mai întoarce. În loc de asta, își privi ceasul și răspunse indirect.

– Ah, până ajung acolo, toate magazinele vor fi deschise.

Porni motorul și demară.

În oglinda retrovizoare, văzu casa îndepărtându-se... Casa, Adeline, Fire Bird în grajd...

O va lua pe o scurtătură spre Saskatoon, un drum de pământ puțin frecventat. Dat fiind că își părăsea locuința ca o hoață, discreția se impunea!

Lindsey depăși vechea fermă unde locuise Derek; în depărtare, îl zări pe Jake cu capul întors în direcția ei. Va considera desigur ciudat că o mașină era pe acest drum, pe un astfel de timp, dar era probabil prea departe ca s-o poată identifica. Ea nu l-ar fi recunoscut fără căciulița roșu aprins pe care o purta și iarna și vara.

Pneurile ei prevăzute cu lanțuri mușcau din crusta de gheață care acoperea drumul. Ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru slăbiciunile ei din ajun, mașina mergea admirabil de bine și Lindsey se putu abandona gândurilor ei.

Wolfe se trezise cu siguranță acum; fără îndoială, se întreba unde este. Avea desigur nevoie de ea, numai dacă nu era la telefon, rezervându-și un loc pentru cel mai apropiat zbor pentru Toronto.

Și chiar dacă îi spusese adevărul despre Carla, chiar dacă era într-adevăr atașat de Milk River, va crede că a plecat să-l întâlnească pe Derek în sud. N-o va căuta în vest, spre Saskatoon.

Dar de ce să se gândească la Wolfe? Mai bine să se gândească la propriul ei viitor! Tânăra apăsă pe accelerator și mașina luă viteză. Mai întâi se va duce la John și Janet, poate chiar va locui câtva timp la ei. Constrâns de secretul

profesional, nu-i va spune unde se găsea fugara. Aceasta putea să profite de acest răgaz pentru a se gândi la cel mai bun mod de a începe o viață nouă.

O viață departe, foarte departe de Milk River, o viață care... Deodată, mașina începu să meargă în zig zag pe drum. Lindsey răsuci volanul, dar pierduse controlul mașinii. Gheața se lipise de pneuri și roțile patinau.

Avu loc o bruscă scuturătură și bătrâna ei rablă se opri cu botul într-un șanț.

Lindsey lăsă motorul să meargă, coborî din mașină și o înconjură. Exista o distanță de câțiva centimetri între roțile din spate și drum.

Orice persoană dotată cu bun-simț n-ar fi condus în plină iarnă fără o lopată în portbagaj, se gândi ea înfuriată. Totuși, chiar și o lopată ar fi fost inutilă în asemenea circumstanțe. Numai un tractor ar fi putut scoate mașina dintr-un asemenea șanț. Or, existau puține șanse ca un asemenea utilaj să apară ca prin farmec, în această întindere deșertică de zăpadă și gheață.

Ieșise din limitele domeniului, dar trebuia să fie vreo fermă la câțiva kilometri de acolo. Întorcându-se la mașină, opri motorul, își puse mănușile de lână, căciulița și își ridică gulerul mantorului. Putea să meargă, era ușor. Era decisă să plece și nimic n-o va împiedica!

După câteva sute de metri, totușI, entuziasmul începu să-i slăbească, atât de frig era. Se expunea vântului înghețat și fața ei era deja atât de amorțită încât se temea că nu scăpa de degerături. Oare dorința de a fugi îi luase mințile? Se opri apoi, cu picioarele înfundate pe jumătate în zăpadă, și porni înapoi.

„Nu vă asumați riscul să muriți de frig. Rămâneți în mașină și așteptați ca cineva să vă vină în ajutor".

Lindsey auzea acest avertisment aproape în fiecare zi la radio; astăzi, i se potrivea ei. Se forță să fie rațională. Avea o pătură, lumânări, chibrituri și ciocolată, restul echipamentului pe care Jake îl punea în mod automat în toate mașinile fermei, în fiecare toamnă.

Va avea căldură, va supraviețui și va veni cineva.

Lindsey se așeză pe scaunul pasagerului, înfășurată în pătura ei. Va păstra ciocolata pentru mai târziu. Preferând să nu se gândească la lunga așteptare care urma, deschise radioul. Mai bine să aibă companie până se va descărca bateria.

„Săptămâna cărților".

Muzica lăsă locul unui crainic.

– În această săptămână, ne vom ocupa de relațiile dintre autori și editori.

Tânăra se încordă. Ascultase adesea această emisiune, dar astăzi o făcea să se gândească prea mult la Wolfe.

– Este vorba adeseori de relații furtunoase, continuă prezentatorul. Nu este totuși cazul în ceea ce-l privește pe Marc le Bret, unul din autorii canadieni cei mai vânduți din lume și Carla Morris. Aceasta din urmă este fiica lui Carl Feinster și conduce acum editura întemeiată de tatăl ei.

– Nu, nu-i adevărat! interveni Carla.

Vocea ei părea incredibil de îndepărtată lui Lindsey, atât de șocată era. Editoarea lui! Carla era editoarea lui Wolfe! Pe măsură ce-și revenea din emoție, vocea Carlei îi parvenea tot mai clară.

– Noi ne înțelegem întotdeauna foarte bine, Wolfe și cu mine, și asta începând cu publicarea primei sale cărți, se fac zece ani de atunci, reluă ea. Și avem intenția să continuăm încă mulți ani!

Lindsey avu un zâmbet amar. Cuvintele Carlei spuneau multe!

– Wolfe? întrebă crainicul, uimit.

– Marc, dacă preferați, explică invitata lui cu nerăbdare. La editura Feinster, noi formăm o mare familie, astfel că le spunem autorilor pe nume și nu după pseudonim.

– Noua carte a lui Wolfe Manston, mai cunoscut sub numele de Marc le Bret, trebuie să apară în curând, sublinie prezentatorul.

– De fapt, apare astăzi, îl corectă Wolfe.

Auzindu-i vocea, Lindsey se cramponă de volan cu o mână tremurândă.

– Înregistrăm această emisiune în apartamentul lui Marc le Bret, situat într-un luxos imobil din centrul orașului Toronto, preciză crainicul. Pe același palier cu apartamentul editoarei lui.

Carla vru să vorbească din nou, dar crainicul o opri rapid pantru a da cuvântul scriitorului.

– Asta înseamnă că trebuie să-ți schimbi locurile retrase unde stai uneori ca să-ți scrii cărțile nu-i așa, Wolfe?

– Într-adevăr, dar situația nu va dura foarte mult.

Dacă tânăra ascultase remarca lui, ea nu-și dădu seama de semnificația ei. Ea nu se gândea decât la un lucru: Wolfe locuia în același imobil cu Carla, dar nu trăiau împreună.

Se înșelase de la început! Wolfe și Carla nu împărțeau același apartament. Trebuia să existe o centrală telefonică, așa cum au toate imobilele modere. Iată explicația confuziei ei cu numărul de telefon!

Oh, dacă ar fi cerut explicații lui Wolfe când îi întinsese acea hârtie pe care era notat un număr atât de familiar! Dacă cel puțin n-ar fi tras imediat concluzia că era amanta lui!

– Asta nu trebuie să fie o hotărâre dificilă?

Lindsey aproape că nu mai acorda atenție emisiunii, copleșită de regrete. Totuși, nu era oare prea târziu să se lamenteze?

Vocea lui Wolfe îi atrase din nou atenția.

– Nu, răspunse el.

Chiar și la această distanță, simți că atmosfera interviului, superficială până în acel moment, era pe cale să se schimbe. Acum, că vorbea Wolfe, tonul era ciudat de serios. Ori, el nu se mai refera la relațiile cu editorul lui, nici chiar la ultima carte, ci la Milk River!

– Este cu siguranță o obligație, totuși nu-mi va fi greu, spunea el. Acolo sunt rădăcinile și acolo vom locui, soția mea și cu mine.

– Soția dumneavoastră?

Timp de o clipă, prezentatorul păru depășit de situație. Era evident, emisiunea lua o turnură pe care n-o prevăzuse.

– Dar vei continua să călătorești pentru noua dumitale carte, desigur?

– Nu ca Marc le Bret, declară Wolfe, fără cea mai mică ezitare. Dacă trebuie să călătoresc din nou, va fi sub numele de Wolfe Manston, și cu soția mea. Mi-am petrecut toată viața

mergând dintr-o țară în alta, în căutarea unor noi experiențe, fără să știu că ceea ce căutam era aici, în Canada. Am găsit casa visurilor mele și de asemenea singura femeie cu care am intenția să-mi împart viața.

Lindsey avu impresia că inima i se oprise să mai bată.

– De fapt, este puțin prematur să-i spun soția mea. Trebuie mai întâi să mă întorc în vest pentru a-i cere să se căsătorească cu mine!

– Dragul meu, nu vorbești serios!

Carla părea stupefiată. Cu siguranță, era o emisiune deosebită, însuflețită și plină de neprevăzut!

– Sunt întru totul serios, susținu Wolfe. A trebuit să aștept să termin această carte, totuși știam de luni de zile ce am să fac. Dacă vrei, pot să-ți precizez cu exactitate de când!

Vocea lui deveni mai tandră și Lindsey crezu că-i vede strălucind ochii cenușii.

– A fost ziua când o tânără încăpățânată, cu un caracter imposibil, cu părul blond ca grâul, a dat pinteni calului și a pornit în galop, cu riscul să-și rupă gâtul. În clipa aceea, am înțeles că dacă se întâmpla așa ceva, dacă i s-ar întâmpla orice, ar fi rămas pentru totdeauna un gol teribil în viața mea.

Lindsey își amintea perfect momentul acela. Ea galopa către ferma familiei Kersey în speranța de a împiedica prima întâlnire dintre Wolfe și Derek, dar mai ales pentru a scăpa de tulburarea pe care i-o stârnea bărbatul care călărea alături de ea.

Cum oare nu ghicise nimic?

– De vreme ce astăzi sunt pus pe confidențe, continuă scriitorul, iată alta. Această carte despre Australia este ultima pe care Marc le Bret o va mai scrie vreodată.

– Wolfe! exclamă Carla.

Dar acesta din urmă rămase surd la protestele ei.

– Până acum, scrisul a fost întotdeauna pe primul loc în viața mea, reluă el cu o voce fermă. De acum înainte, lucrul cel mai important va fi soția mea și căminul meu... ceea ce implică moartea lui Marc le Bret.

Crainicul rupse tăcerea care urmase după această declarație.

– Așadar, Marc le Bret dispare în folosul lui Wolfe Manston care, sperăm, se va consacra unui nou gen de muncă.

– Să sperăm, într-adevăr! zise Carla.

Lindsey nu mai asculta. Poate milioane de ascultători îl auziseră, cu toate acestea, Wolfe vorbise numai pentru ea. Îi spusese că o iubea, că o iubea aproape din prima zi. El nu întreținea o legătură cu Carla, și chiar dacă fusese ceva între ei pe vremuri, tot ce o interesa de acum înainte era că Wolfe o iubea pe ea, Lindsey! O iubea! Și nimic nu se va schimba! Ei vor avea fii care să perpetueze tradiția lui Milk River, și fericirea va reveni să planeze asupra fermei...

Euforia tinerei se izbi curând de trista realitate. Se găsea într-o mașină imobilizată în zăpadă la kilometri de orice casă și-l părăsise pe Wolfe. Cum ar putea să afle încotro plecase? Nu lăsase nici un indiciu asupra locului spre care se îndrepta...

Până când cineva va porni pe acest drum izolat, va fi poate prea târziu. Prea târziu ca să se poată întoarce acasă înainte de lăsarea nopții, prea târziu pentru a-l putea convinge pe Wolfe de dorința ei de a-i deveni soție.

Lindsey șterse cu ajutorul unei cârpe parbrizul acoperit de abur. Peisajul care o înconjura era la fel de alb și pustiu, iar

cerul se făcuse încă și mai cenușiu, atmosfera și mai apăsătoare. Radioul nu mai transmitea decât muzică; îl închise și încercă să pornească motorul.

Numai când umbra unui bărbat se zări prin geamul înghețat știu că cineva venise în sfârșit. Atunci, cu degetele ei amorțite, încercă să deschidă portiera fără să reușească.

O mână de bărbat fu aceea care o eliberă din închisoarea ei. Timp de o secundă, Lindsey rămase nemișcată, fixându-l pe Wolfe.

– Slavă Domnului, iată-te salvată! Jake a avut dreptate!

O luă în brațe și o strânse ca și cum se temea că vrea să-i scape din nou. Tânăra râdea și plângea în același timp, bucurându-se de căldura buzelor lui pe fața și pe gâtul ei.

Apoi, slăbind strânsoarea, Wolfe se îndepărtă ca s-o privească.

– Ești bine? întrebă el cu o voce tremurătoare, cu ochii ciudat de strălucitori.

Ea încuviință în tăcere.

Atunci, el o înconjură din nou cu brațele.

– Să ne întoarcem acasă, dragostea mea, murmură el.

Capitolul 12

– Vreau să te aud spunând că mă crezi!

Un nou Wolfe, mai tânăr, mai tandru, mai fericit își îndepărtă fața de a ei.

Flăcările dansau în spatele lui la fel de neregulate ca bătăile inimii lui Lindsey.

– Firește că te cred!

Stăteau în living, așezați pe divan. Adeline plecase la sora ei... numai dacă Wolfe n-o trimisese el. Lindsey nu știa.

Menajera și Jake alergaseră să-i întâmpine când s-au întors. Aproape copleșitori în ușurarea lor, îi hărțuiseră cu întrebări, dar când Lindsey coborî din nou, încălzită de o baie caldă, înfofolită în capotul ei de velur albastru, Wolfe era singur. Îi servise un coniac și o obligase să-l bea. Casa era goală și ei păreau singuri pe lume.

– Așadar, spune-mi! insistă el. Spune-mi că nu mă mai crezi hotărât să vând Milk River! Că nu mai ai idei atât de stupide, Lindsey și... că Foster nu mai există!

– Și Carla! glumi ea cu o voce caldă.

– Lindsey!

– Nu, Wolfe, nu-i nevoie. Nu vreau să știu. Ghicea că fusese mai mult decât o simplă prietenie între el și Carla. Poate că se întâmplase de mult, totuși fusese ceva...

– Draga mea...

Ea înălță capul în așteptarea unui sărut, dar Wolfe nu ținu seama.

– Nu! spuse el aproape cu brutalitate. Este ora mărturisirilor și de data asta n-ai să mă întrerupi! Am treizeci și opt de ani, Lindsey, și n-am avut niciodată o casă a mea, n-am locuit niciodată mai mult de doi ani în același loc. Femeile, le-am iubit întotdeauna între două avioane, nimic mai mult. Am treizeci și opt de ani, n-am avut niciodată o legătură de dragoste serioasă și în acest moment... în acest moment sunt șomer!

În timp ce zâmbea trist, noul Wolfe, Wolfe al ei, reapăru brusc.

– Sunt nebun! iată ce ar spune Carla... iată ce a spus, de altfel. Îți cer să te căsătorești cu mine și trebuie să admit că... ai fi nebună să accepți!

– Și eu am douăzeci și cinci de ani. Nu sunt prea bătrână pentru a avea copii, dar...

Tânăra își privi însoțitorul și inima i-o luă razna.

– ... dar nu voi avea copii decât dacă sunt de la tine. În ceea ce o privește pe Carla...

Ea știa, ah, da, știa foarte bine ce trebuia să simtă Carla în acel moment, singură la ea acasă în Toronto. Știa ce înseamnă să fii neglijată din cauza altei femei.

De aceea, se hotărî să schimbe subiectul.

– Cât privește faptul că ești în șomaj, reluă ea, îți amintesc că vei avea o fermă de condus și fii de crescut...

Îi oferi din nou buzele. De data asta, el nu rezistă invitației.

– Pentru că după ce-ți voi fi dăruit fii, voi fi foarte ocupată să fac fiice! încheie Lindsey într-un murmur, cu buzele lângă cele ale lui Wolfe. Dragul meu, te doresc atât de mult... Du-mă în camera noastră...

Gura lui Wolfe întârzie pe gâtul ei.

– Aveam intenția... curând! șopti el.

El înălță capul; fața lui zâmbea și ochii erau plini de o tandrețe ironică.

– Înainte de asta, vreau să te fac să semnezi un contract.

– De șef de echipă?

– Nu, zise el scoțând o hârtie din buzunar.

– Ce-i asta? se interesă Lindsey fixându-l cu intensitate.

– O licență de căsătorie! exclamă el, radios.

Ea se pierdu în ochii lui cenușii care o contemplau cu atâta dragoste, apoi buzele lui Wolfe puseră stăpânire pe ale ei.

Sfârșit